#شهاب ⍰:

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

Ketabton.com

د سهار څخه چې د واده په سودا لګیا وم، نور نو نفس مې د ډیري ستړیا څخه نه پورته کیدو، پښو کې مې هیس توان او حرکت نه و پاتې په بې حاله او ستړی غږ مې آسما ته چې زما څخه مخکې د یو کالو دوکان خواته روانه وه نارې کړل او ومې ویل: آسما تا دې زما په سر قسم وي نور مې په پښو کې هیس توان او انرژی نشته ته و خداې نور خرید به پریږدو سبا ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسما- وي سبا نو کله د خرید وقت لرو؟ سبا ته د نکریزو شپه ده، ستا خسر ګنې اوس لا خفه وه او ویل یې: موږ رواج نلرو ناوی دی، د واده په شپو ورځو کې د کور څخه ووځي، نن یې تاته اجازه نه درکول ته فکر کوی سبا دی پریږدی؟

د آسما په خبرو باندی مې د جهان د مور خبری یاد ته راځي، حق د آسما سره وو که نن مې خپل خرید نه وایې پوره کړی سبا خو بیخي اجازه نه وه! مجبوره په کرار، کرار او سترړی ګامو باندي د آسما پسې شوم، او د ماذدیګر خوا آذنونه یې کول چې د کور خواته روان شو، کورته چې ورسیدم نور د لاس او پښو غورځیدلي وم، یواځي نفس مې تلو راتلو. د ډیر ستړیا څخه خپل کوټې ته نشوم تلې او مجبورۍ په دهلیز کې د جهان د مور او راغلي میلمنو سره کیناستم،

زما د حال په لیدو د جهان مور وویل: وی نو په تا باندی څه جبر وو چې خپل ځان دی د لاس او پښو واچوی؟ هلته کندهار کې ولې ستا په نظر دوکانونه نسته چې تا خپل شیان دلته جر،جر دی واخیستل او دسی دی ځان مړه کې؟

د هغې په جواب کې مې هیس ونه ویل، یواځي سر مې ښکته واچوی چې دهلیز ته یو اوه اته کلن ماشوم چې ماته د جهان وراره معلومیدې رانونتي او کرار زما خواته راغي او ویې ویل: جهان کاکا وایې یو وارې د باندې راسه.

د هغه ماشوم په خبری زه د موضوع تر اخیره پوه شوم! غوښتل مې لځایه پاسم او د باندی د جهان لیدو ته لاړشم چې د هغې مور زما لاس ونیو او په تروش تندی هغه ماشوم ته وویل: ورځه جهان کاکا ته دی وwایه چې ادی ویل د واده تر شپې باره ته حق نلری چې شزه دی وګوری، تر هغه وخته ورته وایه په زړه دی لویه ډبره کشیژده(کیږده)او بیا یې ماته مخ کړو او ویې ویل: وی تاته هم نور شه خبره نده چې د واده تر شپې خپل د میره مخې ته ولاړسې..

د هغې خبرو ته مې په حیرت باندې غوږ نیولي وو! د ځان سره مې وویل: دا نو څنګه کار دی؟ موږ خو کوژده کې یو بل لیدې وه او خبری کړی وه نو بیا دوي ولې دد خبرو اجازه د واده تر شپې بنده کړه؟ خو مجبوره بیرته هملته کینسم، فکر مې د جهان خواته وو پو هیدم ضرور یې پوښتنه کول چې ولې مو ناوخته کړل؟ د بازار څخه په راتلو؟ موبایل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هم نه درلود چې ورته زنګ ووهم او ورته خبر ورکړم،

زه لا په همدی فکرونو کې وم چې همغه کوچنې ماشوم بیا راغلو او ویې ویل: جهان کاکا وایې یو دقه دی راسې لژ کار ورسره لرم.

د هغه ماشوم پدی خبری په دهلیز کې ناست ټول ښځې په خندا شول او هر چا یو خبره کول چا ویل"جهان تر ماښام صبر نلری"بل ویل دومره وربانډی ګرانه یې زموږ لیور دی د اوس څخه لیونی کړی خپل د دیدن پسې" او خلاصه چې هر چا یوه،یوه خبره کول او زه د شرم څخه ګز،ګز په ځمکه ننوتلم او پوهیدم چې جهان ولاکه ماته کوم د عاشقی او زړه تنګون خبره لری...!

د هغه راپیښ شوی اتفاقاتو او خبرو وروسته د جهان زړه کې زما په اړه شک پیدا شوی وو! تر دی حده چې واده چې یو کال وروسته موږ باید کړی وایې!په یو میاشت کې جهان خان ځان د ځمکې او آسمان څخه ووهې ترڅو ژر یې وکړو دومره ولاړی راغې او بابا ته یې وویل: چې زه واده غواړم تر دی حده چې ادی او بابا شکمن شول چې هسې زه خو ماشوم نلرم چې جهان داسې ورختا دی او واده غواړی؟

د ادی په خبره د فکرونو څخه راووتلم..
ادی- ورځه لوری وګوره جهان زوی څه کار لری درسره؟

د ادی په خبره د جهان د مور د خنګ څخه پاسیړم د هغې تندی تروش دی لکه چې خپل د زوی په کار ناراضه وی؟ خو څه نه وایې د جهان خان د څلور ورینداروګیانو د خندا او پسخندی نظرو او د روقیه د شیطان نظر لاندی د حویلې خواته ځم چې جهان خان په تروش تندی د کور دروازی مخکې د قدم وهلو په حال وینم، زما په لیدو هغه دریږی او ماته راګوی.

کرار کرار ورته نږدی کیږم چې د هغه د مخ ګونځې نور هم زیاتیږی د پینو د نوک څخه د سر تر وینته مې په ځیر،ځیر ګوری بیا په همغه تروش تندی وایې: ولې دی ناوخته کړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کراره لهجه ورته وایم: هغه آسما ویل نن به خرید خلاص کړو ځکه سبا نکیږی.
جهان خان- ولې نکیږی؟ دا اوس تا چشې اخیستل چې دوني مهمه وه چې بیخی ماشام دی کې؟ اممم؟

ورګورم پوهیږم د بهانې پسې ګرځې پوهیږم هسې شکې شوی او هر خبره زر ځله پورته بښکته کوی، پدی تولو پوهیږم خو هیس چاره نشته راسره! نه پوهیږم څه وکړم جهان خان بیرته د اول ورځې پشان شې؟ یواځې په کراره وایم: ستا مور نن لا اجازه نه راکول سبا بیخی نه کیدل نو ځکه نن مو خرید خلاص کړو.

جهان خان- دا اوس چشې خرید وو؟ ما درته وویل زه درسره ځم خو تا ویل"یا زنانه خرید دی؟ دا زنانه خرید بیا چشې دی؟
په خوار نظر ورګورم چې شاید نور د دی خبری سر او بر پریږدی خو جهان همغسې په ځیر، ځیر زما د خبر او جواب په تمه دی، د شرم څخه سر بښکته کوم او د مجبوری او ددی لپاره چې نور جهان د دی خبری شا پریږدی وایم: ه...هغ... هغه د..غ... دغه مو اخیستل هغه ..

جهان خان په بی حوصله لهجه وایې: چشې هغه؟ دغه؟ چشې دی اخیستل خو صحیح ووایه؟!
د ډیر غوسې او شرم څخه تکه سره کیږم او ناساپه په یو ثانیه کې وایم: د کالو لاندې شئ مې اخیستې.

دا خبره کوم او د ډیر شرم څخه تکه سره کیږم، زړه مې غوښت ځمکه څیری شې او ما لاندې کړی دومره وشرمیدم، څو ثانې جهان هیس و نه ویل کله چې سر مې پورته کړو هغه په شیطان نظر راکتل! د یو میاشت وروسته ما د جهان دا نظر ولیدو! هم حیرانه هم خوشحاله شوم ورته خو یو څه هم شرمیدلې غوندی شوم، مخ مې ورڅخه وګرځه وو او د کور په خوا روانه شوم زړه مې ویل دریسې غږ کوی! یا هم کومه خبره ضرور کوی خو هغه هیس ونه ویل هیس!؟

د جهان پدی کار نه پوهیږم ولې زړه مې ورڅخه ونیول شو، ما غوښتل د پخوا پشان هغه راسره خبری وکړی، غوښتنه وکړی، زه ناز وکړم او هغه زما ناز واخلې خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو اځې د هغه کار شوی وو شک کول بیځایه نیوکې او پوښتنې کول، چیرته ولاړی؟ چا سره ولاړی؟ ولې دی ناوخته کړل؟ ولې دی هغسې کړل؟ ولې دی داسې کړل؟ ولې.. ولې.. ولې.. دا یو میاشت د جهان کار ګرځیدلې وو ولې؟ هر کار او خبره کې ولې؟ چیری؟

جهان راپسې غږ نه کوی او زه هم شاته نه را ګرځم او همداسې زړه نیولې کورته ننوځم، زما په لیدو ټول یو معناداره مسکا کوی! او زه د هغوی د نظرونو څخه شرمیږم او په تلوار خپل د کوټې خواته ځم. خپل کوټې ته ګورم چې اوس یو اځې د کوټې ځینې شیان پکې پاتې او نور ټول ادی په بکسونو کې ځای پر ځای کړی، زړه مې ناساپه نیولې غوندی شې او څو څاڅکې اوښکې مې د سترګو څخه توی کیږی، دی کوټې د هر کونج کونج سره ما یو خاطره درلود...

د کړکې څخه نیولې دیوالونه، الماری، قالینه، او حتا د کوټې چت..! چې زیاتر وختونه به پر ځای پرته وم او پورته چت ته به مې په کتلو فکرونه کول نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې حسیب یاد ته راغلو هغه شپه مې یاد ته راغله چې اراده مې وکړل هغه څخه به خپل د انکار جواب اخلم هغه ټول شپه ما چت ته په کتلو د حسیب انځور ځانته رسم کړی وو؟! بیا مې هغه شپه یاد ته راغلل چې د کوټې همدی کونج کې ناسته وم

او د مړکانو دوا مې لاس کې وه ..؟! اه خدایه ربښتیا چې هم په انسان څنګه وختونه چې نه تیریږی! داسې چې خپله د هغه وخت د تیریدو وروسته حیران ویې چې آیا دا زما پخوا وخت وو؟ دا چل پر ما شوی وو؟ هیس مې باور نکیدو زه هوسۍ محمدی هغه جنې چې ټول فکر او ذکر مې د درس ویل او راتلونکې کې خپل د هیلو او آرمانو پوره کولو او د ګلابی رنګ کټ اخیستو او جوړه سیټ کالیو او بوټان او بکس درلودلو وو! اوس دی داسې شوی یم ...؟!

د جهان پشان انسان سره اوسیدل ماته مشکله او ستونزمنه نه وه، خو دا چې نور باید خپل کتابونه آرمانونه، خوبونه، هیلې ټول او ټول پریږدم او یو اځې یو ښځه اوسیږم هو ښځه مطلب د یو کور کار کونکې د ماشومانو راوړونکې د خاوند او د هغه د کورنې خوشحاله ساتونکې خپل مشکلات او ستونزو ته پروا نه کول او د خاوند او د هغه کورنې ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه ډېر پام لرونکي او په یو لفظ کې زه اوس د جهان خان سدوزی ښځه نه ..! بلکې کوم احسان چې هغه پر ما وکړو زه د هغه غلامه

او کنیزه نوکره شوم، د عمر تر اخیره به په پورته سترګو ورته کتلې نشم د هغه په خبرو به "نا" راوړلې نشم..؟! ځکه هغه زما ژوند او عزت او حیا ژغورلې! آیا زه داسې ژوند کولې شم؟ د ډیر فکر کولو څخه مې نور مغزه کار پرېږدی ځم د نالې خواته تر څو شاید په ویده کیدلو باندی دا فکرونه مې له ذهن څخه ووځي او زړه مې لږ آرامه شي شاید پنځه دقې به لا د څملیدو څخه مې تیر شوی نه وه چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او روقیه راننوتل

د راننوتلو سره سم یې د کوټې برق روښانه کړو او کله چې پر ما یې نظر پریوتو چې د کوټې کونج کې مې ځان په نالې او کمپل کې پیچلې نو په حیرت او تعجب یې وویل:
وی... دا نو چشې دی؟

په بې حوصله نظر روقیه خواته ګورم، د جهان د ټول کورنې سره یې فرق درلودا! د خبرو د انداز څخه یې نیولې کالې، فیشن، خبری، حتا خوراک دا یو شپه زموږ میلمانه وه او زه په همدی یو شپه کې پوه شوم چې د جهان کورنې د مشر څخه نیولې تر کشره ټولو یو شي بیحده خوښ دی؟ هغه هم "غوښه" او د روقیه د غوښې څخه بیحده بد راځي؟! ډیر جالبه انداز باندی زه پوه شوم چې د جهان کورنې پسندیده او خوښ خوراک غوښه ده؟! هغه هم داسې پوه شوم چې د جهان د مشر ورور کوچنې پنځه کلن ماشوم ته قورمه کې غوښه زما په خیال لږ ادی کیخودلې وه

چې ناساپه د ډوډی مینځ کې دا ماشوم ژړا شروع کړل چې ادی زه غوښه غواړم!؟ ربښتیا غوښه یې هم ونه ویل یو ډیر ښایسته لهجه او لفظ یې ووایو چې موږ بیخې پوه نشو! خو د هغه ماشوم مور په شرمیدلې غږ وویل دا غوښه غواړی؟! د پرون شپې د خبرو د یاد راوړلو مې مسکا په خوله راوړل چې د روقیه غوسه ناکه غږ مې تر غوږ شو:

روقیه- مثال د خبری نن ستا د واده شپه ده، او ته دلته دسې ناسته یې، سری پکر کوی په زوره یې یو اویا کلن بوډا ته ورکړی یې! چې داسې ماتم دی په ځان نیولې ګروپونه دی د کوټې مړه کړی د کوټې پردی دی شته(ښکته) کړی تکه توره شپه دی پخان جوړه کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيرت دی؟ جهان لالا چشي درته وويل؟

د رو‌قيه په خبری مي ځان ته فکر شو ربښتيا وايي دا هغه آرامان مګه نه و چي ما يو مياشت مخکي د ځان وژني ښخه مخکي کړی و؟! نو بيا ولي اوس داسي خسته او زړه نيولي يم؟ زما ټول خفګان او زړه تنګون د جهان له لاسه دی.! هغه زه په نازونو او نخرو آموخته کړم او اوس چي داسي بي پروا يي ماته کول نو زه داسي د ټول دنيا ښخه نااميده کيږم، روقيه زما خواته راغله او زما د نالي ښنګ ته کينسته پداسي حال کي چي زما لاس يي خپل لاس کي نيوي په کراره لهجه يي راته وويل:

روقيه- ما ته نه بيخي ليدلي وی نه مي چيری پيژندلي! يو دم ناساپه جهان لالا راغي او د ټولو مخ کي په کور کي وويل زه واده کوم! بس دا خبره وسوه او سبا يي موږ راغلو ستا مرکي ته، په هغه اول ورځ چي تا چندان سم ميلمه پالنه هم زموږ ښخه ونکړل او شه دی هم خپل په کار د ادی خبری سپک سپانده کړو! بيا هم زما په زړه شه ولګيدی، هغه ورځ هم ته دغسي خفه او زړه نيولي ويي.

د نکاح تړلو وخت کيږدی هم دسي د "هو" لفظ و وايو لکه چي په زوره او جبر او په نه زړه دی ويلي ويي؟! (د روقيه خبرو ته هک حيرانه وم يعني زه دومره بنکاره ناراضه معلوميدم هغه ورځ؟ چي روقيه لا پوه شوی وه؟! خاموشه او حيرانه مي د روقيه خواته کتل چي هغي زما لاسونه خپل لاس کي کلک ونيو او ويي ويل: زه پوهيژم چي شايد ستا په زړه نه و لالا او تا بل رکم خوبونه به ليدلي وه خپل ژوند ته

خو باور وکه زما لالا هم شه سړی دی ستا د خوبونو د شهزاده رکم به نه ويي خو که ته وغواړی هغه رکم کيدی سی، پوهيژم ته شايد ډير شيانو ته ورختا او بيريدلي يي لکه د کلي ژوند، د جونيد سره عادت کول، د لالا په خوی او بوی پوهيدل دا ټول(اسما خبری کول او زه د هغي د خبرو يو لفظ ته حيرانه وم جونيد نو سوک دی؟ زړه مي طاقت ونکړو او پوښتنه مي وکړل:

- جونيد سوک دی؟
زما په خبری روقيه ښو دقی حيران راوکتل او بيايي په کراره وويل: لالا لکه چي ندی درته ويلي؟ جونيد زما وراره د لالا زوی.(د روقيه په خبره تازه مي سر خلاص شو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان زوی د هغه بلې ښځې ښخه! نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې د روقیه ښخه پوښتنه وکړل: هغه ولې مړه شول؟(مطلب مې د جهان اول ښځه یا که ژوندی وایې خدای بخښلی د خلکو خبره زما بنه!! اه چې سومره د بنې له لفظ ښخه مې کرکه ده.

شاید ظالمه او په زړه کلک ښکاره شم او شاید حتا راته د کافری لقب هم راکړی خو زه اوس او همدی حال کې شکر باسم چې د جهان اول ښځه ژوندی نده! د پیغمبر(ص) بیبیانو مبارکو د بنې طاقت او زغم نه درلود! نو زما ښخه خو هیس ګیله نشته! روقیه خبره پورته ښکته کوی او ناساپه وایې:

روقیه- وی عجبه شی یی! د واده شپه دی ده او ته ناسته یې زما ښخه سنګه پوښتنې کوی؟(بیا په داسې حال کې چې خپل زما له ځنګ ښخه پاسیدل زه یې هم لځایه ځان سره پورته کړم او ویې ویل: راځه زه دی جوړه کړم د دی ښخه مخکې چې د ادی ژغ پورته سې چې دا زموږ ناوی ولې نه رامعلومیږی؟

د روقیه په ډیر تینګار او خبرو حمام مې وکړو او د هینداری مخکې ناسته وم، چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او نیلوفر خپل د همیشه مزاج مطابق په شور او چغو راننوتل کوټې ته د هغې سره روقیه هم راننوتل چې نیوفر اجازه ورنکړل او ورته ویې ویل: وای وای زه غوارم خپل د ملګری سره یوائې لږ خبری وکرم هسی هم تاسو بیا رانه وړی..!

د نیلوفر پدی خبره روقیه وخندل او ویې ویل: خبرو مشکل خو نسته هسی زموږ ناوی هوایې نکړی نور بلا دی ورپسی وی. !
نیلوفر په حیرانه لهجه وویل: چرا هوایی بشه؟
روقیه- اممم نه یم خبر...

روقیه دا خبره وکړل او پداسی حال کې چې زما خواته یې سترګه وهل د کوټې دروازه یې بنده کړل او موږ دواړه یې په حیرت کې پاتې کړو! د هغی د تلو وروسته نیلوفر زما خواته راغله او زما په لیدو یې په تروش تندی وویل: سم دم با دیوانه ها افتادی هوسی!

هیس جواب مې ورنکړو او خاموش مې وروکتل او ومې ویل: تاته چا خبر درکړی؟
زما په خبری نیلوفر زما لاس کلک چونګاری کړو او په خفه لهجه یې وویل: خاک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرت بشه ما مثلاً دوست صمیمی تو دیوانه هستم! ستا لځایه ستا خور خبر راکړو ما هم خپل مورجانې ته دومره زاری وکړل چی اجازه یې راکړل راشم.

هیس مې ورته ونه ویل خوشحاله وم چې راغلی وه، نیلوفر زما په سینګار کولو بوخته شوه، او زه همداسی خاموشه ورته ناسته وم چې هغې په تروش تندی د هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: هــا! چې است؟ ولې دسی ګم سم(خاموش ګونګې) ناسته یې؟

په داسی غږ چې خپله مې لا په تکلیف آوریدی کرار مې وویل: هیس...
نیلوفر- ما ته به دروغ نه وایې چې ستا رګ رګ او ریشه پیژنم! چی شوده!؟

نیلوفر لاس زما د سینګار کولو څخه اخیستی وو، او منتظر وه زما جواب ته! نیلوفر د حسیب او د جهان د کیسو نه وه خبره! یعنی هیس سوک ورڅخه خبر نه وو، زه اوس حیرانه او پریشانه وم او زړه مې ویل یو چاته خپل د زړه درد ووایه ترڅو راته یو لاره چاره وښای! او نیلوفر بهترینه نفر راته ښکاریده! څکه هغې حسیب پیژندی؟! خپل خبری ځان سره پورته ښکته کوم او نه پوهیږم څنګه ورته بیام کړم چې هغی خپل وویل:

نیلوفر- خبره خو په حسیب باندی نده مربوط؟
د هغې پدی خبره زما د زړه راز هم ورته ښکاره شو او ما ورته د الف څخه تر یا ټولې کیسې ورته وکړل، د حسیب د ګواښونو څخه نیولې زما د ځان وژنی نیت او د جهان خبریدل د موضوع څخه، او بیا د حسیب وهل ډبول د جهان په لاسونو! زما د هر خبری سره د نیلوفر سترګی د حیرت څخه خلاصیدی کله چې خبری مې خلاص شوی نو هغې راته په خلاصه خول کتل چې ما وربادی غږ کړو:

- نیلو اوس ستا په نظر زه څه وکړم چې جهان شک پر ما کم شی؟ پخدای زه نور عمر کې لا د هغه منحوس(حسیب) نوم لا نه اخلم خبری کول خو ورسره لری! خو جهان زما خبره نه منې او راباندی ش...(خبره مې تمام شوی نه وه چې نیلوفر په حیران لهجه وویل: چطور؟ ... چطور ته یې ژوندی پریخودی؟

په حیرت وایم: چا؟
نیلوفر- ستا خاوند؟ شوهرت؟ مګه تا نه وه ویلې چې اطرافی هست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو د اطرافو ښځه دی.
نیلوفر- نو سنګه؟ چطور امکان داره چی تاته یې هیس ندی ویلی؟

د نیلوفر جواب می ورنکړو ځکه زه تراوسه خپل هم د جهان و دی پریکړی ته حیرانه وم! ولی جهان زه مړه نکړم؟ ولی زه ژوندی پریخودم؟ مګه د پښتنو او د اطرافو رواج او فرهنګ دا ندی چي په داسی خبرو باندی د غیرت او ناموس نوم او نشان تاپه ووهي او جنۍ مړه کړی؟! ولې جهان زما د وینې ښځه راته تیر شو؟! زه لا په همدی فکرونو کې وم چې نیلوفر وویل:

نیلوفر- وای وای خدای من، سومره ته بختوره یې هوسۍ! یعني دومره مینه؟ باور وکړه تا ضرور د کوم پیر صیب لاس نیولې وو چې خدای داسی په مرګ کی بچ کړی یی.!؟

هیس جواب نه ورکوم چې هغه راته په نصیحتونو شروع کوی، اول راته د حسیب بد وایې او خبرو خبرو کې هغه یې ښه بیاب کړو بیا نمبر زما د ځان وژنی خبری ته ورسیده، چې د هغه لپاره یې زه ښه چونګاری کړم او خبری راته وکړل چې ولی می هغې ته خبر نه و ورکړی او داسی یو احمقانه پریکړه مې نیولی وه؟! بیا خبره د جهان د رارسیدو او د هغه د کارونو په اړه رسیږی چې نیلوفر اول خو ښه پریمانه د هغه تعریف کوی او اخیره کې په خندا او شیطنت وایې:

نیلوفر- بخدا ایکه مرد خوب ما د عمرم ندیدم! باور وکه زړه مې غواړی امباغت بشم(مطلب بنه دی شم، نیلوفر دا خبره کوی او په کټ،کټ خاندی چې زه ورته بد بد ګورم او وایم: بلا بلا دا هم ستا دلداری چې ماته راکوی!؟(او بیا د هغې د خولې پیښې کوم او وایم: زړه می غواړی امباغت بشم(زما په خبرو نیلوفر بد بد راګوری او وایې: خو خاک د سرت بشه تا داسی کار کړی چې خدای بچ کری یی د مرګ ښځه زه اوس څه درته ووایم؟ ما اول ښځه هغه قاق روده لاغر مردنې (حسیب) خوښ نه وو؟!

خو تو زده بود به سرت کیناستې پاسیدلې یو خبره دی کول حسیب... حسیب ... چقدر درته ومی ویل دا وچ لرګې ماته سم نښکاری!؟ خو تا ویل نه... زما حسی....(نیلوفر لا خبره نه وه پوره کړی چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او روقیه را ننوتل او په مشکوکه نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورډ دواړو ته چې خپل خبرې مو نیم کی پریخودلی وه وکتل او ویې ویل:

روقیه- امممم لکه چې مزاحمه شوم؟
د روقیه په خبری نیلوفر په خلاص تندی او خوشحالي وویل: نې..نې چې مزاحمت!؟ مورډ هم نور درتلو بهر کنه هوسۍ؟
د نیلوفر په داسی موضوع بدله ولو مې ورته په ځیر ځیر وکتل چې هغې هم مقابل کې خوله وخوځیده روقیه وانه وریدل خو زه پوهه شوم چې ماته یې کنځل وکړل! هو نو دومره یې پیژنم خپل لیونی ملګری مې ده، نظر د نیلوفر څخه اخلم او روقیه ته چې تراوسه یې مورډ دواړو ته په مشکوکه نظر راکتل وایم:

- هو روقیه جانې مورډ هم نور درتلو ..
زما په خبری روقیه په خوشحالي وایې: اشه نو تاسو راځې زه ولاړسم هغه دایره یو څه یخ اوبو باندی وو هم چې کلک سی.
نیلوفر- ای جان ما دایره زیات خوش دارم، تاسو دایره وهل زده دی؟
د نیلوفر په خبره روقیه په خندا ورته وایې: اووو زده چې څه کوی سم پکی ماسټری مو اخیستی...

روقیه او نیلوفر د دایری او د ټپو او سندرو په اړه بحث شروع کوی او زه د هینداری خواته مخ اړوم،هینداره کې مې خپل تصویر ته چې د نیلوفر په کامل استادانه او ماهرانه سینګار باندی زما مخ ته یې سرخې او ښایست بخښلی وو، خو اوس هم که یو ماهر او په رنځ پوه انسان را وګوری نو زما د سترګو څخه زما ویره او وحشت احساس کولې شې! زه تراوسه د هغه یو میاشت مخکې د پیښې او حادثې د حیرت څخه نه وم راوتلې...؟!

فکر مې کوی دا ټول یو خوب او خیال وو؟! تراوسه د شپې په خوب کی هغه سحرا او دښته ګورم تراوسه د حسیب چغې او نارې او زارې مې په غوږ کیدی! او ماته د حسیب چغې او زارې دومره زور نه راکوی سومره چې د جهان او د هغه د اوښکو ډکی سترګې او د هغه پر ما مات شوی اعتبار زما زړه په درد راوړی.... روقیه پدی لفظ چې غواړی دایره جوړه کړی له کوټې ووتل او نیلوفر یو ځل بیا ماته په نصیحت شول، د هغې خبری زما لپاره داسې وه لکه په زخم باندی د مرحم پشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر- ګوره هوسۍ زه تاته هسی هوای خبری او تعریفونه نکوم، خو باور وکه شوهرت زیات مرد خوبې است! ما تاته خپل د خاله د لور د خودکشې کیسه خو کړی وه کنه؟ (د هغې په جواب کې زه د هو پشان سر ورته خوځه وم، لږ لږ مې د نیلوفر خبری یاد وه چې راته ویلې وه! نیلوفر یو ژوره ساه اخلې او په غمجنه لهجه وایې:

نیلوفر- دختر خاله مه زیات خوب دختر بود بیخی زموږ رکم نه وه، زیات آرامه او معصومک بود، زما د عمه زوی سره یې نامزدی وشو خوشحاله وه بیحده موږ به چې ورڅخه سوال میکردیم چې خاوند دی ښنګه دی؟ نو په خوشحالی به یې ویل داسی ښه آدم به روی زمین نیست، دومره وربادی ګران وو چې حد نه درلود، د هغی د خودکشی په اصل قیصې زه تازه خبره شوم!؟ پوهیږی هغې ولې ځان یو دم داسی ناساپه مړه کړل؟

د نه پشان ورته سر خوځه وم چې نیلوفر په پسخند وایې: زما د خاله یو همسایه وو هلک به کله ناکله زما د خاله لور ته هسی بیځایه خبری کول، خو دی په غوږ نه نیول یوه ورځ چې دی غوښتل خپل د نامزد سره چکر ته لارشی د همسایه هلک زما د خاله لور د همدوی د کوڅې مخکی دره ویې او ورته خپل د مینتوب او لیونتوب کیسی کوی! ای کی هر چقدر کوشش میکنه از دستش وتختی هلک دا نه پریږدی او دغه وخت د دی نامزد راځی ...

او د دی لځایه چې هلک ووهی او هغه ته کوم څه ووایی خپل په نامزد تهمت لګوی او هغې ته بدی خبری کوی! زما د خاله لور هم زیات احساستی کیږی او کورته راځی او مثال میخاست خودش به نامزدش عزیز کنه یو څو د خوب ګولی خوړی ترڅو نامزد یې و ویریږی او بیرته د دی څخه بخښنه وغواړی خو قسمتش نبود او ګولې زیات قوی بود او دی هم زیات خوړلی وه نو ځکه مړه شول هسی مفت مفت! اوس زما د عمه زوی بله ښځه وکړه، او د همسایه زوی هم نامزدی! بدبخت د ای بین یواځې زما د خاله لور وه چې مړه شول ...

د نیلوفر خبرو ته هک حیرانه مې ورکتل! یعنی دومره خبری باندی د یو انسان ژوند تلل ظلم نه وو؟ په داسې حال کې چې هیس ګناه هم نه وه؟ نیلوفر ماته راګوری او وایې: اوس زما نصیحت و تاته دی کوشش کو اعتماد او باور خپل د میړه بیرته لاس ته راوړی کنه ژوند دی جهنم میشه جهنم..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر دا خبری کوی او ما له لاسه نیسي ترڅو د کوټې څخه بهر لاړی شو، او د تلو تلو سره یو څه لاری چاری هم را معلوم کوی چی سنګه بیرته جهان زړه ځان خواته راوړم! او د نیلوفر د ټول خبرو او نصیحتونو یو پایلې ته زه ورسه ولم؟! هغه دا چې د نیلوفر په نظر زه باید اوس هغه مینه محبت او توجه جهان ته وکړم کوم چی هغه ماته درلود؟ مطلب کار برعکس هغه وخت ما د جهان څخه مخ پټوی اوس که هغه پټ کړو زه باید مخکې لاړشم او خبری او بحث ورسره وکړم؟!

سخته وه! د حد څخه هم زیات سخته وه، د هلیز ته په ننوتلو د جهان ټول راغلی کورنی او د هغوی ځنګ ته خپل په دوه دری د خاله لورګانو مې نظر ولګیدی، د دهلیز په سر کی دوه نالې سر په سر اچول شوی وه او یو ټوکر هم ورباندی وو داسی جوړ کړی وو لکه د ناوی ځای پشان! او هو هغه زما لپاره وو روقیه په خوشحالی زما خواته راغله او زه یې هغه ځای باندی کینولم، او بیا په شوق یې دایره راوخیسته او ویې ویل:

روقیه- عه عه وګوره موږ د چا سره راغلی یو واده ته؟ نه یو نڅا نه یو دایره! نه یو سندره؟! نو دا تاسو ولی راتلی واده ته؟ خو کور کی به پاتی شوی واست؟!

روقیه دا خبری خپل د ځان سره راغلی ښځو ته وکړل چې د هغوی مینځ کی یو نری دنګه او ښایسته ښځه چې آسما راته وویل د جهان مشره وریندار ده په خندا دایره د روقیه له لاسه اخلی او وایې: وی وی چا ویل چی موږ مجلس نزده اوس ته ورته ګوره زه خپل د لیوره په شزی څه باناړار نیسم...!؟

هغې دا خبره وکړل او دایره په وهلو شروع کوی، دومره شایسته او ماهره توګه باندی دایره وهی چی ما او نیلوفر ورته په خلاصو خولو د حیرت څخه ورکتل، بیحده سم دایره یې وهل د دایری وهلو سره د ټپی په ویلو لګیا کیږی او د حق څخه تیره نشم غږ یې هم د دایری پشان ښایسته او خوږ وو؟! لهجه یې زیات کلکه وه او زه یې د څو ټپو او مصری ګانو په معنا بیخی پوه نشوم خو وروسته د روقیه او نور ښځو په یوځای کیدلو د خبری په معنا لږ لږ سر مې خلاص شو:

ما او ګل سره حملې کړی بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې کور په کور ناری کړی بګېږ وا

ما او ګل سره حملې کړی بګېږ وا
مور يې خوا پر بده وله بګېږ وا

هغه لر سړک د موټر ګور سو بګېږ وا
مور يې زوی راوړی مامور سو بګېږ وا

ګران اوس موټر په غرو ځی بګېږ وا
زما جوړه ورونه پر پشو ځی بګېږ وا

د شين آس موټر پنچر سو بګېږ وا
زما جوړه ورونه نظر سول بګېږ وا

ګله شينسته غرمه ده بګېږ وا
زما چارګل کړی سايه ده بګېږ وا

ګله مه زغله ماشام دی بګېږ وا
ستا په جيب کې زما سلام دی بګېږ وا

ګله مه زغله اغزی دی بګېږ وا
ستا په جيب کی زما رانجه دی بګېږ وا

د برمک لاندی هګې ده بګېږ وا
دا د پوری ناوکې ده بګېږ وا

د آسمان په سنګرو کې بګېږ وا
د يخشک په تيارو کې بګېږ وا

د يخشک په تيارو کې بګېږ وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لښتې يې په جيبو کې بګې وا

زما ګله جهان ګل بګې وا
ناوی راوړه د کابل بګې وا

زما ګل ولې خسته دی بګې وا
لو کوی ورور ورسره دی بګې وا

لو کوی ورور ورسره دی بګې وا
د لو ګرو شهزاده دی بګې وا

د ټپې مينځ کی روقيه په شيطنت خپل وريندار ته ووېل: زما خوره ده ډنګره ..(د هغې پدی لفظ ټولو وخندل خو زه هغه وخت پر معنا يې پوهه شوم چې د جهان مشری وريندارۍ خپل د ټپی په دويم مصری کې د روقيه الفاظ ور ګډ کړل...

زما خور ده ډنګره بګې وا
ستن په سو وهې ډاکتره بګې وا

توره نده بوره کې ده بګې وا
شا يې ملر مخ يې سپوږمی ده بګې وا

د رقيب په بام ولاړه بګې وا
جرمنې ټوپک په غاړه بګې وا

د موټر په سيټ کې سپور دی بګې وا
د نظر تعويذ يې تور دی بګې وا

زما د ګل په مخ کې يوم دی بګې وا
په ځوانانو کې معلوم دی بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما و ګل ته ځان تیار کړو بګې وا
ګل چوپان و خر يې بار کې بګې وا

د پلو لاندې تيريدی سپيني غونچې انجلې،ولی مې سيځې انجلې غريب ګيله کړی ولې مې سيځې انجلی غريب ګيله کړی.....

د دی اخيری مصری او ټپې په ويلو روقيه په خندا دايره خپل د مشر وريندارى له لاسه واخيسته! خو ما او نيلوفر تراوسه ورته حيران حيران کتل! دا دومره يو کتاب خبری دوی څنګه د حفظ څخه زده کړی وه؟! زه چې ځانته د رحمان بابا د شعرونو مينواله اويم ولاکه مې داسی زده کړی وی؟!

تر لس بجو روقيه مجلس ګرم ساتلې وو او هم نڅا يې کول او هم ټپی ويل! دومره شوقې وه د جهان خان په راغلی ټول کورنی کی روقيه د ټولو څخه خوشحاله وه، جهان دری خويندی درلود او روقيه د ټولو څخه کوچنی او کوژده کړی وه د کاکا زوی ته يې ورکړی وه! د جهان هغه دوه نور راغلی خويندی دواړه واده کړی او ماشومان درلود مشر خور يې بيا هم لړ لړ بنه وه خبری کول خندل خو دويمې خور يې هيس نه ويل؟!

نه يو خوشحالې نه کوم خبره هيس ... هيس لکه بت پشان ناسته وه نه پو هيږم ولی؟د يوولس بجو شاوخوا د نيلوفر ورور دهغې پسی راغی او هغه يې ويوړه په تلو تلو کی نيلوفر زر منه نصيحتونه راته وکړل او قول يې راکړو چی سهار به وخته راځی بيرته، شپه نور په خلاصيدو وه خو تراوسه د جهان وريندارګيانی او د کاکا لورګانی ناستې ول او دايری وهل او ټپی ويل! دومره شوقی خلک، زه د زيات ستړيا څخه نوره کيناستلې نشوم په خواهشمند نظر مې د آسما او ادی خواته کتل چې مرسته راسره وکړی او د دی ځای څخه مې وباسی...

خو د ادی او اسما لځايه د جهان مور وويل: انجونو بس دی سبا هم د واده ورځ ده ولاړسی بيدی سی چی سبا خو يوخه شومه(توان) ولری چې يو کار وکی..
روقيه په شيطنت باندی وايې: وی زه ادی زه تازه روانه وم چې ولاړت سم لالا ته مې ناری کم چې راسی خوشينه يې ورته ګوته په نکريزو سره کړی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقیه پدې خبره زه د شرم څخه سر ښکته اچوم خو په دهلیز کې موجود ټول ښځې خاندې او کرار کرار ټول د ادی د کوټې خواته روان کېږي، او ځینې لا دهلیز کې ځانته ځایونه اچوي ځکه کوټه کې ځای نه وو؟! د هغوی په شور ما شر آسما ما د لاس څخه نیسي او د کوټې خواته مې وړي او روقیه هم په شیطنت باندې یو ماشوم د جهان پسې استوي..

دا زموږ رسم هم و د واده په شپې د ناوې زوم ځای د ناوی خور اچوي! او د زوم کچنړه (کوچنۍ ګوته) د هغه خوابنینه(مطلب د ناوی خور) سره کوی او زوم هم خپل خوشني ته پیسې ورکوی او هم د نالې لاندې بیسې ایږدې ترڅو سهار هر چا ځای ټول کړو پیسې هغه کس واخلې! البته ناوی حق نلری خپل د واده ځای خپل ټول کړې!؟ آسما پدې رسم او رواجونو باندې زما څخه ښه خبره وه!

ما د هغې د واده په شپه د ادی په زور او ښیراو ورغلم او د جمیل ګوته مې په تلوار سره کړه حتا پیسې ما لا وانخیستل ورڅخه او الفرار هغه بیچاره بیا سهار د آشما په لاس ماته پیسې راوستول! ځای هم ورته ادی اچولې وو ما د دی رسم او رواج څخه بد راتلل! نه پوهیږم ولې؟! خو آسما اوس ټول کارونه کړې وه زه یې په هوار کړې نالې کینولم او خپل د کوټې څخه ووتل!

زړه مې بې واره درزیدی د هر خرپ سره مې په تلوار د کوټې دروازی ته کتل! ځان سره مې ویل چې شاید جهان رانشې! نه پوهیږم خو همدا احساس مې درلود لس دقې تیرې شوی او زه د جهان د راتلو څخه تقریبا نامیده شوی وم او سترګې مې د اوښکو ډکیدو حال کې وه، چې د روقیه غږ مې د کوټې د دروازی شا څخه تر غوږ شو:

روقیه- ادی دایره رانه واخیستل کنې اوس مې دایره درته وهل!

د روقیه د خندا څخه ډک دا الفاظ آورم او بیا دروازه خلاصه شوه او دواړه خور ورور کوټې ته راننوتل، نه پوهیږم ولې خو نظر مې بې اختیاره د جهان خواته کش سو تندی تروش وو د کوټې شاوخوا ته یې کتل خو ماته یې هیس نظر نه برابره وی! زړه مې ورنه ونیول شو خو هیس مې ونه ویل روقیه جهان لاس نیولې زما څنګ ته په نالې کینوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کیناستلو سره سم آسما هم کوچنی قاب په لاس کې نیولې چې پکی نکریزی وه کوټې ته را ننوتل

زمونږ دواړه په لیدو یی وخندل او د جهان خواته راغله، جهان زما څخه لری ناست وو مطلب په یو څه فاصله کې ناست و خو د آسما په راتګ د هغه څنګ ته جهان په یو محسوس اندازه زما خواته ځان راکش کړو او د آسما سره یې کامل فاصله ونیول خو سترګی لا هم لاندی د کوټې د غالی ګلانو ته نیولی وه هیڅا ته یی نه کتل!نه ماته نه اسما ته او نه هم روقیه ته؟! آسما نکریزی د قاب څخه راپورته کړل او د جهان خان لاس ته یې په اشاره وویل: اوخبنی لاس دی راکړه!

د آسما په خبره جهان سترګی د غالی د ګلانو څخه واخیستل او آسما ته یې لنډ نظر وکتل بیا د هغې لاس کی نکریزو ته وکتل او کله چی متوجه شو چی آسما غواړی د هغه ګوته ورته په نکریزو سره کړی تندی وار تر واره تروش شو لکه چی زړه یې نه وو آسما ورته ګوته په نکریزو سره کړی؟! ما هم یواځې کتل! ناساپه مې یو فکر ذهن ته راغي جهان د کوژدی په دی څو میاشتو کې یو ځل هم سم مجلس او خبری د ادی او آسما سره نه وکړی؟ لکه سنګه چی جمیل یا هم اجمل کول؟!

ولې؟ خپل جواب می خپل ورکړی ځکه جهان بیحده زیات په محرم نامحرم او حلال حرام پسې سر ګرځه وی! او د هغه په نظر خوښیني ته لاس ورکول او د خواښې سره بیځایه ټوکې ټکالې کول ښه خبره نده!؟ نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې خپل د جهان لاس ونیو چی هغه په حیرت سر راپورته کړو، خو ما بغیر لدی چی د هغه حیران نظر ته وګورم په خندا مې آسما ته وویل: ګوته به یې زه سره کړم پیسې به تاته درکړی قبوله ده؟

زما په نظر آسما هم د جهان زړه نا زړه اوسیدو ته پام شوی وو چې ویې ویل: صحیح ده خو بیا دسی نشي چې په پیسو راسره لانجه واچوی!

د آسما په خبره مې وخندل او بغیر لدی چې جواب ورکړم د جهان مردانه لاس مې خپل خواته راکش کړو او د هغه د لاس کوچنې ګوته مې په نکریزو ورته سره کړل! د ګوتې د سره کیدو وروسته مې لاس ورته خوشې کړو چې جهان خپل لاس خپل جیب ته کړو او نه پوهیږم سومره روپی آسما خواته ونیول؟ آسما هم په خندا او خوشحالې د جهان له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسې واخیستل

روقیه او آسما یو څو دقې زموږ سره کوټه کې ناستې ول، او خبرې او شیطنت یې کوې خو د څو دقو وروسته د جهان تروش تندی او زما یو دم خاموشۍ دواړی مجبور کړل چې کوټه پریږدی او لاړی شي! د هغوی د تلو او د کوټې دروازې بندیدو سره زما د زړه درزا یو ځل بیا سلو ته وختل، د څو دقو لپاره خاموش خاموشي وه، نه هغه خبرې کول نه هم ما! د لږ ځنډ وروسته جهان خپل د سر خولې ته لاس کړو او هغه یې د سر وباسل او خپل د بالښت اندی ته یې کیخودل او بغیر لدی چې ماته راوګوری یا کومه خبره وکړی

زما څخه لری د نالي په بل اړخ وځملیدی او ماته یې شا کړل!؟ د جهان پدی کار هم حیرانه وم او هم مې زړه ونیول شو او سترګي مې د اوښکو ډکی شول! څو دقی همغسی ناسته وم چې د هغه کرار غږ مې وآوریدی: بیدیژی یا تر سهاره غواړی زما سر ته لکه شیشکانو شینی؟ (کینې)

شاید د جهان خبره دومره کلک او بده نه وه! خو زما زړه ورته زیات نازک وو زما په زړه دهغه خبره لکه مرمې ولګیده، د سترګو څخه مې اوښکې په بهیدو شول او بغیر لدی چې جواب ورکړم لځایه پاسیدم، پیني مې په ټوکرانو باندی آسما او ادی تړلی وه! ځکه ویل یې دا رکم نکریزو رنګ تک سور کیږی او پیني دی سم رنګ اخلي!؟ په همغه ټوکرانو سره ولاړم د کوټې ګروپ مې خاموش کړو او بیرته خپل ځای ته راغلم

ما هم ورنه خپل ځان دری منه لری کړو او زړه نیولې د ویده کیدو کوشش مې وکړو، خو خوب چیرته وو؟ د نیلوفر خبری مې ذهن کې ګرځیدل هغې د تلو څخه مخکې بار بار تاکید کو چې مه پریږده د خاوند شک او زړه تور والې دی دربادی زیات شې؟! د هغې خبرو ته فکر ویوړم نو زه اوس څه وکړم؟ کله چې جهان ماته لږ هم بی فکری یا کم توجهې وکړی راته زما زړه ورڅخه نیول کیږی او زړه مې غواړی د ماشومانو پشان ژړا ته ملا وتړم!!

خو ژړا او ناز هم تر یو حده نه اوس چې د جهان زړه پر ما تور دی او زه دی ورباندی ناز وکړم! اوس زما ناز او زما غمژنه کیدل هغه ته بل معنا ورکوی! زه شاید ددی لپاره خفه شم چې جهان ولې د پخوا پشان ندی او ولې زما ناز او نخری نه اخلي؟ او هغه زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خفګان څخه دا معنا او تعبیر اخلي چې زما زړه ورسره ندی!؟ پدی فکر خپل مخ د هغه خواته راوړم تراوسه یې ماته شا وه! په کراره غږ ورته ناری کوم فکر کوم شاید ویده ویيږ؟! خو د هغه د هوم په جواب راکول یوه شوم هغه ته هم خوب نه ورځی

خاموشه کیږم او هغه هم پوښتنه نکوی چې څه دی ویل؟ حتا خپل مخ لا نه راګرځه ویې د لږ ځنډ وروسته خپل خبره ځان سره پورته بنکته کوم او وایم: ه.... غه ما ویل ت... تاسو زما څخه خفه یاست؟

بیا هم جهان هیس جواب نه راکوی او زه منتظره د هغه خواته ګورم چې د څو شیبو وروسته هغه کرار زما خواته مخ راګرځه ویې پدی توره تیاره کی هم د هغه سری سترګی او تروش تندی لیدلي شم! څو دقې همغسې زبر او زیر باندی راګوری بیا کرار وایې: بیده څه زما سر دسې درد کوی د خبرو حوصله نلرم.

د هغه پدی خبره سترګی می بیا د اوښکو ډکي شول، ولې د هغه دومره کوچني خبره هم پر ما بده لګیده؟ ولې مې زړه غوارِی ددی خبرو لځایه د پخوا پشان زما سره خبری وکړی او زما ناز واخلي؟ جهان بیرته ماته شا راګرځه وی او ویدیږی! زه هم په نیولي زړه او خفګان بیرته خپل ځای خواته ځم او د ویده کیدلو کوښښ کوم، د سهار آذنو پوری مې سترګو ته خوب رانغي! زما په خیال جهان هم ویده شوی نه و؟ ځکه همدا چې مو لا الله کړل تر اکبر رسیدلي نه وو چې د کوټې څخه ووتي

د کوټې د دروازی په خرپ چې د جهان د تلو خبر یې راکو بی اختیار مې د سترګو څخه اوښکې په بهیدو شول خدایه زما سره مرسته وکړه زه ستا د آزماینتونو او د تقدیر د کرښو سره په یواځې ځان مبارزه او مخامخ کیدلي نشم! ته راسره مرسته وکړه ته مې یواځې پدی امتحان کې مه پریږده کنه داسې به ناکامه او ماته وخورم چې د جوړه ولو به نه یم..

نیلوفر خپل د قول مطابق سهار وخته په ۷ بجو راغلل داسې چې تول ویده وه، جهان ماته د آریشګاه د تلو اجازه رانکړل، او زه هم مجبور خپل کوټه کې په ژړا کیناستم ما د آریشګاه او د سینګار کیدو آرمان درلود، ما غوښتل واده مې په هوټل کې اوسیږی خو د جهان کورني ویلی وه چې موږ رسم لرو جنۍ د پلار د کور څخه ویسو نه د هوټل څخه؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر غرمه د کوټې ځخه ونه وتلم! زما واده وو تولو د باندی نڅا ګانې کول اتڼ یې کوی د شلو ځخه یې زیات رنګا رنګ کالي په دوه ساعتو کې بدل کړی وه

خو زه خپل کوټه کې یواځې ناسته وم د ماښام جوړه کالي مې اغوستې وه چې نیلوفر کوټې ته راننوتل، زما په هغه خوار زار لیدو یې تندی تروش سو او زما څنګ ته راغلل د هغې په لیدو مې فکر وکړو په یواځې او تنها میدان کې مې یو شناخته پیدا کړی وی هغې زه غیږ کی ونیولم او ما ورته ژړا شروع کړل نیلوفر هم څه نه ویل یواځې زه یې غیږ پوری نیولې وم

هغه پوهیدل چې اوس زه یواځې یو هم دم او هم راز غواړم نه نصیحت کونکې، ما ژړل ګیلې مې کول د جهان د پرون شپې د بد اخلاقي او خبرو مې ورته وویل خپل د آرمان مې ورته ویل او هغې کرار کرار زما په سر لاس تیر کو ښه چې و مې ژړل او زړه مې سپک شو ګنګس او سرګردانه پاسیدم نیلوفر بغیر له کوم خبری راسره مرسته وکړل ترڅو سپین جوړه کالي مې واغوندم، او راته سینګار یې وکړو او بیا د یو لوبو نانځکې پشان لاس په لاس د ښځو مینځ کې وم او هغوی زما شاوخوا ته نڅا او سندری ویل، خو زما زړه غوښتو سترګې پټې کړم او دا ټول شیان دی تمام شوی وی

نه پوهیږم سومره وخت هلته وم چې د څو سړیانو غږ راغې او د دویم ځل لپاره یې زما او د جهان نکاح وتړل، او زما زړه کې دا خبره راوګرځیدل چې دا نکاح به سمه وی؟ اول نکاح د کوژدی په شپه هغه کې ما شک درلود او دا دویم نکاح د واده د جهان! آیا د شک او تردید او د مجبوری نکاح په نکاح کې حساب کیږی؟ نکاح وتړل شوه ډوډی ورکول شوه، د ادی خبره د فیروزخان(د جهان پلار) ارباب د زوی واده وو دومره حد میلمانه راغلي وه چې نیلوفر ویل از سر کوچه بګیر تا سرک راه بند بود!

دوه غوایان یې حلال کړی وه دوه رکم غوښه، وریجې، سلات، کوفته،پیپسی، حتا فرینې لا پخ کړی وه! خو ما خپل د واده د ډوډی ځخه یو ګوله لا څکه ونکړل! د غرمې مونځونه وشول نکاح وتړل شول، ډوډی ورکول شول! خو زه همغسی د بت پشان ناسته وم او فکر مې یو خبری ته وو د دی ځخه وروسته به څه وشي؟ ټول فکر او ذکر مې د جهان تروش تندی او خاموش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر کې وو چې د روقیه غږ د فکرونو د نړی څخه راوباسلم...

روقیه- موټړ ولاړ دی بابا وایې نور راځې.

د روقیه په خبری مې اوښکې په بهیدو شول، چې نیلوفر راغاړی وتل د هغې د ژړا په غږ زما خاموش اوښکې هم په ساندو او ژړا بدلې شول، چې آسما رامخکې شوه پداسې حال کې چې زه یې غیږ کې نیولم په ژړا یې وویل: ولی ژاړی لیونې دا خو د ژوند لاره ده خدای دی خوشحاله او بختوره که ورسره، ټول اخیر یوه ورځ واده کیږی کومه پښتنه انجلی د پلار په کور پاتې شوی چې ته پاتی شی!؟ مه ژاړه خوری.

آسما خبری کول دلداری راکول خو زما زړه بی وار او نا آرمه درزیدی، د آسما او نیلوفر وروسته د ادی نمبر وو ادی پداسې حال کې چې د پیسو ډک شین شال یې زما په سر راچوی په غیږ کې ونیولم، او ما اول ځل د ادی داسی جگر سوزه ژړا چې ټول ښځې یې په ژړا کړل ولیدو، ادی داسی ژړل چې اخیره د جهان مور زما څخه جلا کړه او ورته ویې ویل: وی خوری سوک نو دسی کوی؟ لور ته دی دعا وکه چې خدای بخت او قسمت سم کی تاسو ولی دسی کوی؟! په خوشحالی کی سوک نه ژاړی خوری.

د جهان مور ادی ته نصیحتونه کول خو ادی اوښکې نه تم کیدی، او بی واره یې به مخ روانې وه د ژړا مینځ کی ادی د جهان د مور لاس ونیو او ورته ویې ویل: خدای او قران درته مخکې کوم خوری ستا او ستا د اولادونو ده سر زما لور ستوی د کور د کارو نده ظلم به وربادی نکوی، زیاتی به وربادی نکوی سنگه چې درته روقیه گرانه ده د هغې نیم اندازه گرانښت زما لور ته ورکړه، دا هم زما او خپل د پلار د زړه توټه ده، اولاد مې دی

ادی خبری کول او ما ورته ژړل د جهان مور د ادی لاس نیولی و او دلداری ورکول، خاله هم راغله او د ادی اوری ونیول او نصیحتونه یې ورته شروع کړل، دومره زړه مې نازک شوی و چې د خاله د لورگانو په غیږ کی مې هم وژړل د هغوی ټول بد خبری او کارونه مې لیاده و باسل او ښکل می کړل او و مې ژړل فکر می کوی ما د قربانې ډگر ته وړی او بیا به د هغه ځایه ژوندی رانشم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور رسم درلود د ناوی د پیښي بوټ یا هم چپلکه د ناوی ورور ورته په پښو کول او ملا یې ورته په یو دسمال تړل! خو ما ورور نه درلود ما ورور نه درلود چې ماته دا کار وکړی، ما ورور نه درلود چې پر اوږه یې سر کیږدم او هغه راته ووایې خوری هر مشکل چې وو پر ما غږ کوه زه درسره یم، ما ورور نه درلود چې د زړه درد ورته ووایم. آسما پداسې حال کې چې اوښکې پر مخ لاری کړی وه ویې ویل: بابا د دروازی شاته دی غواړی راشی.

د آسما په خبره دهلیز ژر خالي شو او ځینی ښځې د راغلي موټرو خواته ولاړه او ځینې هم د حجاب اغوستو لپاره کوټې ته، زه پاتې شوم او ځینې شناخته خپلوان او د جهان مور چې د ادی خنګ ته ولاړه وه، نیلوفر هم ولاړه او د اوښکو ډکی سترګی یواځې زما خخه لږ لری شول، بابا په یا الله ویلو دهلیز ته راداخل شو د بابا په لیدو مې کنترول نور هم له لاس ورکړی او ژړا می زور ونیول چې زما د ژړا غږ سره د ادی ساندی هم پورته شوی..

بابا خپل په لاس زما شال لږ پورته کړی او ما اول ځل د بابا لاس داسې په لړزی ولیدی! ما سر ښکته واچوی چې بابا رانږدی شو او خپل په همیشني مهرباني وویل: تل راته همغه اوه کلن ماشوم ښکاریدی چې خپل نانځکی دی راوړل او د دهلیز کونج کې‌دی ورته الله هو ویل او ویده کول دی. هیس کله مې فکر نکوی چې ته به یوه ورځ غټه شې او واده به کوی! هر ځل چې د دی کور دروازه ستا د غوښتلو لپاره چا وهل زما د زړه ځخه یو خدای خبر وو

ویره مې درلودل چې د کوم ناهل او بد کردار او بد عمل انسان لاس کې ونغورزیږی او د دنیا غمونه دی نصیب نشي(بابا زما لاس خپل لاس کې ونیوی او په لړزانده غږ یې وویل: ستا په سر قسم چې زما د کور رحمت او برکت یې، هره پریکړه او انتخاب مې چې کړی ستا د خوشحالي او ښه ژوند لپاره مې کړی،(سر مې راپورته کې او د اوښکو ډکو سترګو مې ورکتل بابا هم مخامخ راوکتل او کرار یې وویل: ما ستا ځخه سم پوښتنه ونکړل هغه ورځ نه پوهیږم ولی؟ شاید خپل نظر مې ستا نظر حسابه وی! خو باید یو ځل مې ستا ځخه سم صحیح پوښتنه کړی وایې ستا قبول وو؟

د بابا په خبری مې په حیرت ورو‌کتل عجیبه ده چې بابا اوس فکر شو دا پوښتنه زما خخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی؟! د بابا څخه مې نظر واخیستې او ادی ته مې وکتل د اوښکو په ډکو سترګو یې راکتل که دا پوښتنه بابا زما څخه د کوژدی او د سمال ورکولو مخکې کړی وایې شاید هغه وخت زما جواب زیات فرق درلود خو اوس او د دومره خبرو وروسته زما جواب یو لفظ وو!

- زه راضي یم پدی نکاح باندی بابا.!
زما په خبری د بابا سترګې په آرامش باندی د څو ثانیو لپاره پټې شول، او بیا پداسې حال کې چې زما تندی ښکل کوی، شال یې زما په سر سم کړو او د راسته پښې چپلکه راته په پښو او ملا یې په شین دسمال چې اسما د بابا په لاس ورکو وتړل او زه یې د لاس څخه ونیولم حویلې ته په وتلو د بام په سرونو د همسایه ښځو ته مې فکر شو او په هغه حال کې مې په خوله مسکا راغله

یوه ورځ زه هم د بام په سر ولاړه وم او د انجینر اغا د کوژدی دسمال ته مې په شوق کتل یا هم تلم د کوټې سر ته او کتاب مې ویل اه چې نور به هیس کله هغه ورځې تکرار نشي، په کوڅه کې موتران ولاړ وه او د جهان د مشر ورور په غږ دا نور پاتی ښځې هم موټرونو ته پورته شول، او بیا د ادی او د آسما غیږ وه او زما ژړا نور ټول سړیان تللی وه یواځې جهان د هغه ورور او پلار پاتی وو، بابا د اخیر ځل لپاره زه غیږ کې ونیولم او جهان خواته یې وکتل جهان په تروش تندی او لوړ قدمونو زموږ خواته نږدی شو

چې بابا زما لاس د هغه لاس کې ورکړو او ورته ویې ویل: ما خپل لور ستا د پلار په نوم او نشان او ستا په غیرت تاته درکړل، تا خپل یو وعده او قول مات کړې خو د هغه سر بیره بیا هم ما خپل لور درکړل، خو فکر مه کوه بې کسه او بی قوم لور وری که مرغه په هوا کې راته خبر راوړی چې زما په لور دی زیاتې کړی، دا ټول خلک شاهید ونیسه چې په ړنا ورځ یې ستا له کوره بیرته راوړم(د بابا په خبرو هیچا څه ونه ویل جهان خو بیخې سر ښکته واچوی هغه د بابا یو وعده او شرط مات کړی وو! هغه بابا ته قول ورکړی وو چې ما به اطرافو ته نه وړی او دلته کابل کې کور اخلې!

خو د هغه کار وروسته جهان یواځې بابا ته وویل چې زه مې خپل ناوی ځان سره وړم! بغیر لدی چې دلیل او منطق بابا ته راوړی دا یو میاشت بابا د جهان څخه خفه وو او خبری ورسره نکول، د لږ ځنډ وروسته جهان سر راپورته کړو او بابا ته یې وویل: وعده

(c) ketabton.com: The Digital Library

در کوم چې خپل د ځان څخه به يې زيات خيال ساتم.

بابا زما لاس د جهان لاس ته تسليم کړو او کرار يې وويل: خدای دی وکړی....

جهان ځان پسې د موټر خواته ورلم چې د ادی غږ پورته شو: زما هوسې زما لورې.
د ادی د ژړا څخه ډک غږ د تلو څخه منع کړم او د هغې خواته مې مخ کړو چې ادی په تلوار بيا غيږ کې ونيولم، داسې چې زړه يې نکيدی خوشې مې کړی، جهان په بی حوصله اخوا ديخوا کتل چې ادی زما تندی ښکل کړو او هغه ته يې وويل: تا ته د خدای روی مخکې کوم چې فکر به وربادی ساتې..

د ادی په خبره جهان د ډاډ په توګه خپل سر پورته ښکته کړو او دا ځل يې په تلوار زه د ځان پسی د موټر خواته کش کړم، د شال لاندی مې سر شاته تاو کړو او سترګې مې په ادی،بابا، اسما، نيلوفر او د خاله په کورنی چې د اوښکو په ډک نظر يې راکتل ولګيدل، جهان د موټر دروازه راته خلاصه کړه، او زه موټر ته د پورته کيدلو مخکې يو ځل بيا مې کورته او هغه کوڅې ته وکتل چې زما د عمر ډير کلونه خوشحالياني او غمونه پکې تير شوی وه، موټر ته د پورته کيدلو مخکې مې نظر په انجينر اغا ولګيدی!

تور چشمکې په سترګو ول او خپل د کور مخکې ولاړ وو او موږ ته يې راکتل! زما د نظر په تعقيب کولو د جهان سترګې په هغه ولګيدل او زما لاس يې په کلکه ونيو او موټر ته يې پورته کړم، خپل هم زما څنګ ته کيناستې او خپل ورور ته چې موټروان و په غوسه ناکه لهجه وويل: څه خپل پلار ته ولاړ يې حرکت وکه.

جهان دا خبره وکړل او بيا په کراره لهجه ځان سره داسې چې ما هم واوريدل ويې ويل: لعنت دی پدی ځای او پدی منحوس کوڅه سې، هر سر کې يو کوڅه ډب سپي ولاړ دی.

موټر حرکت وکړو او زه خپل د ژوند د آشنا خلکو او ځايونو څخه په يو نامعلوم لوری په حرکت شوم، د موټر د ښيښی څخه مې د باندی خواته کتل چې سنګه يو د بل پسې آشنا ځايونو څخه تيريدم او اوښکې مې پر بهيدو وه، جهان هيس نه ويل يو لاس کې زما لاس نيولې وو او بل لاس يې د موټر کړکی ته تکيه کړی وو، او د موټر دباندی کتل، په فکر کې معلوميدی او تندی تروش وو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر د ننه د سندرې په غږ د جهان د کټلو څخه مې نظر واخیستې چې د جهان د وررور خوشحاله او خندانه غږ مې واوریدی: اها اوس صحیح سو البته بخښه کوی چې سم سندره نلرم خو بیا هم د ژړا د آوازونو څخه شه دی.

ما هیس ونه ویل او خپل اوښکې مې په لاس پاک کړل خو جهان ورته په غوسه وویل: د غزل د ځای مخ ته دی ګوره او خیر وایه.
د جهان په خبرې د هغه وررور وخندل او ویې ویل: عه عه ما ویل د واده سره به یو څه دا تریخ مزاج دی نرم سوی ویې! خو تخو نور هم ...(هغه خبره خلاصه کړې نه وه چې جهان په ګواښ کونکې لهجې ورته وویل: پکر دی نیسه دا موټر خو دریڅې بیا موږ هم سره تنها کیږو.!

د جهان پدی خبره د هغه وررور چې نوم یې نه وم خبر چې څه دی؟ خو دومره پو هیدمه چې د ټولو څخه کوچنې دی او تازه یې ورته کوژدن کړی د روقیه ایندرور یې د ته کړی وه؟! یعنی روقیه یې په بدل ورکړې وه د کاکا لور یې د ته کړی وه او روقیه یې خپل د کاکا زوی ته ورکړې وه! د جهان په ټول وررورنو کې دغه وررور یې ګیره نه درلود! مطلب اخیستی وه کامل! او د اوس وخت ځوانانو پشان سیخ سیخې وینتیان یې دره ولې وه! او د سندرې د آوریدو څخه یې هم معلومیدل چې فکر یې هم د تازه وخت هلکانو پشان دی! د جهان وررور یوڅه تندی تروش کړو
#شهاب ?:
خو لکه چې د جهان څخه ویره درلودل که احترام! هر شې چې وو نور څه یې ونه ویل یواځې سندرې غږ یې یو څه کرار کړو خو بیا هم سندره کامل د موټر فضا کې آوریدل کیدل...

زه دی له دره و نازکې خوږ زړګې ولاړم ماذدیګړې ولاړم
محبوبی جار محبوبې نوره مې مه زیره وه محبوبې جار محبوبې

زما پر حال باندی محبوبې لیونیان جاری ډیر قربیان جارې
مه کوه نور ظلمونه د ژوندون لار مې ورکه به هو ماضې فکرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به درکوم زه وعدی درد او تکون کړم ځان خیری می سو گریوان
خپل مي کړه خپل نازکي بې لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کي

بې لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کي

یو زړه مي و هغه مي هم تاته درکړی دی لا ما دی وړی دی
تنها تنها گرځمه بس دی درخپل مي کړه ته زه په ژړا گرځمه

ته په سرو شونډو راته وکړه سو خوژی خبری د یارانی خبری
خپل مي کړه خپل مي کړه بی لتا نلرم سوک د پیکي گل مې کړه

زه دی له دره و نازکي خوژ زړگي ولاړم ماذدیگري ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مي مه زیره وه محبوبي جار محبوبي

نوره مي مه زیره وه محبوبي جار محبوبي

پر ما دی څه ظلمونه کړی دی حساب راکړه ماته جواب راکړه
ولې ژغ نکوی رشتیا ووایه راته که یارانه نکوی

زه دی شیرني د سرو شونډو پخندا وژلی تا په چاپا وژلی
مخامخ ته ووایه که مینه نکړی نازکي ماته شکاره ووایه

زه دی له دره و نازکي خوژ زړگي ولاړم ماذدیگري ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مي مه زیره وه محبوبي جار محبوبي

" کامل سندره زه دی شیرني د سرو شونډو په خندا وژلی"

د سندری په نیمه کي لکه چي جهان خان هم سندره خوښه شوی وه! ځکه زما لاس چي په کوم لاس کي نیولی وو هغه باندی کرار خپل په گوتو ضربه نیولی وه! او کرار کرار سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې هم ورسره ښوره وی!؟ زه خاموشه ناسته وم او د هغه د ګوتو حرکاتو ته مې کتل خو فکر مې د راتلونکې په اړه ووا آسما او ادی لړ لړ د جهان خان د کور په اړه ويلې وه چې لوی کور يې دی پنځه ورونه چې دری دانو يې واده او ماشومان درلود يو يې هم جهان او يو يې همدا نوی کوژده شوی ورور!

مطلب تول ګډ وه او يو نفر هم ويش نه وواخيستي!؟ ادی ويل هغوی سم دم د اطرافو دی مطلب غوايان لری ميږی لری! او حتا ادی د بابا له خولې آوريدلی وه چې آسونه لا لری! او د شوق آسونه کور کې ساتې نور زيات معلومات ادی او بابا هم ورڅخه نه درلود يواځې د نوم پيژندل وه بس نور کورنې رفت او آمد مو نه درلود، نه پوهيدم چې څه مې مخ کيدی؟

يو په ابهامو او شکونو پيچلې مستقبل او راتلونکې مې مخې ته ووا دومره د جهان د کور او کورنې په اړه انديښمنه نه وم سومره چې د جهان په اړه انديښمنه وم! د نيلوفر خبره ښځه د خسر کور کې د ميره او خاوند په سر ملکه ده او پادشاهې کوی که خاوند يې په نظر ونه نيسې او احترام ورته ونکړی نو د کور نور خلک هم ولاکه د انسان په نظر ورته وګوری!

د جهان دريم ورور دوه ښځې کړی وه چې واده ته يې خپل يوه ښځه هم نه وه راوړی! يواځې خپل دوه مشر زامن د مشری ښځې ده راوړی وه بس، په اطرافو کې دوه دری حتا څلور ښځې کول هم عادی او مرسوم خبره ده او دی کار ته په بد نظر نه کتل کيږی مخصوص که سړی پيسه داره او د جهان د کورنی پشان اربابان او ماړه خلک وی دوی ته خو په زوره خلک خپل لور او خور ورکوی، نه پوهيږم ولی خو زړه مې ويل چې کوم رفتار چې جهان کوی يو مطلب لری؟!

هغه دا چې غواړی د اوس څخه ماته ووايې ستا اشتباه زه د دويمې ښځې کولو ته مجبور کړم! پدی فکر مې اوښکې د سترګو څخه په بهيدو شول زه تراوسه د خاوند کور ته رسيدلې نه يم او فکر او ذکر مې راته وايې چې بنه درباندی راروانه ده! د سترګو اوښکې مې د جهان په لاس کوم چې زما لاس يې نيولې وو وڅڅيدل سر مې پورته کړو ترڅو ګورم ما ته خو يې پام شوی ندی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نظر پورته کولو سره مې سترګې په دوه تک تور سترګو کې بندی شو! تندی تروش وو او په ځیر ځیر يې راکتل، د هغه پيښې وروسته ما د جهان خلاص تندی ندی لیدلی! دا یو میاشت کې په زوره که دوه خبری زما سره کړی وی هغه هم نه د مینې او محبت خبری نه نه په هیس صورت هغه دوه خبری هم سم دم د جنای پولیسو پلټنه وه! خپل ګیره يې د یو میاشت مخکې په پرتله اصلاح کړی وه!

سپین جوړه کالي اغوستې وه د همیشه پشان یو کندهاری خولې په سر وه، تور واسکټ او د کمیس دوه پورته تڼې خلاصې وه! که تروش تندی او بد خلقې یاده نکړم واقعا نن ښایسته شوی دی! د نیلوفر خبره سم دم ۲۰ کلن ځوان معلومیدی! البته که د خولې لاندی دوه دری هغه سپین ویښته او د ګیری مینځ کې دا دوه تاره د نظر ښخه وغورځه وم! بیا هغه وخت د نیلوفر خبره تایید کولې شم..

دومره خپل فکرونو کې ډوبه وم چې بیخي مې فکر نشو جهان ماته راکتل، د هغه د ستونې په صاف کولو مې وروکتل چې هغه کرار خپل د لاس ښخه زما ښځیدل اوښکه پاکه کړه او کرار يې وویل: که سترې يې یو ګړی بیده سه لاره لا ډیره پاتې.

د هغه په خبره مې وروکتل یعني اوس دی زما په فکر کې وو چې دا خبره يې وکړل؟ یا که عصاب يې زما د ډیر ژړا ښخه خراب شوی وه چې غواړی د خوب په پلمه ما یو څو دقې خاموش کړی؟! پدی فکر چې زما د ژړا ښخه يې حوصله تنګه شوی او داسې خبره يې راته وکړل هم مې غوسه راغله او هم ناساپه د یواځېتوب احساس مې وکړو او زړه مې ونیول شو ورنه د هغه ښخه د لری کیدو کوښښ مې وکړو او غوښتل مې لاس مې د هغه د لاس ښخه جلا کړم

چې جهان و دی کار ته پرینخودم او زما لاس يې کلک خپل لاس کې ونیوی دومره کلک چې لاس کې مې اچول شوی بنګړی مات شو او لاس يې راته خوږ کړو زما د اخ په غږ جهان تازه زما لاس ته فکر شو او په تلوار يې زما لاس خوشې کړو، بنګړی مې په مړوند کې ننوتلې وو او وینه يې بې واره راتلل جهان به ورختای زما لاس ښخه مات شوی بنګړی وباسې او خوږ شوی ځای خپل په لاس کې کلک ونیوی ترڅو د وینو د توی کیدو مخه ونیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په آوازو د جهان ورور شاته راوکتل او کله چې زما لاس يې په وينو لړلي د جهان لاس کې وليدی په حيرت يې وويل: خيريت خو دی؟
د هغه خبری جواب جهان په تروش تندی ورکړو او ورته ويې ويل: خيرو خيرت دی ته خپل مخې ته ګوره.

د جهان په خبره هغه خپل نظر زموږ څخه واخيستي او کرار يې وويل: وبه سته که غواړی موټر به يو کونج ته و دره وم لاس دی پريوی او و دی تړی چې وينه يې بنده سې!؟

د دی څخه مخکې چې زه ووايم نه ضرورت نشته جهان د هغه خبره ومنل او موټر يې د سړک کونج ته و دره ويې جهان ښکته شو او زه يې لږ د موټر ښيښنی خواته کش کړم او پداسې حال کې چې زما لاس يې لاس کې کلک نيولې وو خپل د وروړ څخه يې د اوبو بوتل غوښتنه وکړل چې هغه هم په يو شيطان مسکا د اوبو بوتل د جهان لاس ته ورکړو، د هغه پدی شيطانه خندا د شرم څخه تکه سره شوم، زه لا هغه شرم مې تير کړی نه وو چې د جهان د مشر ورور موټر چې زموږ پسی وو او هغه کې د جهان پلار، مور مشره وريندار‌ه او روقيه ناست وه

زموږ د موټر په دريدو هغوی هم ودريدل او ورور يې د موټر څخه راښکته شو، د جهان مشر ورور زموږ څخه په څو قدمی کې خپل کوچنی ورور ته غږ کړو او ويې ويل: وه هلکه جمشيد چشې سوی چې موټر مو دره ولې؟

د جهان کوچنې ورور چې اوس پوه شوم نوم يې جشميد دی نامردی ونکړل او په همفه شيطانه نظر او خندا يې په لوړ غږ وويل: د وريندار‌ی بنګړی مات سوی او لږ قدری لاس په وينو سوی! لالا يې لاس ورته پريوی!

د هغه پدی خبره زه خو ګز، ګز د ځمکې څخه ووتلم د ټولو څخه بده خبره دا وه چې د جهان د مشر ورور موټر ماته مخامخ وو او د هغه د پلار څخه نيولې مور، خور وريندار‌ی ټول پوی شول چې څه خبره شوی وه! بلخصوص د جمشيد پدی شيطانه لهجه او خبری د هغه مشر ورور وخندل او ويې ويل: اها شه جر کوی موږ روان سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان سر راپورته کړو او خپل کوچنی ورور ته یې په تروش تندی او غوسه ناکه لهجه وویل: یعنی بل شې دی ویلې نسو ورته؟!
جمشید په خندا وویل: وی چشی می ویلې وای؟ خو رشتیا می وویل.

ما د شرم څخه سر ښکته اچولې وو او هیس مې نه ویل، جهان خپل ورور ته غابنونه وچیچل خو نور څه یې ورته ونه ویل خپل د واسکټ د جیب څخه یې یو کوچنې سپین د سمال راوخیستې او زما لاس یې وربندی وتړه یې، د بوتل پاتی اوبه یې د جمشید خواته ختا کړل او موټر ته راپورته شو ما ورنه کامل فاصله ونیول او د موټر هغه بل کونج ته مې ځان کش کړو، زما پدی کار جهان په تروش تندی راوکتل خو نور یې څه ونه ویل

خپل خوږ شوی لاس مې پدی بل لاس کې نیولی وو درد یې نکوی دومره نه و خوږ شوی خو ما ته ژړا راتلل! داسی احساس مې کوی چې زما حق کې زیات غټ ظلم او زیاتی شوی! سر مې د موټر ښیښه ته تکیه کړو او سترګې مې پټې کړل د نن لپاره مې ټول انرژی او توان صفر شوی وو، نه پوهیږم سومره وخت به په هغه حال کې وم چې د زیات استرس او بی خوبې له لاسه د خوب نړی ته تللی وم، د جهان او د جشمید په غږ لږ لږ مې سترګې د خوب څخه خلاصې شوی!

جمشید- دا شزی هم عجب بد شیانئ دی! تراوسه زموږ راتلو ته ویش ناستې وه! اوس پدی نیمه شپه دا ټول کلې په سر اخلې؟!

د جهان غږ مې بیحده نږدی وآوریدی؟! چې ویې ویل: ته اول تا څه ورته ووایه اوس پدی نیمه شپه دی غوبل نه جوړه وی، ټول ستړی یو سهار چې هر کار کوی و دی کی.

د موټر د دروازی په غږ چې د جهان د ورور د تلو خبر یې راکړو سترګې مې خلاص کړی! او ځان مې نامعلوم ځای کې پیدا کړو! په تلوار او وحشت باندی په ځای کې کینم چې زما د کیناستلو سره سم د جهان غږ پورته شو: هوشش په کراره ..
په ورختا نظر شاوخوا ګورم نه پوهیدم زه دلته موټر کې څه کوم؟! ولې خپل کوټه کې نه یم؟! همغسی ګنګس او حیرانه نظر شاوخوا تاوه وم او ګورم چې د جهان د خندا غږ مې تر غوږ شو چې ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خان- امممم دا رکم چې ته شاوخوا ګوری مطلب د خوبه یې او تراوسه دی مغزه ځای ته ندی راغلی؟

د هغه په خبره یو څو ثاني ورته په خاموشه نظر ګورم او تازه مې تول شیان یاد ته راځی، د ادی ژړا د بابا خبری د جهان کار او اخیره کې خوب؟! د تول خبرو په یاد راوړلو باندی سترګې می بیا د اوښکو ډکې کیږی او د جهان څخه نظر اخلم او د موټر د باندی ګورم تکه توره شپه وه یواځې ځینی کورنو څخه ړنا راتلل او کوڅه یې ړنا کړی وه، موټر د یو غټ کور مخکې ولاړ وو! پدی تیاره کې هیس شي سم نه معلومیدی یعنې موږ رارسیدلي وو د جهان کور او کلې ته؟!

د بیرون څخه نظر اخلم او تازه مې ځانته فکر کیږی زما پر اوږو د جهان پتو وو؟! لکه چې زما د ویده کیدلو وروسته یې پر ما اچولی وو؟! جهان ته مې وکتل چې هغه بغیر له کوم خبری ماته راکتل کله چې زما نظر یې ولیدی کرار یې وویل: لاس خو دی درد نکوی؟

خپل لاس ته ګورم چې په سپین دسمال تړل شوی او د دسمال څخه لږ وینه د باندی را وتې وه د نه پشان ورته سر خوځه وم، او ددی څخه مخکې چې جهان کوم بله خبره وکړی د هغه غټ کور دروازه خلاصه کیږی او جمشید د موټر خواته راځی موټر ته په کیناستلو سره سم وایې: اوفف په زوره مې ورنه دایری واخیستل ترڅو بد حال جوړ نکی.

جمشید دا خبره کوی او موټر روښانه کوی چې یو نفر هغه غټ کور دروازه خلاصه کړه او موټر کورته ننوتو، د ننوتلو سره سم په حویلی کې مې په زیات ښځو او ماشومانو نظر پریوت! لکه چې زموږ راتګ ته په انتظار وه!؟ جهان د موټر دروازه خلاصه وی او زما خواته لاس نیسي ترڅو ښکته شم د جهان لاس نیسم او د موټر څخه ښکته کیږم زموږ د ښکته کیدلو سره سم د چاکلیټ او ګلانو باران شروع شو، زموږ په سرونه یې نه شیندل! بلکه موږ دواړه یې وربانږی ویشتلو! جهان خپل ځان زما مخ ته راکش کړو او په لوړ غږ یې وویل:

جهان خان- بس دی.
د هغه په غږ د ماشومانو او ښځو شور ماشور کرار شو او نور چا په چاکلیټو ویشتل نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، د جهان مشر ورور لکه چې زموږ ښځه مخکې راغلی وه چې مور یې په
تلوار سپانده دود کړل او زموږ خوا ته یې راوړل په داسې حال کې چې سپانده یې زما او
د جهان شاوخوا ګرځه ول دعا ګانې کول، جهان زه د لاس ښځه نیولې وم او د کور پخوا
چې دری منزله ودانې ماته معلومیدل په حرکت شو خو د هلیز ته د ننوتلو ښځه مخکې
مور یې په لوړ غږ وویل:

د جهان مور- وی وی و دریږه دسی مه ننباسه کورته!
په حیران نظر مې هغه ټول کسانو ته چې زموږ شاوخوا ولاړ وه وکتل! یعنی دا ټول
یواځې د جهان کورنې ده یا د کلې خلک هم پکی دی؟ خو زما زړه ویل دا یواځې د جهان
کورنی ده او کلې خلک ندی! جهان خپل مور ته وکتل چې د مور لځایه یې روقیه په
شیطنت وویل: وی لالا یا خو ستړی یې یا هم زیات خوشحاله یې! چې بیخی مو رسم او
رواجونه لیاده باسلې!؟

د روقیه په خبری ټولو وخندل او هر چا یو خبره کول او خندل یې چې د جهان مور
رامخکې شوه او زما د لاس په نیولو یې جهان ته وویل: صحیح دی چې دوی رواج نلری
او سوک ورسره ندی راغلی خو موږ خو راواج لرو رسم لرو.!

زه حیران نظر ولاړه وم او د دوی خبرو ته مې غوږ نیولی وو! د څه رواج چې موږ یې
نلرو او دوی لری!؟ ګنګس ولاړه وم چې د جهان د مور په خبری تازه پوه شوم څه یاده
وی؟ دوی راوج درلود چې ناوی تر هغه وخت د زوم کور ته نه داخله کیږی ترڅو زوم
ورته یو شئ ونه منې؟! مطلب ورته ووایې درته د طلاو غاړه کې اخلم یا ګوتمې اخلم یا
داسې بل کوم شئ ورته ومنې ترڅو ناوی رضایت ورکړی او د زوم کورته ننوځی؟! او
هو زوم چې کوم شې ورته ووایې باید هغه بیا ضرور ورته واخلې او ناوی ته یې
ورکړی؟!

عجیب رسم وو! بیحده ما فکر کو موږ یواځې داسی عجیب غریب رسمونه او رواجونه
لرو! خو د جهان کورنی زموږ ښځه بتره وه پدی رواجونو کې، جهان چې کله پوی شو
چې هغوی څه یاده وی خپل د کورنی خواته یې مخ کړو او په لوړ غږ یې وویل: د دوست
محمد بای د ځمکو اندی ته چې کوم دوه بیسوی د انارو باغ دی هغه مې دیته ورکې.؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان په خبره زه پوه نشوم چې دا اوس ځنګه شي دی او ځنګه ندی؟ خو د هغه د ټول کورنی حیران نظر او د جمشید خبری باوری کړم چې ضرور کوم قیمتی شی یې زما په نوم کړی؟
جمشید- اوووو لالا مه کوه خطرناک.!

د جمشید په خبره د جهان په خوله نری غوندی مسکا راغلل او بغیر لدی چې څه ووایي زه یې د لاس څخه ونیولم او په داسې حال کې چې بسم الله یې په غټ غږ سره وویل کورته ننوتلو، جهان ځان پسې داسې په تلوار کشه ولم چې نه مې کور سم ولیدی نه بل شې؟! دویم منزل کې زما په نظر زموږ کوټه وه! کوټې په داخله کیدلو جهان زما لاس خوشې کړو او ما تازه یو راحت ساه واخیستل، هک حیران د کوټې مینځ کې ولاړه وم! د لور کور موږ رواج درلود د پلار کورنی ورته واخلې خو جهان دوی بیا رواج درلود چې د زوم کورنې ورته واخلی؟!

او اخیره کې جهان خپل خبره پر بابا منلې وه او ټول کور شیان یې خپله اخیستی وه!ما یواځې په دوه بکسو کې خپل یو څو جوړی کالې او خپل د ضرورت شیان راوخیستل بس نور ټول کور جهان اخیستی وو؟! په حیران نظر مې شاوخوا کتل یو اته متره غټ کوټه چې په سور رنګ نالیو پوښل شوی وه! سری پردی،سره غالې، او د ټولو څخه جالب او عجیب د کوټې کونج کې یو غټه سره الماری چې زیاتره یې د کتابونو څخه ډکه وه! ما د ماشومتوب څخه د کتابونو سره عجیب مینه وه بی ارادی د کتابونو د الماری خواته روانه شوم.

سترګې مې د یو کتاب پر جلد ولګیدل او نړدی وو د حیرت او خوشحالې څخه وزری پیدا کړم! " د رحمان بابا دیوان" کتاب مې راوخیستې او په نه کنټرول کونکې خوشحالې مې د کتاب لای خلاص کړو او د رحمان بابا شعر مې مخې ته راغې:

راشه مه کوه له چا سره جفا
لږ ژوندون دي ضائع کیږي بی وفا

په دنیا کښې هیڅوک ندی پاتې شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه تلوني دی که نن دی که سبا

دا چی هره ورځ راخيږي بیل بیل نمر دي
هر چی پریوځي هغه نه شی ختي بیا

چي په زمکه ځاڅکي پریوځي له آسمانه
بیا له زمکي ختي نه شی په سما

ګومان مه کړه چی به بیا سترګو له ورشي
هغه اوښکي چی له سترګو شی جدا

که یو ځلي سر د خدائ په لوری ټیټ کړي
په قیامت به سربلند شی تر هر چا

چي د ورور د عزیز زړه پري آزاريږي
حاصل مه شه هغه خپله مدعا

شه خواږه چي یو ئي خوري بل ورته ګوري
خواږه نه دی هغه زهر دي ګویا

که یو ځاڅکي اوبه تږي لره ورکړي
د دوزخ او ستا درمیان به شي دریا

زه لا د شعر د حروفو او غزل په نغمو کې ډوبه وم چې جهان زما د لاسه کتاب واخیستې، چې ما په تلوار وروکتل هغه په داسې حال کې چې کتاب بیرته الماری کی کیخودو کرار یې وویل: دا کتابونه همیشه دلته دی هیس سوک یې نه وړی! ته اوس خپل کالې مالې بدل که لاس او مخ دی پریوه، ډوډی دی وخوره ډیر وخت پاتی کتاب ویلو ته.

د جهان په خبره په شرم می خپل شونډه وچیچل اه سومره زه نادانه او بیعقل یم! دا نو کار وو چې ما وکړو!؟ جهان د کوټې کونج کې یو دروازی ته چې ما تازه ورته فکر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړل او ویې ویل: هغه تشناب دی ترڅو چې ته خپل لاس او مخ باندی وبه وهی زه درته د موټر څخه ستا د کالو بکس راوړم.

په شرم باندی مې خپل سر د تایید پشان پورته ښکته کړو چې جهان د کوټې دروازی خواته روان شو او ما د یو کامل نظر وروسته چې کوته کې مې وګرځه وی د تشناب خواته ولاړم، لاس او مخ مې مینځی چې د تشناب دروازه وټکیدل او د جهان غږ مې واوریدی: ستا شیان مې دلته درته ویږدل زه ځم اودس وکم.

او بیا بغیر لدی چې زما جواب وآوری د کوټې د بند کیدو غږ مې وآوریدی، په کراره مې خپل د مخ څخه آرایش پریوی او د تشناب څخه راووتلم جهان زما دواړه بکسونه راوړی وه د کالو د بکس څخه مې خپل یو جوړه ساده د کور کالي راوخیستل خو ناساپه مې د نیلوفر خبره یاد ته راغلل چې راته ویل یې: بیا هلته خان ساده ساده مه کوه سم سینګاری کړی او جوړه کړی وګرځه چې حدقل د خاوند زړه خو دی وشی ترڅو دروګوری!

په دوه لارو کې بنده وم زړه مې ویل ساده د کور کالي واچوه! او عقل مې ویل د نیلوفر خبر ومنه!؟ اخیر هم عقل مې زوره ور شو او یو جوړه سور رنګ جوړه کالي مې واغوندل دا کالي یو څه زیات زما په نظر ازاد وه؟! د اخیستلو وخت کې هم ما د آسما سره زیات جنجال کړی وو خو آسما ویل خپل خاوند لپاره یې واچوه بیا سهار بدل کړه چې نور سوک یې ونګوری! نور مې حوصله نه وه چې بدل کړم یواځې خپل د زړه د آرام کولو لپاره مې غټ تیکری په سر کړو ورسره.

خپل د ناوی توب سپین جوړه کمیس مې سم منظم قات کړو او بکس کې مې کیخود، د کوټې کونج کې په سینګار میز می سترګی ولګیدی زړه کې مې وسوسه پیدا شول چې ځان لږ سینګار کړم! خو دا کالي بیا سینګار؟! بیخی نو زما په نظر د حد څخه اوښتل وه، شاوخوا مې وکتل ټول کوته کې نالي وه او نالې! تل مې د یو کټ آرمان درلود همیشه مې ویل چې پیسی پیدا کړم خپل ځانته یې خپل اخلم خو اوس که پیسی هم پیدا کړم نشم اخیستی

کوټې مینځ کې ولاړ وم او ګنګسه مې شاوخوا کتل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان پداسی حال کې چې خپل د کمیس لستوني ښکته کول او د ګیری څخه یې لږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوداسه اوبه د کمیس په یخنقاق تویدل کوتې ته راننوتې، سر یې ښکته وو خو کله چې نظر یې پورته کړو نو د څو دقو لپاره هک حیران ماته په کتو شو! د هغه پدی نظر د شرم څخه مې سر ښکته واچوی چې جهان په کرار قدمو زما خواته رانږدی شو او په سختې وویل:

جهان خان- هغه میز په سر مې درته ډوډی ایژدلی زما په نظر د پرون راهیسې به دی چشی خوړلی نه وی!؟
د هغه په خبره مې خپل شونډه وچیچل او ځان سره مې وویل دی نو له کوم خوا خبر شو چې ما دا څو ورځی ډوډی سمه نده خوړلی؟ جهان بغیر لدی چې څه ووایې خپل پتو چې ما د الماری څنګ ته ایخودلی وو د مخ پریولو وخت کې راوخیست او په لمانځه ودریدی، څو دقې خاموش هملته ولاړه وم بیا کرار کرار د کوتې کونج ت راونه شوم وړی وم خو زړه مې نغوښتل پدی حال کې کینم ډوډی

وخورم!

بیخی د هغه میز خواته ولاړم ترڅو وګورم جهان څه اخیستی وه د خوراک لپاره، یو کمپل مې راوخیستې او د ځای اچولو وخت کې نه پوهیدم اوس څنګه ځای واچوم! آیا د جهان ځای هم خپل څنګ ته واچوم کنه؟! په همدی فکرونو کې وم چې د کوتې کونج کې د نور بیستره شوی نالیو سره مې یو جوړه یې نالې تر سترګو شول! او مجبور هغه مې هواره کړل او بغیر له کوم ځنډ د نالې په یو څنګ کې وځملیدم کمپل مې کامل خپل په سر کش کړو خو لږ مې د سترګو ځای ځانته پریخود او د هغه ځایه مې جهان ته کتل

چې په پوره آرمتیا او سکون باندی لګیا وو مونځ یې کوی! نه پوهیږم ولې د جهان خان مونځ کول راباندی ښه لږی؟! د هغه د هر تکبیر ویلو سره هر رکوع او سجده کول یو جلا خوند او کیفیت درلود ماته! نه پوهیږم تر کوم وخته زه د هغه د مونځ په کیفت کې ډوبه وم چې هغه د لمانځه سلام و ګرځه وی او ما په تلوار کمپل کامل خپل په سر کش کړو ترڅو هغه پوی نشې چې ما ورته کتل!

زړه مې بې واره درزیدی فکر مې کوی د غلا یا کوم بد کار د کولو وخت کې لاس تړلې ګیره شوی اوسیږم؟! څو دقې همغسی ساه نیولې څملیدلی وم چې خپل څنګ ته مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان حضور احساس کړو او بیا د هغه غږ چې کرار یې وویل: اممم بیده انسان که نور نه ویې منظم ساه خو اخلې؟!

د هغه په خبره مې په شرم باندی خپل شونده وچیچل او کمپل مې لږ خپل د مخ څخه لری کړو چې هغه مې خپل څنګ ته ناست ولیدی، پداسې حال کې چې ما ته یې راکتل ویې ویل: ما تاته چشې وویل؟
د هغه په خبره مې کرار وویل: څه مو وویل؟

جهان- ما وویل زه مونځ کوم تر هغه وخت ته چشی وکه؟(کله چې زما خاموش نظر یې ولیدی نو په تروش تندی وویل: ومې ویل ته ډوډی وخوره!
- زړه مې نه غوښتل.
جهان- همیشه د زړه خبرو ته انسان باید غوږ ونه نیسې! کله ناکله عقل ته هم باید وخت ورکول سی.

نه پوهیږم ولی خو د جهان دا خبره ماته بل رکم معلوم شول! داسی لکه چې یو بل موضوع ته اشاره کوی او د ادی خبره کنایه وایی!؟ جهان زما څنګ ته د پیتزا پاکټ کیخود او ویې ویل: ولاړسه ډوډی دی وخوره.
نه پوهیږم ولی خو ناساپه مې ضد راغي او ومی ویل: نیخورم.

زما په خبری جهان پداسې حال کې چې خپل وریځې له حیرت څخه پورته کول ویې ویل: اممم زما په نظر خو څو میاشتې مخکې دغه پیتزا دی خوښېدل؟!
نه پوهیږم ولې خو ناساپه ما هم د هغه پشان په کنایه او طعنه وویل: د انسان خوښه بدلیږی کله خپل په خوښه او کله هم په زوره؟!

زما پدی خبری د جهان تندی تروش څو او خپل غاښونه یې یو پر بل وچیچل، چې زه په خپل کړی خبری پښیمانه شوم! خو هغه متل دی وایې ختا شوی تیر او ویل شوی خبره نه راګرځي! جهان د پیتزا قوطي زما سر ته کیخود او لځایه پاسیدې خپل پتو یې واخیست او له کوټې ووت! ما دومره جرعت لا ونکړو چې ورته ووایم چیرته ځې؟ د هغه په داسې تلو سترګې مې د اوښکو ډکې شول او ځان سره مې وویل: ما خو یواځې یو خبره وکړل کوم خاص مطلب خو مې نه درلود ورنه بیا ولې دی دومره خفه شو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خپله پوهیدم چې خبره مې سومره بده وه! کمپل مې په سر راکش کړو او د ژړا څخه په ډکو سترګو د ویده کیدلو کوښښ مې کوی، خو خوب کله راتلې؟! تقریبا دوه ساعت خپل ځای کې واوړیدم را واوړیدم خو خوب رانغي یو خو مې ځای بدل شوی وو او خوب نه راتلي بلخوا د سپي غړونه راتلل او کله ناکله د غوایانو غږ مې هم آوریدی؟! هم د یواځې توب احساس مې کو هم د ویری او هم د یو بی پناه او بیچاره کس! دا ټول احساسات د دی سبب شول چې ژړا ته شروع ورکړم، نه پوهیږم سومره به مې ژړل وه چې د زیات ژړا څخه خوب وړی وم....

سهار د خبرو په غږ مې سترګې خلاصې کړل چې جهان مې د کوټې دروازی مخکې د یو نفر سره په خبرو ولیدو، د نفر په غږ پوه شوم چې د جهان مور ده! چې ویل یې: د مانځه نه بعد که ته بیدیدلې بیده سه خو خپل شزه لاندی راوستوه.
جهان- ولي خیرت خو دی؟
مور- ماشام هم تا پرینژدلو تخت واچو او وریندارګیانې دی د شزی په سر سیل(محفل) ونیسی هغه خو خیر خپل فامیل مو وو، خو نن د کلي شزی راځی د ماما کاکا شزی دی بده خبره ده چی پوشتنه وکې ناوی چیری ده؟ او موژ ووایو بیده ده؟!

جهان- د چشی بده خبره ده؟ ستړی ده د هغه دنیا سر څخه سفر کی وه او دوه ساعت اضافه خوب باندی اوس قیامت نه راځی، هر وخت ویشه سول ورته وایم لاندی درسی.

جهان دا خبره کوی او د کوټې دروازه بنده وی چې زه مې ځای کې کینم، بغیر لدی چې د جهان خواته وګورم د تشناب خواته ځم تر څو لاس او مخ مې ومینځم او لاندی لاړه شم او د جهان د مور خبره یو بدنامی جوړه نکړم چې ناوی تر غرمی ویده ده؟! زړه مې دومره نیولی وو چې حد نه درلود یو بهانه مې غوښتل چې ژړا ته ملا وتړم او په چیغو، چیغو وژاړم د مخ پریو وقت کې صابون مې سترګو ته ولاړی او زما لاس ته هم بهانه راغله، داسې د زړه د خلاص می ژړل شروع کړل چې د تشناب دراوزه په ورختای خلاصه شوه او جهان حیران زما خواته راوکتل او ویې ویل:

جهان- څه سوی؟ ولی ژاړی؟
د هغه پدی خبره نور می هم ژړا راغله د ده د ماښام کار می هم په یاد شو او د ژړا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې غوسه هم راغله او ومې ویل: په تا يې څه؟ وځه د باندې.
زما په خبره د هغه تندی تروش شو او کامل تشناب ته راننوتې پداسې حال کې چې زما خواته رانږدې کیدی ویې ویل: څو واره مې درته ویلې چې هر کار او خبره چې کوی ویې که خو ماته مه وایه چې په تا يې څه؟

دا چې جهان زما خفګان ته نه کتل او خپل سر زوری کول زما ژړا او غوسه يې نور هم زیاته ول! جهان رامخکې شو زما د لاس څخه يې د اوبو بودنې(لوټه) واخیسته او یو مور چې خپل د سرکش او شوخ ماشوم مخ مینځې او هغه ورته اجازه نه ورکوی همغه شانتې په زوره يې زما مخ ونیوی ترڅو ویې مینځې زما مخ ته د اوبو اچولو مخکې وویل: سترګې دی پټې که چې نور زګ هم سترګو ته دی ځی.
- ضرورت نسته زه خپل مخ خپل مینځلې شم.

جهان بغیر لدی چې زما خبری ته غوږ ونیسې زما مخ يې راته ومینځې د لاسو مینځو وخت کې ما غوښتل خپل بنګړی له لاسونو څخه وباسم چې جهان اجازه رانکړل او کرار يې وویل: که زما د پاره يې نه اچوی مشکل نسته خو حدقل یو څو ورځې پریږده لاسونه دی وربانډی ډک وی، دلته خلک د ناوی سپین لاسونه(مطلب نکریزی وهلې نه وی) او تش لاسونو(چې بنګړی ونلری) ته بل فکر کوی.

جهان دا خبره وکړل او زما لاسونه يې د مینځلو وروسته ونیول او د تشناب څخه راووتلو، زه همغسی د ژړا څخه به ډکو سترګو ورپسی وم چې هغه خپل پټو راوخیستې او زما لاسونه او مخ يې پر هغه وچ کړو! همغه حال کې چې زما لاسونه يې وچ کول کرار يې ځان سره ویل: د 24 کالو ده خو عقل او کارونه يې د یو 12کلن کوچنې په اندازه لا ندی، یو دقه يې تنها پریږدی زړه دی په لځ، لځ دی چې اوس به يې چشی کړی وی اوس به يې چشی کړی وی؟!

همغسې د ژړا څخه په نیولي غږ مې کرار وویل: زه د 22 کالو یم.
زما په خبری جهان زما د لاسونو د وچ کولو څخه نظر واخیست او ماته يې راوکتل، تندی لږ خلاص شو او پداسې حال کې چې د الماړ څنګ ته په نالي کیناستې زه يې هم خپل څنګ ته کینولم او کرار يې وویل: دلته 10 کلنې انجونی د دوه اولادونو مورګانې وی تخو لا د 22 کالو يې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه پدې خبره مې په غوسه ورته وويل: که دسی ده نو ته چې د 33 کالو يې اوس بايد د ملسيانو او کړوسيانو خاوند وايې!
زما په خبرې د څو مياشتو وروسته جهان په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: ما وويل انجوني چې د 10 کالو سې نه هلکان.!
نه پوهيږم ولې خو ناساپه مې د خولې څخه ورته ووتل: عجيب ده که هغه 10 کلن انجوني 10 کلن هلک ته نه ورکوی نو 10 کلن انجوني د 30 کالو بوډا ته ورکوی چې دوه اولادونه هم وربادی راوړی؟!

د دی خبرې وروسته پوه شوم عجب بد لفظ مې وويل؟! د جهان تندی له ورايه زما په خبری باندی تروش سو او څو ثاني په دروند او خاموش نظر راوکتل بيا يې کرار وويل: دا ژبه دی در کنټرول کوه، دا ژبه هم کلا ده هم بلا ده.

سر مې ښکته واچوی او هيس مې ورته ونه ويل جهان يو بل نظر راواچوی او خپل خبره يې وخوړل او لځايه پاسيدی د کوټې څخه د وتلو حال کې وويل: يو جوړه سم کالي واغونده.(د جهان په خبری مې تازه خپل کالو ته فکر شو او وی مې له خولې ووت! ااى وای زه پدې کالو دری ساعت د جهان مخکې ناسته وم او ژبه مې ورسره وهل؟! خدای دی زما دا بی فکری واخلی د شرم څخه تکه سره شوی وم، ژر پاسيدم او يو جوړه سم کالي مې د بکس څخه ځانته راوخيستل

آسما يو جوړه کالي راته انتخاب کړی وه او ډير ښينګار يې هم وربادی کړی وو چې دا به ضرور اغوندم! ښه کالي وه البته که زيات غميو او ګلانو ته يې ونګورم خوښ مې شول هغه مې واچول او لږ سينګار مې هم وکړو د طلاو بنګړی مې په لاس زيات وه هغه مې بيا وانچول يواځې هغه ساده ښيښه يې بنګړی مې سم کړل او د کوټې دروازی خواته روانه شوم د دی څخه مخکې چې زه دروازه خلاصه کړم روقيه کوټې ته راننوتل او زما په ليدو يې په خوشحالي وويل:

روقيه- سهار پخير وريندار جاني شه يې؟ شپه پخير تيره سوه؟!
- ستا دی هم سهار پخير وی. هو پخير تيره شوه.
روقيه پداسې حال کې چې لاس کې يو پتنوس وو او هغه کې وچه ډوډی،شيدی، پنير وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خواته راغله او ویې ویل: زه شکر چې پخیر تیر سوی وی، لالا ویل تا د پرون څخه ډوډی نده خوړلی! ادی ورته وویل چې لاندی راشی خو لالا ماته ویل چې پورته یې درته راوړم لاندی شرمیږی او نشی خوړلی.

د روقیه پدی خبره مې خپل شونډه وچیچل او په شرم مې وویل: ولې دی ځان په زحمت کوی زه راتلم لاندی.
روقیه- د چشی زحمت نن سهار موژ دواړه وریندار او ایندرور تنها ډوډی خورو سنګه خوشه مو ده؟!
- هو ولې نه خوشحالیږم.

د روقیه سره په نالې کیناستم چې روقیه په حیرت وویل: هغه قوطی کې چشې دی وریندارې؟
د روقیه نظر مې تعقیب کړی او سترګې مې د پیتزا په قوطی ولګیده کرار مې وویل: امم هغه پیتزا ده.
روقیه- خوړلې مو ده؟
- نه.
روقیه- وی نو چې وږی وی خو خوړلې به دی وایې؟!

- هغه زما هیس اشتها ورته نه کیدل ځکه مې ونخوړل.
روقیه داسی په خوار نظر د پیتزا قوطی ته کتل چې ما ورته وویل: که ستا زړه غواړی ویخوره البته لږ یخه شوی به وی.!
زما خبره لا پوره شوی نه وه چې روقیه د پیتزا خوړل شروع کړل! زما په حیران نظر یې وخندل او ویې ویل: بخشه کوه خو زما دغه چشي ورته وایې؟! ها پیتزا زیات خوشه ده .

د روقیه په خبری مې کرار وخندل او ومې ویل: مشکل نسته نوش جان دی.
ما د روقیه راوړلې ډوډی ته کتل عجیبه وه! نه نانوایې د ډوډی پشان وه او نه هم د داش پشان؟ په کراره مې روقیه ته چې په خوند لګیا وه پیتزا یې خوړل و مې ویل: روقیه دا ډوډی مو په څه پخ کړی؟
روقیه- تناره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې په خبره مې په حیرت ورورکتل تتور؟! تتور مې یواځې په ټیک ټاک ویډیو ګانې کې لیدلی وو چې د ختو جوړ د بیلر پشان ځای ته به یې اور واچوی بیا به په سختۍ ښکته کیدل او ډوډی هلته وراچول؟! یعنې دوی هم داسی ډوډی پخه وی؟! وسوسه شوم چې یوځل تتور وګورم خو اوس لا ډیر شیان پاتی اول خپل کوټه کامل وګورم بیا به نورو ته وخت و کړم، پدی فکر می د الماری ډک کتابونو ته وکتل و بیا مې په شونډ مسکا راغله، ډوډی مې یو څه د پنیرو سره وخوړل او نور هیس شئ ته مې لاس لا ونه وهې شیدی د غوا وه او دومره بد بوی کوی چې بل رکم ما د اول هم د شیدو سره نه لګیدل خو دا بیا بیخی....

ډوډی مې خلاص کړی وه او غوښتل مې لځایه پاسیږم چې روقیه کرار او په شرم وویل: وریندار جانې بخشه کوه که زما خبره دربادی بده ولګیده، خو کیژی خواهش درنه وکم هغه د طلاو بنګړی، غوږوالې او ګوتمې دی په ګوته کړی؟!
په حیران نظر می ورورکتل چې روقیه خپل شونډه وچیچل او ویې ویل: اخ تاسو د اطرافو د خلکو په خوی او خاصیت نه پوهیژی د هغوی سترګی ستا طلاو او کالو ته دی که لژ خراب کالی واچوی یا طلا زیات ونلری بس تول کلې خبر کوی چې د جهان شزی ته یې طلا نه وه وړی او داسی....

روقیه خپل خبره نیمه کې پاتی کړل خو زه پوه شوم چې مطلب یې څه وو! ما دا تجربه او خبر په ښاری کې چې مثال تعلیم یافته خلک وه د زرها وارو څخه زیات آوریدلی وه اطراف خو لری! روقیه ته مې مسکا وکړل او د سینګار میز په خوا ولاړم د طلاو بنګړی مې په لاس کړل او ګوتمې مې هم ګوتو کې کړی روقیه خواته مې مخ کړو او ومې ویل: اوس صحیح شو؟

زما په خبری روقیه په خوشحالی او لږ شرم وویل: باور وکه ولاکه مې بد نیت درلودی ستاسو لپاره مې وویل کنه ادی بیا درته یو خبره کول مروره کیدلی!
څه مې ونه ویل او یواځې د سر په ښوره ولو مې د روقیه خبره تایید کړل د کوټې څخه دواړه جوړه ووتلو روقیه پتنوس واخیست او زما څخه زر ښکته ولاړه زه یواځې کرار کرار مې د کور شاوخوا کتل، پورته منزل کې زموږ د کوټی بغیر دری نور کوټې هم وه او یو کوچنې دراوزه چې زما په خیال تشناب وو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور کوم خاص شي نه درلود لاندی زینو خواته راونه شوم خو د دوه زینو تلو وروسته نور جرعت مي نکوی لاندی لاړه شم، شرمیدم همداسی خپل په سر لاندی لاړه شم! سخته غوسه مي روقیه ته راغلي وه چې زه یې داسی یواځې پریخودلم لیونی! زړه نا زړه د زینو په سر ولاړه وم چې د جهان د پلار غږ مې واوریدی او نږدی وو د ورختای او ویری څخه زړه د سینې څخه وتې وايې.(د جهان د پلار نوم به ارباب ولیکو ځکه ټول ورته ارباب وایې)

ارباب- ناوی ولې هلته ولاړه یې راځه لاندی.!
د جهان د پلار په غږ لاس او پښې د ویری څخه و لړزیدل، غږ یې بیحده بل رکم وو داسې چې انسان یې ډاره وی! د کوژدی څخه تر همدا اوس یو ځل مې د پردی له شا د بابا سره لیدلې وو او یو ځل هم پرون د واده په ورځ په ویری مې ورو کتل زه یو بد خاصیت لرم کله چې و ډاره شم ژبه مې بندیږی او رنګ مې یو دم الوځې! اوس هم همغه رکم شوی وم یواځې د سر په پورته ښکته کولو مې د سمده جواب ورکړو، چې هغه راته په حیرت راوکتل او ناسایه یې غږ پورته شو چې ویې ویل:

ارباب- روقیه راسه وګوره وریندار دی چشی غواړی؟!
هغه دا خبره وکړل او د زینو له مخ څخه د دهلیز دروازی خوته راون شو، روقیه زما خواته راغله او زما په لیدو یې وویل: وی خدای دی ما مړه کړی بیخی مې فکر نسو تا لاندی راوړم او هلته مې ایله کړی!

په خوله خو مې روقیه ته یواځې وخندل خو زړه کې مې ښه سم صحیح د کنځلو لاندی ونیول، روقیه زه د لاس څخه ونیولم او په شوق شوق یې راته کور ښکاره کوی، هیس سوک بغیر زموږ او څو ماشومانو څخه په کور کې نه وه! آسما زه د حویلې خواته ویوړم او د حویلې په لیدو هک حیرانه شوم دومره غټ حویلی؟ دا شپې ولې زما فکر ورته نشو؟ حویلی یو سر کې د انګورو تاک وو چې د هغه لاندی فرش هوار کړی وو روقیه زه د حویلی اخیر، څنډی ته ویوړم او هلته مې د جهان ټول وریندارګیانې

او وراره او وریری ګیانې ولیدل چې یو ښځې په تنور ډوډی پخه وڵ بل ورته ډوډی نیولی وه او ماشومان هم بغیر د پرتوګ او لوڅې پښې ولاړ وه هغوی ته؟! په حیرت مط

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ته کتل! چې روقیه ماشومان د تناره له غاړی څخه کور خواته وشړل د وریندارګیانو نظر یې پر ما ولګیدی د جهان د دریم وروور دواړه ښځې همدلته وه خو مشر وروور ښځه یې نه معلومیده مور یې هم ما ونه لیدل؟! د هغوی دواړو سره مې ستړی مشی وکړل ساده او عاجزی راته معلوم شوی داوړه؟!

د یو نوم ګل بې بې وه او بل نوم زرلشته وه؟! روقیه ورته په خندا ویل د طلاو بوتې؟! عجیبه نوم وو زرلشته؟! تنور لپاره یې غټ ځای او سایه جوړه کړی وه، ګل بی بی راته په توکو وویل: موږ رواج لرو ناوی خپل د واده په ورځ یو ډوډی پخه کړی خپل لیورو ته!

د هغې پدی خبره مې په حیرت وروکتل یعنی څه مطلب زه په تناره ډوډی پخه کړم؟ ما هسی په داش لا ډوډی نه وه زده څه ورسیږی تنور ته؟!

په حیرت او ویری مې د جهان وریندار ته کتل چې روقیه په خندا وویل: وی زما وریندارہ مو و بیره ول!(د روقیه په خبرو ټولو وخندل او زه پوه شوم چې هغوی زما سره ټوکی کول؟! البته ډیر خطرناک ټوکه وه ځکه که د ربنتیا دا خبره کړی وایې بغیر له کوم شک څخه د ډوډی څخه مخکې زه تناره ته ولیدم!

د جهان مور او مشر وریندار د دوه خراب کوټو چې د حویلی اخیر سر کې وه راووتل د وریندارۍ لاس کې تور دیګ وو! او د جهان مور لاس کې وابنه وه!؟ او ما ګمان وکړو ضرور هغه دوه کوټو پشان ځای کی غوایان دی؟ ډیر مې زړه غوښتل هلته لاړشم خو ویریدم یواځې! د جهان مور زما خواته رانږدی شوه او زما په لیدو یې سم صحیح په زبر زیر راوکتل کله چې زما لاسونه یې د طلاو ډک ولیدل نو خوله باندی مسکا راغله او کرار یې وویل:

د جهان مور- ډوډی دی وخوړل ناوی؟
- هو مننه.
جهان مور- زه شه دی وکړل ... راولاړسه د تناره د اندی څخه بده ده د اول ورځی ناوی د کور کارونو خواته نژدی سی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت مې د جهان مور ته کتل چې هغې زه څان پسې کړم او د کور خواته یې روانه کړم، دا هم یو بل عجیبه رواج د دوی چې تر دوه هفتو یې پر ناوی کار نکوی! هر دقه زه د دوی دا راوجو ته هک حیرانه کیدلم! د جهان مور زه دهلیز ته بوتلم او هلته یې زموږ د کور پشان دوه نالې سر په سر واچول او یو سپین توکر یې هم ورباندی اور کړو او ماته یې ویل چې هلته کینم او دا زما تخت دی؟!

د تخت اچولو او ټوله ولو رواج موږ هم درلود خو د دوی ده یوڅه فرق درلود! دوه ساعته هلته ناسته وم او کرار کرار مې پښو کار پریخود چې ښځې په راننوتلو شول هر یو چې را داخل کیدی زما په سر یې شیرنی شیندل او زما مخ یې ښکل کوی! روقیه هم دایرا راخیستی وه او په خوشحالی وهل! دا جنې هیس سټریا نلری دومره شوقی ده! د غرمی تر آذانه ښځې راروان وه او د جهان مور هم په خوشحالی او خلاص تندی زه ټولو ته معرفی کولم

د ټولو څخه عجیبه او حیران کونکی خبره دا وه چې د جهان مور ټولو ته ویل اینګور مې ډاکتره ده؟! ما اول فکر وکړو چې ضرور غلطه شوی به وی نو څکه مې روقیه ته کرار وویل چې زه ډاکتره نه یم! زما په خبری روقیه په حیرت وویل: تا مګه پوهنتون ندی ویلی؟
- هو ما پوهنتون ویلی خو ډاکتره نه یم.
روقیه- خو صحیح دی نو تا پوهنتون ویلی.

حیرانه مې روقیه ته وکتل د هغوی په نظر هر سوک چې پوهنتون ووایی ډاکتره ده! د جهان مشر وریندار په خوشحالې او خندا رامخکی شوه او خپل دری کلن زوی زما غیږ ته راکړو او ویې ویل: خدای دی دغسی یو سپین پهلوان زوی درته نصیب کړی!(د هغی په خبره مې په زوره باندی خولې ته مسکا راوړل، ما ویل د دوی عجیب رواجونه دی یو یې هم همدغه وو دوی د ناوی غیږ کې ماشوم هلک کینوی او فکر یی کوی پدی کار د ناوی را روان ماشوم هلک پیدا کیږی!؟

د ډیر کیناستلو څخه مې د پښو وینه نور جریان نه کو او نه مې شو ښوره ولې، څای پر څای ناسته وم او دا ښځو هم دا ولاړیدو نوم نه اخیستو نور نو ژړا ته نږدی شوی وم چې روقیه زما د غوږ اندی ته وویل: لالا راغلی تاته ناری وهی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقیه خبره راته د جنت د زیری ښخه په کمه نه وه په تلوار پاسیدم او د دهلیز ښخه ووتلم چې جهان مې د انګورو د تاک لاندی د قدمو وهلو په حال کې ولیدی، په کراره قدمو د هغه خواته روانه شوم د هغه ماته شاه وه او لاسونه یې د شالخوا یو د بل سره تړلې وه او یو فیروزه یې رنګ تسبیح د ګوتو مینځ کې اړول زما په نږدی کیدو مخ یې راوګرځه وی او سم خپل د مور پشان یې په زبر او زیر راوکتل...

د سم کتلو وروسته خوله باندی نری مسکا راغله او ویې ویل: تراوسه هلته ناسته وی؟ د جهان خبره داسی وه راته لکه چې ټولو راباندی ظلم کړی وی او اوس یو نفر پیدا شوی زما خوا او طرف ونیس سترګی مې د اوښکو ډکی شول او د سر په ښکته پورته کولو مې د هو جواب ورکړو، چې جهان په افسوس خپل سر وخوځه وی او ویې ویل: ما روقیه ته وویل چې د یو ساعت شینستو(کیناستو) بعد دی تا د ښزو د مجلس ولاړه کړی!

هیس مې ونه ویل او زړه کې مې روقیه ښه سم بیاب کړل چې د جهان د ویلو وروسته یې هم زما سره مرسته نه وه کړی او زه یې هغه جماعت کې یواځې پریخودلی وم! جهان زما خواته رانږدی شو او ویې ویل: زه خیر اوس خو وسو، یوځه ګیرځې دا شاوخوا یا ولاړسو میلمه خانی ته او ډوډی وخورو؟

دومره کیناستلې وم چې نور پینې مې د زیات کیناستلو درد کول په تلوار مې وویل: نه نه زما پینې درد کوی د زیات کیناستلو لږ به و ګرځو.!
زما په خبری جهان په ورختای وویل: پښې دی درد کوی؟
د هو پشان مې ورته سر وخوځه ویې چې جهان د غوسې ښخه خپل شونډه وچیچل او ویې ویل: زه به د دی روقیه حساب وربرابر نکم ته صبر دا زما ګیر ته راسې.

هیس مې ونه ویل چې جهان په سر اشاره وکړل ترڅو ورپسی شم، د حویلې اخیری خوا د هغه دوه خراب کوټو خواته راون شو کله چې ورسیدی هلته نو هغه قدیمی زنګ نیولې دروازه یې تیل وهل چې په جیر جیرک غږ باندی دراوزه خلاص شوه، جهان اول ننوتې او بیا ماته غږ کړو، زه په کرار او ویریدلی قدمو ورپسی داخل شوم چې جهان مې ولید چې د یو تور آس په سر یې لاس تیر کو! او آس هم په کامل آرمتیا او خوشحالې باندی خپل لخوی عجیبه غږونه ویستل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان آس ته په اشاره ما ته وویل: راځه وربا‌ندی لاس ووهه.
د هغه په خبره په وحشت باندی یو قدم شاته شوم ما د ماشومتوب څخه د دی غوا، آس او نور حیواناتو څخه ویره درلود په همغه ډاریدلی غږ مي وویل: نه.
زما په ډاریدلی غږ جهان راوکتل او په خندا يي وويل: راځه شي نه درته وايي!
- نه ضرورت نشته زما نه خوښیږی.

زما په خبری جهان زما خواته نږدی شو پداسي حال کي چي زه يي د لاس نیولم ویي ویل: ندی خوشیږی که بیریږی؟
په ویره مي کوښښ وکړو ترڅو د جهان د لاس څخه خپل لاس جلا کړم او یو څه ورڅخه لری شم خو هغه کلکه نیولي وم او د هغه تور غټو سترګو والا آس خوا ته يي نږدی کولم، آس ته په نږدی کیدلو په ویری او زاری مي جهان ته وویل: ته وخدای خوشي می کړه زه د حیواناتو څخه ویریږم.

جهان زما لاس په کراره د آس خواته نږدی کړو چي ما د ویری څخه سترګی پټي کړل، د جهان غږ مي خپل د غوږ څنګ ته واوریدی چي کرار يي وویل: زه درسره یم.... او زه چي کله درسره یم د هیس شی څخه مه بیریږه هیس شي څخه.! پوی سوی؟

په ویری باندیي مي سترګی خلاص کړی چي لاس مي د آس په سر و او آس هم په کراره خپل سر زما په لاس موښلو! ویره مي له مینځه لاړه خپل لاس مي د جهان د لاس څخه جلا کړو او غوښتل مي خپل وربا‌ندی لاس ووهم چي آس مخ وګرځه ویي! په حیرت مي ورکتل دا نو ولی لری شو زما څخه؟ په همغه ګنګس انداز د جهان خواته راوګرځیدم چي هغه په داسي حال کي چي خندل ویي ویل:

جهان- تراوسه درسره آموخته ندی کرار کرار عادت کیژی!
په زړیدلي شونډو په خفه انداز مي د جهان خواته وکتل چي هغه په خندا وویل: دسی مه کوه زه درته ضمانت درکوم تر یو میاشت دا آس ستا سره خوی وبوی نیسي.جهان دا خبره وکړل او خپل د واسکټ له جیبه يي یو تک سور انار زما خواته ونیوی او ویي ویل: امم تر هغه ته انار وخوره ستا د باغ دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د لاس ښخه مې انار واخیستې او په خفګان مې وویل: تر یو میاشت سوک ژوندی سوک مړه؟!
زما په خبری د جهان تندی تروش سو او ویې ویل: مطلب؟
انار مې خپل لاس کې واړوی راواړی او ومې ویل: هیس همداسی.
جهان- څه مطلب همداسی؟ څوک دغسی دونی بیعقل خبره کوی!؟

په حیرت مې نظر د انار څخه واخیستې او جهان ته مې وکتل چې هغه په قهر او غضب ماته راکتل! ما خو هیس خبره نه وه کړی بیا ولی دی دومره په غوسه شو؟ په همغه ګنګس انداز مې ورکتل چې جهان په غوسه وویل: دونی می بد راځی ستا د دی بی فکره خبرو څخه، چې د خبری معنا او مطلب ته نګوری یواځی خوله خلاصه وی او هر شئ چې په خوله دی راغی وایې! ولی ته تر یو میاشت مړه سی؟ ها؟

تازه پوه شوم جهان ولی په غوسه دی هم مې خندا راغلې وه او هم غوسه! دا چې دا څو وقتو کې زما هره خبره یې داسې په زبر او زیر کتل سخت زور یې راکوی هیس مې ونه ویل چې جهان په همغه تروش تندی وویل: خبرو ته دی فکر کوه زر واره مې درته ویلې دا وار یې هم یو زرو یو! د مرګ لفظ د بوډا لفظ او په تا یې څه؟! دا الفاظ دی د خولې څخه وباسه ما سخت بد راځی ورنه.

یعنی جهان د بوډا د لفظ څخه بد راځی؟! نه پو هیږم ولې خو مضریت او شیطنت مې په ښور شو او په شیطان لهجه مې وویل: هغه دوه لفظ درسره منم چې زما اشتباه او سهوه وه، خو دا بوډا؟ دا خو حقیقت دی! د 33 کالو سړیانو ته موږ بـو....

لفظ مې پوره شوی نه و چې ناساپه جهان زما زنه کلک خپل لاس کې ونیول داسې چې نږدی وو راماته یې کړی! په غوسه ناک او داسی حال کې چې خپل غاښونه یې د ډیر قهر څخه یو پر بل چیچل ویې ویل: اول خو د 33 نه 31 کالو او دویم ستا په نظر زما بوډا کیدل یو حقیقت دی؟ اوه؟ نو ماته غوږ سه په دغه عمر په دغه دقه که وغواړم تنها اراده وکم ستا په سر دری نور ښزی هم راوړلې سم او هم تاسو څلور سره سپین سری کولې سم.. په دغه ستا په خبره بـــوډا حقیقت باندی...!

د جهان خبرو او د لاس زور د دی سبب شو چې سترګې مې د اوښکو ډکی شی! وایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانان په غوسه کې خپل د زړه خبره کوی او زه د جهان په خبره حیرانه نشوم ځکه پوهیدم چې داسی فکر به په ذهن کی لری! خو دا چی مخامخ یې راته وویل زور یې راکړو خپل په ځان مې افسوس وخوړی او ټول توان او مقاومت مې صفر شو انار مې د لاس څخه وولیدی او د هغه سره مې د سترګو اوښکه هم د جهان په لاس وڅڅیدل! چې جهان زما زنه ایله کړه او سو قدم شاته ولاړی او په لوړ غږ یې وویل:

جهان- لعنت دی په شیطان وی.... استغفرالله و اتوب علیه ...

اوښکې مې یو د بل پسې په تویدو ول، بد احساس مې درلود درد لری چې خاوند دی د واده په اول ورځ د ناز او جان قربان لځایه درته ووایې یو هم نه دری نور بنې درباندی راوړم! زما د اوښکو په لیدو جهان رانږدی شو او غوښتل زما لاس ونیسې چې د جونید غږ مې د دروازی شاته واوریدی چې ناری وهل:

جونید- بابا میلمانه راغله دادا وایې راسه.
جهان- صحیح دی ته ورځه زه راځم اوس.

نه مې غوښتل د جهان سره دی یوائې اوسیږم ناسایه مې زړه ورڅخه ونیول شو، د جونید د تلو مخکی زه هم په تلوار د هغه منحوس ځای څخه ووتلم دومره په تلوار ووتلم چې جهان حتا فرصت ونکړو یو خبره وکړی! منع کول خو لری! زما د وتلو سره جونید په حیرت راوکتل چې ما زر زر خپل اوښکې پاکی کړل او د کور خواته روانه شوم! روان نه باید ووایم د جهان څخه وتختیدل او د کور خواته مې پناه ویوړل!
دهلیز ته داخله شوم او بیرته به همغه هوار شوی خای کیناستلم..!

خو دا ځل د پېنو د درد سره د روح او زړه درد مې هم یوځای شوی وو! ما هیس سوک دی کور او دی کلي کې نه پیژندل ما د یو کس په نوم خپل کور، مور، پلار، خور، ملګری شناخته قوم ارمانونه او حتا خپل فکر لا پریخود او راغلم دلته او نن همغه یو نفر زه داسی خپل د ځان څخه وشړلم! پدی فکرونو مې اوښکې بیا په راتلو ول، نور هلته نشوم کیناستلی لځایه پاسیدم او خپل د کوټې خواته راونه شوم، هر خبره چې کوی و دی کړی نور توان او حوصله نلرم د دی خلکو خبرو ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کوټې ته ننوتلم د مابنام ځای لا تراوسه هوار وو؟ همغسی کمپل کې ننوتلم او ژړا ته مي ملا وتړل نه پوهیږم سومره به مې ژړلی وه چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او د روقیه غږ مي واوریدی چې ویې ویل:

روقیه- وریندارۍ ډوډۍ نخوری؟
خپل ستونی مې صاف کړو ترڅو پوه نشی چې ژړل مې کرار مي وویل: نه اوس مې زده نغواړی.
روقیه خپل خبره لکه چې پورته ښکته کول چې ماته ووایې او کنه؟ خو اخیره یې څه ونه ویل او د کوټې څخه ووتل،

سخته وه چې خپل د ژړا مخه ونیسم بالښت مې د اوښکو څخه لوند خیشت شو، نه مابنام مې ډوډۍ وخوړل او نه هم لاندی ښکته شوم روقیه راغله راپسی او زما د حال په لیدو یی فکر وکړو زما زړه خپل کورنی پسی تنګ شوی او دلداری راکول د جهان مور هم یوځل راغله او یو څو نصیحت یی وکړل او ولاړه خو زه پاتی شوم او ژړا مي د سهار تر آذانه جهان رانغې او میلمه خانه کې د میلمنو سره ویده شوی وو! ما هم تر سهار سترګه پټه نکړل نور اوښکې نه وه پاتی چې توی کړم، بی حرکت او خاموش د ماشومانو پشان مې ځان تول کړی وو او ځای کی ځملیدلی وم.

کرار کرار مي د زیات ژړا څخه سترګې په پټ کیدو وه چې د کوټې د دروازی د خلاصیدو خرپ او د هغه څخه وروسته د جهان سایه چې کرار کرار زما خواته رانږدی کیدو د خوب مخه ونیول، شاید بیعقل وم او یا هم ماشومه خو ما اوس هم غوښتل جهان راشی او خپل خبری بیرته واخلی او زما د زړه څخه دا غم او خفګان لری کړی! شاید هیڅکله د هغه خبری مې له ذهن څخه لاړی نشی خو دلاری شاید لږ د هغه راکړی زخم او درد حخه کم کړی!

خپل ځنګ کې مې د هغه کیناستل احساس کړل او د زړه درزا مي د کنترول څخه واوښتل، نه مي شو کولي چې د دروغو د ویده کیدلو تظاهر وکړم نو ځکه مې د ژړا څخه په نیولی غږ ورته وویل: د څه لپاره راغلي؟
زما د وینې اوسیدو څخه په حیرت کې شو او ویې ویل: نه یې ویده شوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپل مې د ځان ځخه لرې کړو چې هغه هم د کوټې ګروپ روښانه کړو په همغه نیولي او غوسه ناکه لهجه مې ورته وويل: مګه مهم ده؟ وایم ولې راغلې؟
جهان خپل غږ راښکته کړو او ویې ویل: هیسسس په کراره غږ دی بیرون ځی.
مخ مې ورنه وګرځه ويې، هغه ته کتل د دی سبب کیدل چې ژړا مې نور هم زیات شي او ورته ګیلې شروع کړم! په داسی حال کې چې مخ مې ورنه ګرځه ولې وو ومې ویل: لاړ دی شې مور. مینځ کې مګه کوم پته خبره هم شته چې خلک ندی خبر ورباندی؟

لکه ماشوم چې ختا باسې یا هم چل ورکوی جهان زما د سر وینتیانو باندی لاس تیر کړو او ویې ویل: ډاډمنه یې چې زموږ د ټولو خبرو ځخه خلک خبر دی؟
غرور مې ویل لاس یې خپل د وینتیانو ځخه جلا کړم او ورځخه لرې لاړشم خو لعنت دی وی زما په زړه چې غوښتل یې هغه دی ناز راکړی!
#شهاب ?:
- څه غواړی زما څخه؟ اراده دی مګه نه وکړی د دری ښځو ورځه پوره یې کړه دلته څه کوی؟
جهان د اوری ځخه ونیولم او خپل خواته یې راکش کړم او ویې ویل: فکر کوی زه څنګه سړی یم؟ فکر کوی ما خوب کولې شو کله چې پوهیدم ته دلته خفه یې؟!
دا چې زما پوښتنه یې په پوښتنې جواب کول سخت زور راکړو او ومې ویل: زه نور هیس فکر ستا په اړه نکوم دلته راغلې ترڅو زړه راباندی وسوځه وی؟ نو سم وګوره زما حال ته او آفرین خبره دی سم په نښه ولګیده اوس هم ورځه.

جهان خپل لاس خپل و ینتیانو کې تیر کړو او ویې ویل: زه دومره بیغرت شوی نه یم چې خپل ناموس په عذاب کړم او د هغه د آزاره ولو ځخه خوند واخلم.
د هغه خبرو زه نور هم په غوسه کولوم دومره چې کنټرول مې د لاس ورکړو او چغو ته مې شروع ورکړل چې جهان په تلوار زما خوله ونیول خو ما همغه حالت کې ورته ویل: درته وایم د کوټې ځخه ووځه ورځه همغه کسانو ته چې ستا د یو اشاری په تمه دی، ماته مه نږدی کیږه.

جهان پداسې حال کې چې خپل غاښونه یو پر بل چیچل وویل: هوسـې ما مه په غوسه کوه، پدی نیمه شپه نه یم راغلې چې ستا اوښکې بیا توی کړم! ... دا بې صاحب زړه مې توان نلری چې ستا دا خراب حال وګورم، ما هغه خبره هلته ستا د خبری په ضد وکړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاکه مې نور کم مطلب وو او پسته(وروسته) خپل پشيمانه سوم(جهان خبرى کول خو ما ضد کړى وو د هغه يوه خبره مې نه آوريدل او يواځې خپل خبره مې کول:

- غواړى په دوه خبرو ماته چل راکړى؟ زه ستا رګ رګ پيژنم پوهيږم هغه خبرى دى ده زړه وه اوس هسى وربانډى د دروغو پښيمانه کيږه مه.
جهان کرار وويل: مه ځه زما پر عصابو.
خو ما نن شپه د زړه درد تازه شوى وو د جهان د يو مياشت ټول خبرى او کارونه مې د سترګو وړاندى مخکې کيدل او اجازه يې نه راکول چې خاموش اوسيږم په همغه لهجه مې ورته شروع کړل:

- ستا په نظر شايد زه ساده يم بيعقل يم خو دومره هم نه يم چې پو هه نشم ستا خبرى او حرکات څه معنا لرى!؟
جهان- امممم شه ته ووايه ستا په هغه دوني کک د چرګ مغزو کې زما خبرى او کارونه چشى معنا لرى؟ هومم آورم!
- همدا چې آرمان مو پوره شو کوم مقصد مو چې غوښتى هغه ته ورسيدى اوس نو زما څخه موړ شوى شايد دا ځل پلان لرى يو 10 کلنې انجلي ځانت....(خبره مې پوره شوى نه وه چې د وينو خوند مې خوله کې احساس کړو د څو ثانيو لپاره مې غوږونه يو دم بنګ ... غږ وکړو او هيس مې وا نه وريدل!

شونډه مې پرى شوى وه! هو جهان زه د لاس په شا په خوله وهلي وم! د وينو سره مې اوښکې هم د سترګو و بهيدل چې جهان په زوره زما مخ خپل خواته کش کړو پداسى حال کې چې خپل په حرکاتو يې د زيات قهر او غوسې څخه کنټرول نه درلود د غضب څخه په ډک او لړزانده غږ وويل: د... دا ت....ا ... تا ته ما ونه ويل هيس کله خپل ځانته دسى توهين او سپکاوى مه کوه! ستا په نظر زه تاته بيغرت بى ناموس معلوميژم يا ځان درته فاحشه معلوميژى چې هر وار دونى کک خبره پورته شته(ښکته) نسې ته زما خواته د يو تيري کونکى او هوس باز انسان ګوته نيسې!؟

زما د کارونو په معنا او مطلب نه پوهيژى؟ فکر کوى زه ځان درنه لرى لرى کوم چې لاره جوړه کړم بل واده او شزى ته؟ ته فکر کوى زه دونى رزيل او هرمونى انسان يم؟ هاا!؟(د جهان د ها په غږ مې اوړى د ويرى څخه و پريدل او اوښکې مې لکه سيلاب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ را وبهید، خو جهان لیونی شوی وو هیس شي ته یې نه کتل نه زما ژړا او نه هم زما د وینو ډک شونډی ته زه یې دومره کلک د لاس څخه ونیولم چې فکر مې کوی لاس مې مات شو!

جهان- یعنی ستا فکر زما په اړه دوغنی(همدومره) دی!؟ چې زه د 60 کالو بوډا یم او ته مې د پیسو په زور اخیستې یې خپل د نفس د خواهشاتو لپاره؟ او اوس هم درنه موړ سوم چم چمکې کوم چې ولاړسم بله شزه وکم؟! یعنی یو وار هم خپل په اړه فکر نکوی؟ یو وار هم ځان سره نه وایې شاید د دی(جهان خپل ځان وهی او وایې: د دی پدر لعنت انسان زړه کې څه خبره ده؟ ولې دسې کوی؟ ما تاته یوه خبره وکړل هغه هم په غوسه او ستا د خبری په ضد باندی!

او تا پوره شپه نه خوب وکې ندی هم د شئ څکه وکې (مطلب ډوډی دی ونخوړل) یوه خبری باندی تا په ځان ماتم او غم ونیوی، ایله هوایې خبری باندی هغه وخت ته پکر وکه چې زما به څه حال ویې چې لاس تړلې مې د هغه هرمونې سره ګیره کړی؟(د جهان په خبره اوښکې تویه ول مې لیاده ووتل او بی روح جسد پشان مې ورروکتل چې جهان په همغه درد لرونکې لهجه وویل: 45 شپې کیژی چې ما خوب ندی کړی 45 شپې کیژی هر دقه چې سترګې مې د ډیر ستړیا او بې خوبې څخه پټې سوی ته مې د هغه څنګ کی په خوب کې لیدلی یی!

45 شپې کیژی ما ته ځمکې او آسمان ځای ندی راکړی یو دقه مې هغه خبری د دی (جهان خپل سر کلک ونیوی او ویې ویل: د دی لعنتې مغزو څخه نه وځی، پو هیژی ولې د پخوا په رکم نه یم؟ (د اوښکو څخه په ډک نظر مې ورکتل چې جهان لکه یو لیونی پشان وویل: هر دقه چې خپل زړه په څلور مذهب قانع کړم چې ستا ګناه نه وه او یو غلطی وه ولاړه تیره سوه د هغه خبره مې یاد ته راځی.... ویل یې...

ویل یې ..(د جهان سترګې د اوښکو ډکې شوی او د مغزی رګونه یې راوتلل لکه چې نفس یې نشو اخیستې چې خپل ګریوان ته یې لاس واچوی او خپل کمیس یو څو تنې

په زوره کش کړل چې ګریوان یې خیری شو، پداسې حال کې چې په زوره یې نفس اخیستې ویې ویل: ویل یې ستا د کمې خوا ماینه!؟ ویل یې په نیمه شپه یې ماته دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه کړی وه ما ته یــ... (جهان خپل خبره نیمه کړه او په داسې نظر یې راوکتل زما خواته چې ټول وجود مې د وحشت څخه ولړزیدی چې جهان بیا وویل: هر وار هر وار چې غواړم در نژدی سم(جهان خپل په زړه وار کوی او په همغه دردناکه لهجه وایې: دا زړه مې نه منې(د جهان اوښکه د دی خبری په ویلو توی شول چې زما طاقت هم خلاص شو او ژړا مې په ساندو بدل شوه، خو جهان نن شپه لکه چې اراده کړی وه ما خپل په خبرو مړه کړی چې بیا وویل:

جهان- ما څه ګناه کړی وه؟ ما هم مینه کړی وه او په پاک نکاح مې غوشتل خپل یې کم خو ... پوهیژی زه هر لمانځه کې د ایمان څخه مخکې چشې دعا کوم؟(ما یواځې ورکتل هیس مې نشو ویلې بغیر له ژړا څخه چې جهان رانړدی شو او ویې ویل: زه دعا کوم چې خدایه زما د شزی عزت او حیا وساته، زما د ناموس پرده وکړه...

زه د ایمان څخه مخکې ستا عزت غواړم (بیا پداسې حال کې چې په ګنګس او ناشنا نظر یې ماته راکتل ویې ویل: زه نه پوهیژم څه وکم؟ هم دی غواړم هم دی نغواړم!؟ اوسیدل دی هم درد دی او نه اوسیدل دی هم درد دی! نه دی خپل د ځان څخه لری کولې سم ندی خپله ولی سم! زما مشکل ستا سره ندی زما مشکل د ځان سره دی زما مشکل خپل د زړه سره دی دا(خپل په زړه یې وار وکړو او ویې ویل: دا لعنتی دی هم غواړی او هم نغواړی!؟ یو دقه بې فکره د عالم سم ستا د خندا په لیدو ټول خبری او کارونه مې د یاده ووځې او غرق ستا په تماشا سم

خو ناساپه(خپل سر وهې او وایې: دا لعنتی ټول خبری او کارونه را په یاد کې ستا کوچنی کوچنی خبری زما زړه ته لکه غر غوندی سی او په ساعتو ساعتو ورته فکر کوم چې ولی دسی وویل؟! ولې دسی وکړل؟ ته چې هر وار تندی تروش کوی هر وار ماته وایې بوړا زه فکر کوم ستا فکر کې ه.... هغه دی او ستا زړه زما سره ندی، زور راکوی د مرګ تر حده رسیژم زړه مې غواړی ټوپک راواخلم ډز ډز اول تا وولم بیا ځان!

زه پوهیژم دا خبری به عمری ابد زما د یاده ونوځی ما به تاته ناز درکوی او ته به زما څخه تشتیدلی! او ما ساده ته ګوره ما بیا ویل انجلی ده شرم لری تا زه سلها واری خپل د ځان لری کړم او ما سلها واری ځان پدی خبری ختا باسی چې شرم حیا لری! خو مه وایه چې خبره بل ځای خرابه وه او زه پدی مینځ کې بیغــــ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خبره نیمه کې خوشی کوی او بغیر لدی چې زما بد حال ته وګوری له کوټې وځي ....

***

یوه هفته د هغې شپې څخه تیره شول، داسی یو هفته چې پر ما باندی د همغه ورځو پشان تیره شوه کوم چې حسیب راته تهدید کړی و او ما د مرګ اراده کړی وه! حتا د هغه څخه لا بتر د هغه شپې خبرو وروسته لکه چې هغه یو کوچنی د احترام او خیال ساتلو پرده چې زموږ مینځ کی وه هغه هم لمینځه تللی وه او جهان د هغه ورځ په سبا راکتل لا نه! خپل د خوب ځای ډوډی راڅخه جلا کړه یوه کوټه کې لکه دوه مسافره اوسیدو هغه د کوټې یو سر کې زه یې بل سر کی! نه هغه کوم خبره کول نه ما نه هغه کوم غوښتنه درلود نه هم ما!

بس په ظاهر د ټولو مخکې ښه وو خو باطن کې او یواځې توب کې یو بل ته دوه بیګانه کسان شو، د یو هفتې وروسته د جهان مور زما کار راته په ګوته کړو چې څه وکړم څه نه؟ سهار وختی د ټول کور جارو کول،لوښي مینځل، او دری وخت چای دم کول، او کله ناکله د غرمې دیګ پخه ول زما کار وو! دا لا د جهان د مور خبره زما سره مراعات یې کړی وو؟ چې د تناره ډوډی ماته نه وسپارلی او د غوا لویشل(د غوا څخه شیدی ایستل) یې زما په غاړه کړی نه وه! د دوه هفتو کې بابا، ادی، اسما، نیلوفر ټولو سره مې خبری وکړل هر چا چې ویل ښه یې؟

ما به په خلاص تندی ویل هو! څه مې ویلی وایې؟ څه د ویلو لپاره وه؟ چاته مې ویلی وایې چې خاوند مې کوټه کې ځای رانه جلا کړی! چاته مې ویلی وایې چې زما خواته راګوری لا نه خبری کول خو لری! چاته مې ویلی وایې؟ بابا ته؟ ادی ته؟ که آسما ته؟ څه به یې کړی وایې؟ ضرور پوښتنه یې کول ولی؟ او ما څه جواب درلود؟ څه خبره مې د ویلو لپاره درلود؟ هیس .. هیس .. شاید زما دا حال زما د ګناهونو کفاره وی؟ شاید دا زما مجازات ویې چې خدای زما څخه اخلي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دی دوه هفتو پشان د سهار د پنځه بجو ښخه لګیا وم دا غټه حویلی مې جارو کول، د ډیر جارو وهلو ښخه مې ملا، لاسونه، او پښي درد کول خو چاره نه وه مجبوره وم، حویلي مي نیم جارو کړی وه چې د جهان د مشری وریندارى غږ راغي چې ویل یې راشه دا پیالي ومینځه! مجبور جارو مې پریخود او پداسی حال کې چی خپل ملا مي په لاس موښل د کور خواته ولاړم، مابنام د ډوډی وروسته دوی چای ښکلي وه او پیالی خیرنی کړی وه نو مجبور اوس مي باید

مینځلی وایی تر څو بیا ناری کړی وایې؟!

خپل د دست کشو پسی په ګرځیدو شوم خو آشپزخانه کې کوم ځای کی چی ما ایخودلی وه نه ښکاریده! بل جوړه می نه درلود یواځی هم دا یوه جوړه وه په ویری او وحشت مي ورپسی کتل هغه خوا ښخه د جهان مور ناری او بغاری شروع کړی وه چي یو دانه پیاله دی خسر ته راوړه! هر سومره چي وګرځیدم پیدا مي نکړو اخیر د ډیر مجبوری ښخه مي پیاله همداسی ومینځل، کوم پوډر او ظرف شوی می ورنکړل خو پیالي لړ بد بوی کوی او باید ضرور مي یوځل په ظرف شوی مینځلی وایې!

د مجبوری ښخه مې لاس په پلاستیک وتړی او د پیالی مینځلو باندی لګیا شوم چې ناسایه د جهان دویم ورور آشپزخانی ته راننوتی او زما ټکری زما د سر ښخه ختا شوی وو! نو ما تلوار وکړو ترڅو ټکری مي په سر سم کړم چي د ظرف شوی ښخه ډک لاس مي په مغزی راکش سو! اول کې د زیات تلوار ښخه په هیس پوه نشوم خو کرار کرار د مغزی سوځیدل مي شروع شول هر سومره چي اوبو می مینځي هغومره نور هم خراب کیدی! تر مابنام درد می تیر کړو او هیس می ونه ویل او د کور کار مي وکړو..

خو مابنام کوټه کي یواځی شوم او جهان هم نه وو او ورسته راتلي نو په راحته د هینداری مخکی و دریدم او ټکری مي خپل د مغزی ښخه لری کړو! د ډیر سوځیدو او خراب میدو ښخه رنګ یي شین ته اوختی وو د زخم په لیدو مي سترګو کي اوښکی راټولی شوی، او هغه ورځ می یاد ته راغلل چي ما دست کشی اچول لیاده وتی وه او لاسونه مي زخم زخم شوی وه! او بابا راته ملحم وهلی وو! د هغه ورځ په یاد راوړلو ژړا ونیولم او مجبور د دی دوه هفتو پشان خپل ځای د کوټي کونج خپل بستری او بالښت ته مي پناه ویوړل او ژړا ته مي شروع ورکړل، دومره درد می درلود او دومره ستړی وم چي نه پو هیږم کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې سترګې درنې شوې وه او ويده شوې وم!

په مغزی مي د يو يخ شي په وهلو په ډار له خوبه پاسيدم چي جهان مي خپل سر ته ناست وليدی؟ په تروش تندی لګيا وو ملحم يې زما به مغزی وهل کله چي زما خلاصی سترګې وليدل ملحم يې زما خواته راختا کړو او په غوسه ناکه لهجه يې وويل: دا ملحم پوره خپل په مغزی ووهه او سو ورځو پوری زخم مه لوند کوه، (او بيايې زما څنګ ته اشاره وکړل او ويې ويل: هغه دستکشی دی سوری شوی وه ما ويوړل چي نور درته راوړم خو تا ...

هغه خپل خبره نيم کي پاتې کړه او به همغه تروش تندی خپل د ځای چی زما څخه دوه دری نالي لری آوار کړی وو ولاړی او پداسی حال کې چی هلته يې هم زما خواته شا کول ويې ويل: ادی ته مې ويلی سبا ورسره ډاکټر ته ولاړسه چي سم دوا درکی دا ملحم د نن شپې لپاره يی درد کمه ويی.

ما د جهان خواته کتل خو هغه ماته شا کړی وه دروازی خواته يې کتل! ولی؟ اخير کله چی زما څخه يې بد راځی بيا دا کارونه کوی؟ يعنی زړه يې پرما سوځی؟ هو ضرور همدغه دليل دی! پدی فکر مې غوسه راغله او ملحم مې د هغه خواته ختا کړو ما د هغه ترحم او زړه سواند نه وو پکار ملحم د جهان پر ملا ولګيدی او هغه په حيرت زما خواته مخ راوګرځه ويې چي ما ورته په غوسه وويل: زړه دی د بل چا لپاره وسوځه وه زه ستا ترحم او همدردی ته اړتيا نلرم.

زما په خبری جهان راوکتل او کرار يې وويل: استغفرالله.
بغير لدی چی جواب ورکړم دا ځل ما ورته شاه وګرځه ول، زړه مې دومره ورڅخه نيولی وو او خفه وم چي بې اختياره مې اوښکی په بهيدو شول! دی له کوم خوا خبر شوی وو چي زما دستکشی څيری شوی وه؟ چی تللی و نور يی راته راوړی وه؟ ضرور روقيه ورته ويلی ځکه هغی زما دستکشو ته فکر شوی وو! نه نور ما کوم خبره وکړل نه جهان همغسی شا ګرځه ولی ورته ويده شوم.

سهار جهان کار ته د تلو مخکی خپل مور ته يوځل بيا وويل چي زما سره دی لاړشي د دوی د کلي نږدی کلينک ته خو مور يې ورته خپل د پښو درد او د خور راتلل يې بهانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل او زما سره د تلو څخه يې انکار وکړو؟! پدی دوه هفتو کی يو خبری ته می پام شوی وو او هغه دا چې د جهان دويم خور چې ګلناز نوميده هر کله به چې دلته راغله نو خپله خو يې هسی خدای زما څخه نه پوهيږم ولی بد راغلی ول او خبری نه راسره کول د دی د راتلو سره د ټول کورنی اخلاق ترخو ورځو زما سره بد او تند کيدل؟! حتا د روقيه ده ترخو ورځو به سم خبری نه راسره کول! نه پوهيږم ولی؟

د جهان مور چې زما سره د تلو انکار وکړو نو جهان جونيد او روقيه ته وويل چې زما سره دی تر ډاکتره لاړشی دی مينځ کی يو زه وم چې خاموش مي د چای پيالی ډکه ول او هيس خبره مې نکول، د ګلنازی مخکی می هم د چای پياله کيخودل چي هغې په تروش تندی پياله چای بيرته پتنوس کی کيخودل او په همغه لهجه يې وويل: زه چای نه چيشم(نه څکم.)

هيس می ونه ويل او پياله چای مي ورځخه لری کړو چې د جهان مور هم په تروش تندی وويل: ورځه حجاب مجاب دی وکه ولاړسه ډاکتر ته چې وګوری چشی دربان‌دی سوی؟!

د جهان د مور لهجه بل رکم وه! داسی لکه د جنګ خو ما څه ونه ويل او په کراره خپل د کوټی خواته روانه شوم حجاب مي د الماری څخه راوخيستی او د سينګار ميز خواته روانه شوم چې ياد ته مي راغلل سينګار کول دلته د کور څخه د باندی تلو وقت کې منع دی! منع چې څه کوی کفر وو ما هم نشو کولی يوائې کار می چې وکو خپل سترګی می توری کړی.د لوړ چپلکو چې د تلو وخت کی ټک ټک کول او يوځل روقيه راته ويلی وه چې د کور سړيان د داسی چپلکو څخه بد راځی، يو جوړه ساده او ښکته بوټونه مې په پينو کړل.

او لاندی راغلم چي جونيد او روقيه مې حويلي کی ځانته په انتظار وليدل! دا څو هفتو کی يو څه د جونيد په خوی او بوی پوهه شوی وم ډير معصوم او عاجز ماشوم دی، د کور زياتره کار د دوکان تلو څخه نيولی د غوايانو ته د وابنه راوړلو ټول ده کول، دوکان د کور څخه زيات لری وو خو دی بيچاره به د ورځی شل ځل هم دوکان ته تلی او يو شکايت يې لا نکوی! په کډه د کور څخه ووتلو په حيران حيران نظر می شاوخوا کتل، پدی دوه هفتو کی يو ځل لا د کور څخه نه وم راوتلی چی وغواړم د کور مخ کوڅه لا وګورم کلی خو لا لری!

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسی په حیرت روانه وم چې د کوڅی سر ته په رسیدو یو لوکس موټر زموږ مخکی و دریدی! او د موټر د ښیښی په ښکته کیدو ما ژر خپل د ټکری په څنډه خپل د سترګو څخه رانجه پاک کړل او ځان سره می وویل: که ما دومره شانس درلود اوس باید په امریکا کی وایی نه دلته د یو مغول چنګیز قوم په مینځ کی!

ارباب- ناوی چیرته روانه یی؟
زما لځایه روقیه ورته زما د مغزی زخم کیدو ټوله کیسه وکړل! لکه چی د جهان پلار نه وو خبر د دی موضوع څخه چي سر یې وښوره وی او ویې ویل: خدای به خیر کی یواځی ځان روان یاست؟
روقیه- نه بابا جونید سره ځو.
د روقیه په خبری ارباب په قهرجنه لهجه وویل: یعنی تاسو داوړه شزی د دی یو کوچنی په سر د هغه دنیا سر ته روان یاست؟

روقیه- هغه جهان ورور ویل موژ دی ولاړسو.
ارباب په قهر خپل سر وښوراوه او ویی ویل: ناوی یواځی ته ډاکټر ته ځی؟
- هو
ارباب- نو کشینه موټر کی زه دی خپله رسه وم.
په ورختا یي می وویل: نه نه موږ خپله ځو تاسو ولی ځان په زحمت کوی؟
ارباب بد بد راوکتل او ویې ویل: کشینه(کینه) زه دی خپله وړم زه به د هغه جهان سره هم وګورم بیغیرت خپل ځوان شزه یی یواځی ځان ایله کړی خپل په سر کشینه...

زړه می نغوښتی موټر کی کینم زه خدای د جهان د پلار څخه ویریدم، زړه نا زړه مي د موټر خواته کتل چي هغه بیا وویل: کشینه موټر کی څه استخاره کوی؟

ارباب په غوسه ناکه لهجه دا خبره وکړل او ما نور تردید او زړه نا زړه والی مناسب ونه بلو او په تلوار کیناستم روقیه هم غوښتل کینی چی ارباب ورته وویل: تخو مریضه نه یې! نو مه راځه.
روقیه- خو لالا ویل زه ورسره ولاړسم
ارباب- ضرورت نسته ورځه کورته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب نه جونید پریخود او نه هم روقیه یوائی زه یې موټر کې کینه ولم! او هغه خپل موټر چله وی؟! لوکس موټر و د جهان د موټر پشان! په هغه لوکس موټر کی رادیو چالانده وه او یو نعت د موټر په فضا کی خپریدی. پدی لوکس موټر کی یو ریمکس مست غزل په کار وو نه دا نعت! ارباب موټر روښانه کړو او کرار یې وویل: دا موټر می ددی د چوکیو لپاره خوشیژی انسان پکشیکی(پکې) راحته وی. نو نه کیژی چی زه دی پدسی موټر کی کشینم او مژور می په سراچه کی!
- مننه

ارباب- جهان شه اخلاق درسره کوی؟
په حیرت می د موټر له هینداری څخه ارباب ته وکتل؟! خو زر می بیرته سر ښکته کړو او آرام می وویل: هو
ارباب- اممم خو ماته دسی نه شکاری!
د ارباب په خبری مې په ویری او وحشت وروکتل چي دا ځل هغه هم خپل په هغه تور سترګو چي تور والی د جهان د سترګو څخه زیات و خو کم نه د موټر له هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: جهان ماته شه نه معلومیژی! زه یې پلار یم او پلار مور خپل د اولاد په بیری،وحشت او خفګان پوهیژی، جهان دا دوه میاشتی کیژی بل رکم دی!

کارونه، خبری، بی فکری خاموش کیدل یې دا ټول ماته د 9 کالو مخکی رکم شکاری!(په حیران او ګنګس انداز می وروکتل چې ارباب زما په ګنګس انداز پوی شو او ویې ویل:
9 کال مخکی چي ګلدسته مړه سوه او د یو شپې جونید د جهان غیژ کی پاتی سو جهان دغسی ګنګس او ویریدلی وو! او نه پوهیدی چشی وکی؟ او زه د 9 کالو وروسته بیا د جهان سترګو کې هغه بیره وینم او شاید د هغه څخه لا زیات!

ما هیس نه ویل او خاموش مې غوږ نیولی وو، زه تازه خبره شوم چې د جهان ښځه په څه دلیل مړه شوی وه؟ ارباب موټر سرک خواته کړو او بیایی کرار وویل: جهان د کوچني والو څخه د دیني درسو سره زیات شوق وو دونی زیات چي په ۱۷ کلنی کې زما بی اجازی خپل د ماماګانو سره پاکستان ته تللی وو او هلته په یو دینی مدرسه کې درس وایې!
زه چي خبر سوم هم حیران سوم او هم وبیریدم! هغه وخت اوضاع زیات خرابه وه او د پاکستان هغه مدرسو کی د دین دځایه زیاتره فدایان او انتحاری حملو د پاره یې دا رکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نسل تربیه کوی!

په یاد مې دی د ژمی شپه وه د شپې دوه بجې مې حرکت وکړ په بولدک واوښتم او سبا مې جهان لاس نیولی ځان سره راوړی کور ته! نه راتلی زاری کول خو ما په زوره راوړی او ددی د پاره چې ځان سره یې وساتم او نور د پاکستان او مدرسو هوایئ د سره ووځی جر مې ورته خپل ورېره ګلدسته .... خدای دی وبخښی هغه مې ورته وکړل، د جهان نه وه خوښه هغه غوښتل درس ووایی خو ما اجازه ورنکړل مجبور پاتی سو اول ځو میاشتی خفه وو ضد یې کړی وو، خبری نکول مازی بهانی باندی جنګ کوی، خو علم او هغه درسو یې ورته فاید کړی وه چې جنګ او دعوا یې زموږ سره وه!

ګلدسته چشی نه ویل هغه هم خدای دی جنتونه ورنصیب کړی د دیوال ژغ پورته کیدی خو ددی نه! دونی عاجزه وه سل خبری دی کړی وایی د دی انجلی ښخه تا یوه خبره نه آوریدل، جهان ورسره سات تیر وو کتابونه یې د انډیوالانو ښخه راوړل کور کی ویل یا هم نژدی د مسجد مولا ته تللی، خوشحاله خوشحالی وه بس نظر وو که قسمت هر شی چې وو د جونید د پیدا کیدو سره ګلدسته مړه سول،(ارباب ځو ثانی خاموش شو بیایې وویل: ستا نه چشی پټ کم موژ د کلی خلک یو شزه راته ګرانه ده خو تر حد!

ګلدسته زما ورېره وه رابانډی ګرانه وه د زوی کور مې وربانډی جوړ وو خو چې مړه سول پته کړی مو لا نه وه چې ما جهان ته وویل واده درته کوم! ما خپل په فکر د هغه کور آباد کوی د اول وار رکم(ارباب خپل د خبری دی ځای کی یو ژوره ساه واخیستل او ویې ویل: خو جهان دا وار د هیچا خبره ونه منل نه زما نه خپل د مور نه خور نه وررور د هیچا دا خبره نه وه چې په ګلدسته عاشق و یا ویل یې که شزه وکم هغه جونید ته مورتوب نسی کولی او زه نغواړم زوی می د میری د لاس لاندی شی.

9 کال یې خپل ځوانی د جونید د پاره خاوری کړل، نور نو موژ ورنه نامیده سوی وو چې ځو میاشتی مخکی شاید خدای زموږ یو دعا قبول کړی وه چې ستا د پلار سره یې ملاقات سوی وو او بیا(ارباب وخندل او ویې ویل: یو رکم په شرم او حیا ماته وویل بابا زما د پاره به مرکه ولاړنسی؟ باور په خدای وکه هغه دقه که د جنت زیری رابانډی سوی وایې دونی نه خوشحالیدم لکه سنګه چې د جهان په خبری خوشحال سوم، ما د جهان سترګو کې همغه د 20 کلن ځوانی شور او شوق لیدی، بی کراره وه کارونه به یې سر سر کی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل او کش د کابل خواته ...

ارباب خندل او ما سر د شرم څخه لاندی اچولی وو چې هغه د څو ثانیو وروسته وویل: څو اوس خراب سوی بل رکم سوی نه پوهیژم مشکل د چشی دی؟ څو دونی ضرور پوهیژم هر مشکل چی دی په تا باندی ربط لری! نن ما تنها کړی چې درسره یو څو خبری وکم ما نصیحت نزده عمر کې می نه خپل زامنو ته نصیحت کړی نه لورګانو ته! تاته هم نصیحت نکوم ما ته مشکل دی ووایه چې زه یې درته حل کم!

ارباب دا خبر وکړل او موټر یې د سړک کونج کې و دره ویې او پداسې حال کې چې کامل زما خواته راګرځیدی ویې ویل: مشکل دی چشی دی؟زموژ کور دی نخوشیژی؟ د اطرافو څخه دی بد راځی؟ خامخا د شهر څخه راغلی یې شاید زموژ د کور د کارونو سره نه یې بلد مشکل نسته ستا پلار ته مې هم قول ورکړی وو تاته یې هم درکوم جهان راضی کول یې پرما دغه نن ولاړو کورته بستره دی د میره په شا درکوم ویې دیسی کابل ته هلته دی درته کور واخلې، ماته زما د زوی خوشحالی مهم ده کوه قاف ته ولاړسی څو صرف ماته ووایست چی جهان خوشحاله دی! بس زه نور هیس شی ورنه نغواړم

جهان خپل د زوی توب حق زما د پاره ادا کړی زه ورنه نور هیس شی نغواړم بغیر د هغه د خوشحالې، او ها که مشکل دی د کور او کلې سره ندی او خبره ستوی دواړو په مینځ کی خرابه سوی نو زه درته دونی وایم چې خپل میره د لاسه ونیسه یو کونج کې کرار کشینه(کینه) وه او ورته پوره خبره وکه! انسان دی شاید یو شی د یو چا له خولی اوریدلی وی او خبره به یې په زړه نیولی وی؟ لنډ مثال یې زه ستا په باره کې درکم تا چې په دست کشو لوشې پریول زما غوژو ته رنګارنګ احوالونه راتلل یو ویل چې د شهر څخه یې انجلې راوړی د ډیر کبر او غرور لاس باندی دست کشی کوی! (د ارباب پدی خبره مې په حیرت وروکتل؟ چی هغه په خندا وویل:

ارباب- زه تازه نن خبر سوم چې په حه دلیل تا دست کشی اچول! نو فکر کوه خبره چې د یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنګ او سل کیفیت بدله وی! شاید ستوی مینځ کې هم دغسی منافقت او شیطنت سوی وی!؟ کشینی یو د بل سره خبری وکی خپل مشکل حل کې تاسو نور یو دبل څخه رغیندن نکیژی تاسو دواړه نور د عمر تر اخیره یو د بل د ژوند لباس یاست، زما دا خبری د یو پلار پشان وآوره او فکر وربانذی وکه او زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا ښځه چې یو تعلیم یافته او با سواده انجلۍ یې د دی امید لرم چې خپل ژوند خپل سم کې نه دا چې کشینی ترڅو یو سوک راسی او ستا ژوند درسم کی.

واقعا هیس فکر می نکوی چې د جهان پلار دی دومره هوشیار فهمیده او مهربانه انسان اوسیږی!؟ منم چې خبرو خبرو کې خپل د زوی خوا زیاته ونیول خو د زړه د خلاصه یې ماته هم نصیحت وکو د یو خیر خوا او یو پلار په صفت! ارباب تر کلینک زه ویوړم ډاکتر زما مغزی وکتو او د یو هفتی دوا یې راکړل کور ته د بیرته تګ وخت کی ارباب نور تیس خبره ونکړل او ماته یې اجازه راکړل چې د هغه په خبرو فکر وکړم! کور ته چې ورسیدو ارباب د ټولو مخ کې وویل چې د دی ښځه وروسته زه دی نور هیس کله لوبنی ونه مینځم!

د هغه په خبره د جهان د وریندارګیانو ښځه نیولی حتا د جهان د مور تندی لا تروش سو خو د ارباب خبره خبره وه او هیچا ورباندی مخالفت ونکړو، دوا په لاس خپل کوټې ته ولاړم د ارباب خبرو زه فکر کې واچولم! او تازه مې د جهان د هغه شپې خبرو ته فکر شو چې ویل یې حسیب ورته څه خبری کړی وه؟ ما حسیب دومره پیژندی چې پوه شم چې سومره کم ظرفیت انسان دی او ضرور د هر خبری سره یې سل نور خبری د ځانه ترلی او جهان ته یې ویلی، خو ګیله می د دی خبری ښځه وه چې جهان ولی باور کړی وو د هغه په خبرو؟!

د زیات فکر کولو وروسته دی پایلې ته ورسیدم چې په قهر او غوسه او خفګان هیس نه سم کیړی! هر سومره چې زه ځان خفه نیسم هغومره جهان هم زما ښځه لری کیړی د ارباب خبره زه باید خپل ژوند ته یو بل شانس ورکړم او خپل کوښښ وکړم چې خپل ژوند جوړ کړم نه دا چې انتظار وکړم جهان راشی او ټول شیان جوړ کړی! دا ځل د نیلوفر خبره زه باید یو مثبت قدم واخلم ترڅو جهان خپل خواته راکش کړم، کنه کوم مور،خور او حتا همدغه ارباب که وګوری جهان خوشحاله ندی که د یو لځایه د جهان خبره دری نور ښځې ورته کوی!

زه باید یو ځل ددغه ژوند لپاره کوښښ وکړم زه باید خپل شانس یو ځل و آزمایم، پدی فکرونو مې بیحده مثبت انرژی واخیستل او دا ځل د یو هدف او یو امید په درلودو لځایه پاسیدم، د کوټې مینځ کې ګرځیدم راګرځیدم نه پوهیدم څه وکړم!؟ داسی خو نکیږی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کینم جهان ته ووایم فلانکی فلانکی خبره غلطه وه او دا سمه ده! او اوس راځه آشتی!؟ باید یو سم فکر وکړم داسې چې هم زما غرور وساتل شي او هم جهان بیرته سم شي! خو څه وکړم؟ په همدې فکرونو کې وم چې روقیه کوټې ته راغله او ویې ویل:

روقیه- ډوډی تیاره ده نې خورې؟
- درغلم.
د روقیه سره یوځای د کوټې څخه ووتلم ډوډی خوړل هم دی کور کې عجیب انداز یې درلود سړیان یو کوټه کې ډوډی خوړل او ښځو جلا بل کوټه کی! کوټه ته چې لاړم او سترګې مي په کډو ولګیدو ټول اشتها مې خرابه شوه! ما د کدوګک څخه بیحده بد راتلو وړی وم خو د هغه شین رنګ ته په کتو کانګې مې راتلې بغیر لدې چې څه ووایم لځایه پاسیدم، چې د جهان مور وویل: ولې ولاړه سوی؟

- هغه زما زړه نغواړی.
د جهان مور- وی ولې دی زړه نغواړی؟ تا خو غرمه لا ډوډی ونخوړل!
د هغې په خبره په کراره مې وویل: کدوګک مې نه خوښیږی!
د خو ثانیو لپاره هیچا څه ونه ویل خو ناساپه ګل بی بی په ټوکو وویل: وی انجلی دا د خسر کور دی دلته سوک دسی نه وایې چې فلانکی شی مې خوش دی بیستانکی مې ندی خوش.(د هغې په خبرې مې په حیرت وروکتل چې د جهان مور په تروش تندی وویل: که دا دی ندی خوش ورځه آشپزخانې کی وګوری شاید بل شی وی ځانته یې پوخ که.

د سر په ښوره ولو د کوټې څخه ووتلم د جهان مور ښه ښځه وه کله ناکله تنده لهجه یې کاره ول خو زړه کې کوم کینه او بد نیت نه درلود، د جهان دوی د کور په خاصیت دومره پوه شوی وم چې هر شی پوخ شې دوی بغیر له کوم خبری او ناز خوری او عادت نلرې چې ووایې دا خراب دی او دا سم!؟ زما خبره د ګل بی بی خبره ډیره بده وه خو زما چې شې زړه ونغواړی نشم خوړلی! د آشپزخانې خواته روانه وم چې د سړیانو کوټې خواته مې فکر شو ټول ناست وه ډوډی خوړل، ناساپه یو شیطنې فکر مې ذهن ته راغلو جهان د ارباب اندی ته ناست وو او په تروش تندی سوک وایې چې په زوره ډوګی خوړل!

جونید د کوټې څخه راووتې د اوبو جګ یې په لاس و پوه شوم چې غواړی اوبه ویسی نو ځکه ورمخکی شوم او وربانډی غږ مې وکړو: جونید را جګ زه درته د اوبو ډک کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په غږ جونید راوکتل او کرار یې وویل: یا زه یې خپل ډک کوم.
- ته جګ ماته راکړه زه درته د اوبو ډک کوم ته به ماته یو بل کار وکړی؟ کوی؟
جونید په کنګس انداز راوکتل او سر یې د سمده پشان وخوځه ویې چې ما ورته وویل:
ولاړسه جهان بابا ته دی وو وایه یو ځل د باندی راشی زما لړ پکار دی، زه آشپزخانه کی یم سمده.؟

جونید د سر په خوځه ولو په تلوار د کوټې خواته روان شو او ما هم ځان تر آشپزخانی ورسره وی زړه مې بی واره درزیدی ربښتیا ووایم خپل د کار څخه پښیمانه شوم؟! خو اوس خبره د خبری څخه تیره وه، جګ مې د اوبو څخه ډک کړو چې د جهان غږ مې د شالخوا واوریدی: چشی دی پکار وو؟

مخ مې د هغه خواته راوګرځه ویې چې د آشپزخانی دروازی خوله کې ولاړ وو، جونید هم د هغه شاته وه د جونید په لیدو می جګ د هغه خواته ونیو چې جهان زما پدی کار خپل شاته وکتل او جونید ته یې لاره ورکړل جونید دومره په تلوار زما د لاس څخه جګ کش کړو او ولاړی چې لړ اوبه زما په لاس وڅخیدل او د جهان غږ چې ورته ویې ویل: په کراره څه تلوار لری.

خو جونید بغیر د دی چې د چا غږ واوری د کوټې خواته ولاړی، د هغه د تلو وروسته جهان په منتظر نظر زما خواته کتل او زه حیران وم اوس څه ووایم؟ یو دقه کې می د ارباب، نیلوفر، آسما، ادی ټولو خبری می مغزو کی وګرځیدل او زما زړه نا زړه توب یې لمینځه ویوړ زه باید دی ژوند ته یو بل شانس هم ورکړم پدی فکر مې د جهان خواته وکتل او کرار می وویل: زه کدوګک نخورم!

زما په خبری د جهان وریځې د حیرت څخه پورته شوی او رډ رډ یې د څو ثانیو لپاره راوکتل بیا یې پداسې حال کې چې د آشپزخانی شاوخوا اشاره کول کرار وویل: اممم وګوره شاید کور کې بل شئ وی ځانته پوخ کړه.
- نیغوارم.
جهان په حیرت وویل: چشی نغواړی؟
- د کور شیان! اممم ... زړه مې د بیرون ډوډی غواړی!
جهان بغیر له کوم خبری کولو په حیرت راکتل چې زه د دروازی خواته ولاړم او د دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښخه مخکې چې د جهان د انډی ښخه تېره شم ورته مې وویل: د هغه شپې رکم پیتزا غواړم.

دا خبره مې وکړل او بغیر لدی چې د جهان حیرت زده نظر ته وګورم خپل کوټې خواته مې قدمونه تیز کړل کوټې ته په رسیدو دروازه مې زر بنده کړل او خپل په زړه چې بی واره درزیدی لاس کیخود، څو دقی هغه حال کې ولاړه وم چې د حویلی ښخه د موټر د روښانه کیدو او بیا د حویلی د دروازی د خلاصیدو غږ مې واوریدی به تلوار د پردی خواته ولاړم او پرده می پورته کړل، هو صحیح ګمان مې کړی وو جهان وو چې خپل موټر یې د کور ښخه وباسی! پوهیدم چې هوټلونه او دوکانونه د کور ښخه ډیر لری دی او شاید یو یو نیم ساعت لاره وی!

خو ما له قصد داسی وکړل پرېږده لږ زحمت وباسی او لاړشی زما ناز پوره کړی شاید لږ پر خود راشی؟ د جهان د راتلو مخکې می د کوټې ټول نالې تولی کړل او بیستره کړی مې د کوټې کونج کې منظم ووډل، یواځې هغه دوه نفره نالی مې هوار کړل؟! خپل د شیطنی فکرونو ښخه مې خندا راغلل! په عاجزی او معصومیت نکیری باید جهان دا ځل خپل په طریقه صراط المستقیم ته راوړم! یو ورځ زمونږ د پوهنتون استاذه چې ښځه وه مونږ تولو ته یوه خبره وکړل چې هغه وقت زه یې په معنا سمه پوه نشوم ځکه هغه شرایطو او هغه حال کې می شتون نه درلود خو هغه خبره

اوس همدغه شیبه زما د حالاتو سره مطابقت درلود، هغی ویل کله چې خاوند خپل ښځې ته ووایی چې زه دویم واده کوم! نو یو عام او ساده ښځه دوه کاره کوی! اولې ژاړی او خپل د پلار کورته شاید لاړه شی او خبره خپل د کورنی سره شریکه کړی! دویم ډله ښځې ژاړی خو خاموشه کیږی نه کورنی خبره وی نه هم کوم بل چاته وایې او خبره ځان سره ساتی! پدی وخت کی دواړه ډلو ښځو کار اشتباه دی او 90% فیصده

په همدی ښځو باندی بنه راځی؟! هغه لس فیصد به یې یاد نکړو چې شاید خاوند یې ورسره توکی کول یا هم د انجلی کورنی په زور او ګوانښ هلک د دویم ښځی کولو ښخه منع کړی! په اصل کی د ښځی اول ماته هغه وخت ده چې خاوند یې ووایی بله ښځه کوم او دا د خاوند مخکی وژاړی! یو قوی او هوښیاره ښځه منطقی بحث کوی خپل د خاوند سره نه چغی بغاری وهی! ما د استاذ دا خبری هغه وخت بیخی جدی و نه نیول خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوم سومره پر ځای نصیحت یې کړی وو، په نالې کینم او د جهان راتلو ته په تمه کیږم!

شاید یو ساعت په تمه وم چې د موټر غږ مې د حویلۍ څخه وآوریدی او بیا مې د زړه ضربان له کنټرول څخه ووتل، یو یو ثانیه مې حساب کول چې جهان راشی او تقریبا څه کم 5 دقې وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه او ما د جهان قد او قامت د دروازی په چوکاټ کی ولید سر یې ښکته کوټې ته راننوتی غوښتل یې چی خپل پټو د اوږی څخه لری کړی چې ناساپه یې نالی ته فکر شو شاوخوا یې خالی کوټې ته وکتل او بیا ناساپه یې پرما چې په دوه نفره نالی ناسته وم فکر شو هک حیران یې زما خواته راوکتل

او ما هم د هغه لاس کې د پیتزا قوطی ته په خوشحالی کتل چې د څو ثانیو وروسته جهان د حیرت څخه راووت او د پیتزا قوطی کرار زما څنګ ته کیخود، چې ما هم بغیر د کوم شرم او خجالت څخه قوطی راوخیست او جهان ته مې په خوشحالی وویل: مننه.

جهان د سر په خوځه ولو جواب راکړو او د نالې په څنډه کیناستی ما هم څه ورته ونه ویل او خپل پیتزا مې په شوق خوړل شروع کړل، یو څو ګولې پیتزا مې چې وخوړل جهان ته مې فکر شو چې په ځیر،ځیر یې زما خواته راکتل، د بابا خبره مې یاد ته راغلل هغه تل ویل د سړیانو پیژندل او کنټرول کول بیحده آسانه دی هغوی ستاسو ښځو د کارونو هینداره ده! مطلب ته چې هر کار ورسره وکړی هغه هم همغه کار درسره تکرار کوی!

البته دا خبره یې د هغه سړیانو په اړه کول چې زړه کی مینه ولری خو د بیان طریقه او چل نه ورځی! زما په نظر سړیان د ښځو څخه زیات احساساتی او مینې ته اړتیا لری خو هغوی خپل د زړه خبره نکوی او زړه کی ساتی، اخری ګوله پیتزا می د جهان خواته ونیول چې تراوسه یې په ځیر ځیر زما خواته کتل زما په کار هغه راوکتل چې ما په خندا ورته وویل: هوممم داسی دی ورته په خوار نظر کتل هسی زهر نشی راته.

زما په خبری د جهان تندی تروش څو خو پیتزا یې زما د لاس څخه واخیستل د پیتزا خوړلو وخت کی وویل: خدای دی نکوی نوش جان دی سه.
- چای څکی درته دم کړم؟
جهان- که زحمت درته نه وی یو دوه پیاله راته دم که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمده.

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوټې څخه ووتلم د آشپزخانې خواته روانه وم ترڅو جهان ته لږ چای دم کړم چې د آشپزخانې څخه مې د ګل بی بی او زرلشت غږ واوریدو چې ویل يې: و دی لیدی خپل میره يې پدی نیمه شپه هغه دنیا سر ته واستوی چې ورته شهری خوراک راوړی!

زرلشته- هو نو د قسمت خبری دی یو ته يې دسی په کراره او بیغمه ورکوی او یو ته يې زموږ په رکم په جبر او خواری.
ګل بی بی- رشتیا وايي خبره د طالع او قسمت ده ما ولاکه ټول عمر کي په جهانګیر(د جهان ورور) دسی بيځایه ناز او نخری کړی وی همیشه می د هغه تندی ته کتل چې ویلی وایي ګل بی بی مړه سه مړه کیدم که ویلی وایي ژوندی سه ژوندی کیدم! خو اخیر هغه زما د دونی شه کارو بدله چشی راکړل؟ په سر يې راته ته راوړی!

زرلشته- بس نو د نر جنس بی وفا دی، دسی خبرو ته نګوری، که زما لاس کي وایي ته فکر کوی زه د هغه سړی شزه کیدلم چي پنځه شپږ قد نیم قد ماشومان لری او شزه لری؟

هغوی لا خبری کول چي ما خپل ستونی صاف کړو او آشپزخانی ته ننوتلم زما په لیدو هغوی یو دم خاموش شوی خو ما ورته هیس ونه ویل او چاینک پسی په ګرځیدو شوم، په حساب مې څلور پیالی چای دم کړو او منتظره شوم چې دم شی!
هغوی دواړه بنې هم هلته ولاړ وه او د سترګو لاندی ما ته راکتل اخیر کی د ګل بی بی حوصله خلاصه شوه او پوښتنه يې وکړل: جهان پدی نیمه شپه چیری ولاړی بیا راغی؟

د هغې په خبره مې سترګي د حیرت څخه خلاصی شوی! دا اوس مګر دوی د همدی بحث په اړه خبری نکول! نو بیا ولی داسی غواړی ما په خبرو کړی؟ په کراره غږ مې وویل: نه یم خبره شاید کار يې درلود.

په زړه کي مې ځان سره وویل: هو نو کله چي تاسو ځان داسی ناګاره اچوی فکر کوی ما دسی چلونه نه زده؟ زما په خبری ګل بی بی او زرلشت یو نظر یو بل ته وکړو خو نور څه يې ونه ویل ما هم چای زر دم کړو او د کوټي خواته روانه شوم، چي جهان مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالی داسی څملیدلی ولید چې یو لاس یې په سترګو کیخودلی وو او بل یې خپل څنګ ته او خولې هم سر ته په بالښت ایخودلی وه، کرار خواته یې نږدی شوم چای مې د هغه څنګ ته کیخود چې هغه خپل لاس د سترګو څخه لری کړو

پیاله چای مې ورته ډکه کړل او مخ ته مې ورته کیخودل، چې هغه پداسې حال کې چې کیناستی او بالښت ته یې تکیه ورکول ویې ویل: مننه
- هیله کوم.
دا خبره مې وکړل او د سینګار میز خواته نږدی شوم خپل دوا مې د سینګار میز له سر څخه راوخیستل او خپل ټکری مې کامل د سر څخه لری کړو او خپل مغزی ته په کتو شوم، لږ لږ سم شوی وو رنګ یی د شین والې څخه سور ته تغیر کړی وه، خو اوس هم لږ لږ سوځیدی او درد یې کوی، د ملحم په وهلو شوم مغزی مې سم صحیح غوږ کړی بیا وار د ګولې شو د پیاله اوبو سره مې ګولی خولی ته واچول

او خپل ځای خواته راغلم په ټول وخت د کار مې د جهان دروند نظر خپل په ځان احساس کو، خپل ځای څملیدم او کمپل مې سم صحیح په ځان کش کړو، څو دقی کرار کراری وی خو بیا مې د جهان لاس خپل په ویښتیانو احساس کړو چې زما ویښتیان یې د مغزی څخه راته لری کړل او کرار یې وویل: ډاکټر چشی ویل؟
ما هم د هغه پشان کرار وویل: هیس ویل یې کوښښ وکړه د داسی کیمیایي موادو څخه ځان لری وساتې.

جهان- نور چشی ویل؟
- هیس همدا چې دوا دی په وخت او منظم وخوره او خیال ساته.
جهان- بس دغه یې وویل؟
- هو... ها رشتیا ویې ویل دا دوا یو هفته مصرف کړه بیا راسه
جهان-اممم که فایده یې وکړل زه دی ورم کنې زه ګرځم یو بل سم ډاکټر پیدا کوم درته.
- اهوم سمده.

دا خبری مې وکړل او همغسی شا مې ورګرځه ولی د ویده کیدو کوښښ می وکړو چې جهان هم زما څخه بیرته یو څه فاصله ونیول او د نالی هغه بل اړخ کې و څملیدی. د نن لپاره همدومره بس دی! یو متل دی وایي اول نوک ځای کړی بیا سوک! اوس هم د جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای ښځه زما اندې ته رانغی د نن لپاره همدومره پرمختګ زما لپاره کفایت کوی، باید هره ورځ همدومره کوښښ وکړم ترڅو ځو د جهان زړه بیرته د اول پشان شې!

همغسی ځمليدلی دومره فکرونه مې وکړل چې خوب وړی وم، سهار د جهان ښځه مخکې زه د خوب راوينه شوم، چې جهان مې خپل اندې ته د خوب حال کې وليدی د سهار آذانو ته لا وخت پاتی وو پاسيدم د اوداسه اوبه مې جهان ته تيار کړل بيا مې كرار ورباندی غږ کړو: جهان ...!

زما په غږ جهان په تلوار سترګی خلاصی کړل، اول زما د ځای خواته يې وکتل کله چې زما خالی ځای تر سترګو شو په وحشت لځايه پاسيدی چې تازه يې ماته فكر شو چې دی بل اړخ ته يې ناسته وم! زما په ليدو خو ثانی په زبر او زير راوكتل بيا يې يو هوسا ساه واخيستل او ويې ويل: زاره دی راوچول چشی دی؟
په ګنګس انداز مې د هغه دی حال ته وکتل او کرار مې وويل: سهار آذنونه کوی د اوداسه اوبه مې درته ايخودلی.

جهان خو ثانی په ځير ځير راوكتل بيا يې وويل: ولې دی دونی ځان په زحمت کوی ما خپل اوبه راخيستل ځانته.
- امما همداسی راوينه شوم ما ويل تا هم راوينن کړم مونځ ته خفه شوی زما په کار؟
جهان- يا ... يا ولی خپه سم؟ شه کار دی وکی کنې زه دونی ستړی وم شايد په خوب پاتی سوی وايې.

څه مې ونه ويل او په خاموش نظر مې ورروکتل چې جهان لځايه پاسيدی، ولې دومره ورختا شو کله چې زما خالي ځای وليدو؟ هيس جواب مې خپل پوښتنې ته نشو پيدا کولې مجبور ځای کې مې ځمليدم چې جهان مې وليد د تشناب ښځه راووت لاس او مخ يې لوند وو خپل په پټو يې وچ کړل او د دی ښځه مخکې چې په لمانځه و دريړی يو نظر يې زما خواته وکړو چې ما هم خپل کمپل لړ په سر راکش کړو مطلب زه خو درته نګورم!

د هغه د الله اکبر غږ سره مې پټو لړ بيرته د سترګو ښځه لری کړو او ورته په کتو شوم، د جهان مونځ زموږ د مونځونو سره عجيب فرق درلود، هغه د هيچا پشان مونځ نکو!
اعتقادی او دينی مثايل نه يادوم هسی حنفی مذهب مونځ يې کوی، مطلب مې د هغه آرمتيا،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکون، خشوع او خضوع د لمانځه وقت کې وه! داسې مونځ يې کوی لکه همدا چې د
هغه د ژوند اخيری مونځ دی او دی دومره په آرمان او اوږد کوی! د هغه د هر تکبير
ويلو سره زما د زړه ضربان پورته کيدل

دومره مې ورو‌کتل ترڅو هغه خپل د لمانځه سلام وګرځه وو، لاسونه يې دعا ته پورته
کړل دعا کول يې هم عجيب کيفيت درلود دواړه لاسونه يې لپې کړی آسما خواته نيول او
سر يې ښکته کوی! دومره په عاجزی د شونډی لاندی دعا کول چې ما شک درولود
خدای به د هغه کومه غوښتنه او دعا رد کړی! د لمانځه خلاصيدو وروسته هغه د ځای
خواته راغلو د هغه د ځمليدو سره زه لځايه پاسيدم چې جهان غږ کړل:

جهان- چيری؟
خپل د تکړی د کوره ولو حال کې می وويل: ځم حويلی جارو کړم او د ډوډی پخه ولو
لپاره جونيد واستوم چې لږ لرګی راوړی!
جهان- اممم دونی ژر؟ لا تازه د سهار آذنونه يې کړی؟!
- ارباب د سهار لمانځه وروسته چای غواړی که تيار نشي بيا ستا مور خبری کوی.
زما په خبری جهان د ويده حالت څخه پاسيدی او کيناستی په تروش تندی وويل: څه وايې؟

- سوک؟
جهان- ادی!
غوښتل مې پاسيږم چې جهان د لاس څخه ونيولم او بيرته په ځای کينولم او په همغه
تروش تندی وويل: وام زما مور تاته چشی وايې؟
- هيس! ستاسو مور څه نه وايې يواځی ګلـــ(خبره می نيمه کړل بده وه کينم جهان ته د
هغه د خور بد رفتاريو ګيله وکړم! اوس به وايې شپه آشتی وکړل نن بيا زما د کورنی
غيبت کوی! خپل لاس مې ورنه جلا کړو او د کوټی څخه د وتلو حال کې مې وويل)
هيس نه وايې همداسی يوه خبره مې وکړل.

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوټی څخه ووتلم د هميشه پشان مې حويلی جارو کړل
چای مې دم کړو جونيد بيچاره مې د خوب پاسه وی او د وابنه و لرګيانو پسی مې
واستوی، بيچاره ماشوم ګنګس ګنګس په لاره روان وو! نه پوهيږم ولې دا ټول کارونه
بايد يواځی جونيد وکړی؟ د جهان د مشر ورور زوی د جونيد څخه زيات غټ و ماشالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان وو هغه به تر غرمې خوبونه کول خو جونید به د سهار په آذان کار ته راويښ کيدی! يوه ورځ جونيد دوکان ته نه تلو او زرلشتي په زوره استوی، ما د جونيد خوا ونيول او يو اځې دومره مې وويل:

چې بشير د ګل بی بی مشر زوی چې د جونيد همزولی دی ما ويل هغه واستوه جونيد ستړی دی دا اوس له دوکان راغي! زرلشتي دومره خبری هم ماته او هم جونيد ته وکړل چې د حيرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه، اخيره د جنګ ختم کولو لپاره جونيد پيسی واخيستل او دوکان ته ولاړ! زړه مې غوښتل دا خبری جهان ته وکړم زما په نظر جهان ددی خبرو څخه نه وو خبر! جهان به د سهار په آذان له کور وتی او ماښام آذان راتلی د جونيد سره يی هم يواځی يو ستړی مشی او پيسی ورکول او پوښتنه کول و چې کوم شئ ته اړتيا لری کنه؟

نور کوم خاص بحث يې نه درلود چې ورسره وکړی ترڅو جونيد خپل د زړه خبره وکړی دا دومره لږ وخت کې چې راغلی وم د جونيد سره مې خاص تعلق خاطر پيدا کړی وو، نه پوهيږم دليل يې شايد د مور مرګ د ده په پيداينت و چې حتا مور يې وه لا نه ليدل يا هم خپل د جونيد معصوم قواره او عاجز اخلاق يا هم شايد دا چې د جهان زوی وو! او ما هر هغه څه ته اهميت او ارزښت ورکو چې د جهان نوم ورباندی ياد کيږی!

جونيد تنور ته لرګی او غوايانو ته وابنه راوړل جهان هم تللی وو کار ته، د ټولو څخه اول مې ارباب ته چای دم کړو بيا مې جونيد ته ډوډی ورکړل کتابونه مې ورته په بکس کې کيخودل دريم صنف کې و د رياضی په درس کې لږ مشکل درلود هغه مې هم ورته حل کړو البته په سخت! ما خپل رياضی کې هميشه مشکل درلود يواځې په جمع تفريق پوهيدم تقسيم مې لا سم نه وو زده!؟ د تلو وقت کې هم د کور تر دروازی ورسر ولاړم د دی څخه مخکې چې لاړ شی ياد ته مې راغلل چې ويلی وه استاذ ورنه روپی غوښتی وه ترڅو صنف ته يو چتي پکه واخلی، او جونيد پرون شپه زما په نظر جهان ته دا خبره نه وکړی!

ځکه جهان د شپی له سره چې کوتی ته راغلو او سهار هم وختی لاړو، نو پوی شوم ولی جونيد حالات لږ نيول شوی غوندی وو د شا لخوا مې ورپسی ناری کړل: جونيد! زما په غږ هغه راوکتل او ما ورته سل روپی ونيول د پيسو په ليدو حيران راکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما په خندا ورته وویل: واخله جهان بابا دی ویل تاته درکړم زما لیاده وتی وه.

زما په خبری د هغه په خوله مسکا راغله او پیسی زما له لاسه واخیست، دومره خوشحال وو چې یو ناسایه حرکت کې زما لاس ښکل کړو او یو داسی کلمه یې ماته له خولی ووت چې زما زړه یې ناساپه د وهلو ښخه و دره ویې.
جونید- مننه موری.

هغه ولاړ خو زه تر واسه هملته هک حیران ولاړه وم، او دهغه ویل شوی لفظ مې مغزو کې ګرځیدی" مننه موری" د حویلی دروازه مې بنده کړل همغسی ګنګس انداز باندی د کور خواته روانه شوم تر غرمی پوه نشوم څه می وکړل څه مې ونکړل! د ګل بی بی د کوچنی لور په غږ لږ د فکرونو ښخه را ووتلم چې ویل یې جهان کاکا راغلی او ډوډی غواړی! اول ځل وو جهان د غرمه ډوډی ته راتلو نو د غادت مطابق د غرمه ډوډی خوړل شوی وه او ما یواځی لږ قورمه جونید لپاره ساتلی وه او جهان ته هیس نه وو پاتی مجبور هګی می ورته پخې کړل، دومره ګنګس وم چې پوه نشوم

هګې ته مې د مالګې لځایه سوډا اچولی؟! هګې می جهان ته چې کوټه کې ناست وو ویوړل سرخان مې هوار کړو او زه د چای راوړلو لپاره آشپزخانی ته لاړم، چای مې چې راوړو جهان مې د ډوډی خوړلو حال کې ولید پیاله مې ورته ډکه کړل او غوښتل مې چې پاسیږم خو جهان د لاس ونیولم او خپل مخ ته یې کینولم د ډوډی خوړلو حال کې وویل: تر ډوډی خوړلو دلته زما مخ ته شینه(کینه) چې ستا په لیدو دا د سوډا ډک هګې هم په جلا خوند او کیفیت لری!

د جهان په خبری مې په حیرت د هګې خواته وکتل، څه سوډا؟ غوښتل مې د هغه له مخ ښخه هګې واخلم چې جهان په خندا زما لاس ونیوی او ویې ویل: مه کوه وژی یم په کراره مې ډوډی خوړلو ته پریږده.
- تاسو ویل سوډا ده پکی؟ نو بیا ولی خوری؟
زما په خبری جهان خپل سر راپورته کړو او ویې ویل: په قصد دی اچولی وه؟
په حیرت او تلوار مې وویل: نه پخدای فکر مې نشو ورته د مالګې ..
جهان- بس صحیح دی نو تا کوم قصد نه درلود اوس هم فکر وکړه مالګه دی اچولی وه تمام.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه خو ...
جهان- پریږده دا خبری ولاړسه ځان تیاره که.
په حیرت می وویل: د څه لپاره؟
جهان- نن وختی راغلم ځکه چې بابا راته ویل د کاکا کور می موږ ته میلمستیا کړی د پشی خلاصه ولو دپاره(دا یو رسم او رواج دی زیات افغانان یې لری مخصوص د اطرافو ده چی ناوی چی کله واده شی بیا د زوم خپلوان ناوی زوم ته میلمستیا کوی او غواړی او دغه میلمستیا ته د هغوی په ژبه پښه خلاصه ول وایې!)

- ماته خو هیچا ونه ویل؟
جهان- امم شاید دیاده یې وتلی!
څه مې ونه ویل او لځایه پاسیدم ځانته یو جوړه کالی می راوخیستل او دی فکر کی شوم چې ولی دومره ناوخته؟ پښه حلاصه ول موږ د ناوی به دریم ورځ کو نه دوه هفتې وروسته؟ ځان سره می وویل شاید دا هم د دوی کوم رواج وی! هسی د رواجو او رسمونو څخه ډک دی، حمام می وکړو او تر ماذدیګر لګیا وم ځان می جوړ کو، د جهان لپاره می یو جوړه سپین کالی او تور واسکټ کیخودو ترڅو واچوی خپله می هم یو جوړه هندی کالی چی ګلابی رنګ یې وو واغوندل

زړه می غوښتی جونید هم لځان سره بوځو خو نه پوهیدم دا خبره کول جهان ته مناسب وه کنه؟ آخیره په سل زړه نا زړه مې په کراره جهان ته چی خپل په موبایل کی لګیا وو ومی ویل: هغه ما ویل جونید ځان سره بوځو..!؟
جهان د موبایل څخه نظر واخیست او ماته یې په کتلو هغه هم کرار وویل: ستا زړه څه غواړی؟ ویسو کنه؟
په تلوار می وویل: ځان سره یې بوځو دلته تنها دی.
زما په خبری د جهان په شونډو نری مسکا راغله او ویې ویل: ته د هغه غم مه کوه جونید اول سیټ د موټر د وخت ځانته نیولی هغه بل پرون یې ویل زه ځم د نیکه کورته!

د جهان په خبری یو دم د حرکت څخه وولیدم او تول ذوق او شوق می چی میلمسیتا ته درلود لمینځه لاړو، د نیکه کور؟ مطلب دا د جهان د ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

#شهاب ?:
خسر کور راتلی؟ د ګلدسته کور؟ نه پوهیږم خو ناساپه مي بد احساس پیدا کړو فکر می کو جهان خپل د خسر کورته دومره خوشحال دی؟ بد احساس لری چی د هغه چا کورته لاړشی چی ته یي په لور بنه راغلی یی؟ او دا چی لور یی مړه شوی هم ده بیخی زور غواړی! په کراره او نیولی غږ می وویل: جهان!

جهان راوکتل او کرار یی وویل: جان!
خپل خبره می پورته ښکته کړل او ومی ویل: نکیږی زه لاړنشم؟
زما په خبری د جهان تندی تروش سو او ویی ویل: ولی؟ څه وسو یو دم؟
- هیس ...! هسی لږ سر می درد کوی د شور ماشور حوصله نلرم.
جهان څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته راوکتل بیا خپل لځایه راپورته شو زما خواته راغي او خپل لاس یي زما په تندی کیخود او ویي ویل: تبه خو هم نلری بیا ولی دی سر درد کوی؟

هیس مي ونه ویل او سر مي ښکته واچوی سترګی می د اوښکو ډکی شوی، د شرم ځای و چی ووایم ما ستا د مړی ښځی سره بخیلی وشوه؟ او زړه می نغواړی د هغی د پلار کورته لاړشم او بد احساس لرم! هیس می ونه ویل چی جهان زما سر خپل په لاس راپورته کړو څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته وکتل بیا یي کرار وویل: زما زړه هم نغواړی ولاړسم، خو مجبوری ده اول د بابا خبره د تربور او قومی خبره دی او بل زه د هغی خدای بخشلی په لقب او نوم دا وار هغه کورته پشه نه ایژدم بلکی ستا د میره په صفت اول ځم او خپل د کاکا او دویم خپل د خور د سترګو هلته ځم نور هیس.

یعنی پوی شوی وو زما د خفه کیدو په دلیل؟ هو ضرور پوی شوی وو چی داسی غوښتل دلداری راکړی! دروغ ولی ووایم زړه می خوشحاله شو د جهان په خبرو او هغه بد احسای می لمینځه لاړو د ربنتیا هم چی خبری معجزه لری! ځان می تیار کړو او ماذدګر خواته د جهان جونید او د جهان مرر سره موټر کی سپاره د جهان د کاکا د کور خواته روان شو لاره لری وه ځکه وخت مو حرکت وکړو، مخکی د انارو او نور میو باغونه مو مخ ته راغلل او ډیر ښایسته طبعیت وو، جونید به هر خوا ګوته نیول او ماته به یي هغه ځای رامعرفی کوی، تر نیمی لاری د جونید خبری او معرفی کول وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیم ساعت وروسته چی موټر پاخه سړک خواته په حرکت شو جونید هم خاموش سو!
لکه چی د دی ځخه هغه طرف لاره ورته معلومه نه وه؟ د هغه په خاموشه کیدو جهان په خندا وویل: څه وسو کوچنی قاچاقبره؟ نور د ترکی لاره نده درمعلوم؟
د جهان په خبری ما او د جهان مور کرار وخندل چې جهان د جونید چی د هغه څنګ کی اول سیټ کی ناست وو غومبری کش کړل او په خندا لګیا شو دا ځل جهان ورته آدرس او معرفی ورکول تر یو ساعت چی هلته رسیدو د ماشام آذنونه هم وشول، کرار کرار بیا د پاخه سړک ځخه خام او کنډ وکپړ سړک ته ورداخل شو او د څو کوځو تیره ولو وروسته جهان د یو غټ کور مخکی موټر و دره ویې.

د موټر دریدو سره زما د زړه درزا هم پورته شوه، احساس می کوی د جنګ میدان ته روانه یم! یا هم راغلی یم خپل بنه وګورم؟ هر شی چی وو خو بد احساس می درلود، جهان او جونید د موټر ځخه بښکته شول ما هم غوښتل چی بښکته شم چې د جهان مور کرار راته وویل: ولی دی خپل طلاوی ندی په لاس کړی؟ خرڅ کړی خو دی ندی؟

په حیرت مې د جهان مورته وکتل او ومی ویل: ولی خرڅ کړم؟
جهان مور- څه پوهیژم شاید زړه دی نغوشتل!
په تروش تندی می وویل: نه نمیدی خرڅ کړی، ما طلا زیات نه خوښیږی ځکه نه اچوم.
د جهان مور داسی خپل شونډه وچیچل لکه چی ما کوم کنځل یا بده خبره کړی وی بیایې وویل: طلا وانچوی په ځان دا خلک فکر کوی ناوی خپل طلا خرڅ کړی او اوضاع یې خرابه ده.

- جرینګ جرینګ غږ کوی، عصاب می ورته خراب کیږی او زما لاس هم خوږ کوی د طلا سره حساسیت لرم!
جهان مور- اول همداسی وی خو وروسته عادت کوی، په لاس کړی نور طلاوی دی صحیح دی؟
- سمده په سترګو.
جهان مور- تل یې په لاس کوه کنه درنه خفه کیژم.
- د کور بیرون یې هم په لاس کړم؟ مثال ډاکتر یا خرید ته چی ځم؟

جهان مور- هو د فیروز خان ارباب مژو د جهان خان شزه تل باید لاسونه د طلاو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی کنه خلک به چشی وایې؟ چی خان صیب خپل مژور ته طلا نده اخیستی؟(اصلا بحث کول د جهان د مور سره بی فایده وه د هغې فکر په همغه قدیمی وختونو کی بند پاتی وو مجبور د سر په خوځه ولو می یواځی خبره ورته تایید کړل چی خفه نشی او د موټر څخه ښکته شو د جهان د کاکا کورته په ننوتلو د کور ښځی زمونږ مخکی راغلل او ما و جهان باندی شیرنی و شیندل

جهان د میلمه خانی خواته روان شو او ما و د جهان مور هم د ښځو سره، یو جماعت ښځی او ماشومان مو مخ ته راغلل چی ما یواځی په ښځو کی د جهان خور ګلنازه او ماشومانو کی د ګلنازی مشره لور چی د اته کالو وه وپیژندل، د ټولو سره می ستړی مشی وکړل او د جهان د مور څنګ ته په نالی کیناستم، ټولو ماته داسی راکتل لکه چی د فضا یا بل کوم ناشناس کوریځ څخه راغلی یم؟

پیغلی انجونو د ستړی مشی وروسته په کار لګیا شول د جهان مور هم د سپین سرو ښځو سره په خبرو لګیا شوه، ګلنازه هم چی زما د وینو تګې وه! ولاکه سم ستړی مشی لا راسره کړی وی مثال د خبری وریندراه یې یم! زه یواځی پاتی شوم! کاش روقیه راسره راغلی وایی؟ خو افسوس چی روقیه د دی کور اینږور یاد کیدل او دوی دا رسم درلود چی د واده تر ورځی جنی به د خسر کور ته نه ځی!؟ دوی هم عجیب خلک دی خپل دوه خویندی د کاکا زامنو ته ورکړی او دوه د کاکا لورګانی خپل ځانونو ته کړی؟

البته اوس یوه حسابه کیږی ځکه چی د جهان ښځه مړه وه!؟ یواځی پاتی وم مجبور د یواځی توب څخه می د ګلنازی څلور کلن ماشوم سره خبری او مجلس شروع کړو؟! د جهان مور به هر یو دقه وروسته زما خواته راکتل او زما د طلاو څخه د خالی لاس په لیدو به یې تندی تروش کیدی! وایې خدای هر بنده په یو جلا عذاب او امتحان اخته کوی؟ او د جهان د مور عذاب زما په نظر طلا وه؟!

ډوډی وقت شو سرخان د بیلا بیلو خوړو او رنګونو ډک شو، دویم ګوله مې کړی وه یا هم لاس کی می وه چې د جهان د کاکا ښځه چی د عمر څخه بیحده مشره وه ویې ویل:ان شاءالله بل کال دغه وخت د دسترخوان په سر د سردار زوی وزغلی راوزغلی او موږ ورته مه کوه مه کوه وو ایو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت مې د جهان د کاکا ښځې ته وکتل! دهغې په خبرو ټولو ان شاءالله او خدای دی وکړی ویل شروع کړل! اوس ماشوم غوښتل یو تازه ناوی ته ښه دعا ده خو دا چې د زوی خبره یې ورسره یوځای کړل خوښه مې نشول، دا د خدای ورکړه ده جنې او هلک ماته فرق نه درلود او د دوی خبری ما ته دسې ښکاره شول لکه چې د جنې د نوم څخه یې لا کرکه کیدل! طاقت مې ونشو او د جهان د کاکا ښځې ته مې وویل: که ماشوم دا اوس هم پیدا شوی وایې تر کاله مندی نشو وهلی زیات چالاکې کړی وایې په لاس او پښو یې ځان کش کوی!؟

زما په خبری د ګلناز ایندرور د خندا څخه شنه شوه یو څو نور ښځو هم وخندل او د جهان مور زما پښه کلک چونګاری کړل ترڅو چوپه شم او کرار یې وویل: دا یو لفظ دی چې وایو تر کاله د خیر دعا معنا لری!

ګلنازی خپل کینه دلته هم وخودل او په مسخره لهجه یې وویل: تاسو ماشالله د کوچنیانو په تربیه کی آموخته معلومیږی(اشاره یې زما څو دقو مخکی کار ته وو چې ددی د څلور کلن ماشوم سره مې سات تیره وو) د نورو ده نه یم خبره خو ستا کوچنی زه بیریږم د کال په سر زغاستل چې څه کوی خبری ونکی!؟

د ګلناز خبرو ته ما پدی څو وقتو کې تل ځان خاموش نیولی وو او جواب مې نه ورکوی خو نن زه د هغې کور کې د هغې د وریندار په صفت میلمنه وم او دا جواب یې هیس زما په مزاج ښه ونه لګیدی او جواب مې ورکړو: د ماشومانو تربیه آموخت او تمرین ته اړتیا نلری بلکې عقل او شعور ته اړتیا لری ځکه ماشومان زموږ د کارونو او خبرو هینداره وی.

د جهان د کاکا ښځې په لوړ غږ د جهان د مور نوم واخیست او ورته ویې ویل: ناوی دی هوښیاره شکاری!(د جهان د کاکا ښځې خواته مې وکتل یعنی طعنه او پیغور یې راکړو؟ بیا مې د جهان د مور خواته وکتل هغې بغیر لدی چې خپل سر پورته کړی جواب ورکړو: شزه د سړی، او سړی د شزی لپاره جامه ده دواړه باید یو اندازه او برابر وی ترڅو یو کور آباد کړی.(دوی دواړو اوس ما ته طعنه او پیغور راکوی یا تعریف یې کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د مور د خبرو په تایید د جهان د کاکا ښځې وویل: یو ښځه شاید ملکه ویې خو خپل پادشاه میره خپل پر بیعقلی تر غلامي او نوکری ورسره ویې، او یو ښځه شاید بی سواده او غریب وی خو خپل پر هوښیارتیا او عقل خپل خاوند تر عرش رسه ولې شی، سړیان د یو ښځې د لمنې څخه پورته کیږی څه مور ویې څه ښځه، ډیر ښځو بغیر له میړو څخه ژوند کړی او ماشومان یې غټان کړی او دنیا ته یې مخکی کړی

خو ډیر کم سړیانو بغیر له ښځی د شتون څخه خپل ژوند مخکې وړی! ښځی بی سړیانو هم ژوند کولی شی خو سړی په آسانی نسی کولی، هیځکله د واده لپاره ناوخته نده هر کله چې یو سم دینداره او کورنې لرونکی جنی پیدا کړل واده وکړی تلوار ښه کار ندی.

د جهان د کاکا د ښځی خبری پر ما هم ښه ولګیدی هم بد! خو نور څه مې ونه ویل ډوډی وخوړل شوه او چای راوړل شو، بیا همغه چل وسو ټولو ځانته یواځې یواځې ډله جوړه کړی وه او زه یکی تنها پاتي وم! خو نور می نه ماشوم سره خبری وکړل نه هم مشر سره تر هغه وخت یواځی کیناستلم چې د جهان د کاکا ښځې یو شې زما خواته ونیو او د جهان مور په تلوار ماته وویل: ناوی واخله لاس ډالی لاس کی سوک نه پاتی کوی!

د هغی په خبره ما هم تلوار وکړو او د جهان د کاکا د ښځې د لاس څخه مې هغه پلاستیک واخیست دا د دوی رسم وو ناوی چې میلمستیا ته بوځی نو یو جوړه کالي ناوی او زوم ته ورکوی! یو ساعت نور هم لکه جهنم پشان پر ما تیر شو تر دی چې د جونید غږ راغی او ویې ویل چې جهان بیرون موړ ته په تمه دی، د ټولو څخه اول زه لځایه پاسیدم حجاب مې په تلوار واغوستو که زما زړه وایې بیخی مې د چا سره خدای پامانی هم نکول او مستقیم الفرار! خو دا کار اوس زما د موقعیت او ځای سره خوند نکو زه د

جهان میرمن په حساب راتلم باید سم رفتار مې کړی وایې؟!

د یو یو نفر سره مې خدای پاماني وکړل او د کور څخه ووتلو جهان د موټر څنګ کی موړ ته په تمه وو جونید نه غوښتل راشی او غوښتل یې شپه وکړی خپل د نیکه کور ته خو نه جهان اجازه ورکړل نه هم زما زړه وو چې پاتی شی اخیره مو په زوره لځان سره ویوړ، موټر حرکت وکړو د لاری نیم کی جونید ویده شو ما ته هم سخت خوب راتلو خو سترګی مې په زوره خلاص نیولی وه، د جهان مور زما سره خبری نکول لکه چې راڅخه خفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه لدی چې د جهان د کاکا د ښځې جواب مې ورکړی وو؟! په هر حال ماته کوم فرق نه کو ما خپل د زړه خبره کړی وه او پښیمانه نه وم ورباندی.

کور ته په رسیدو جهان جونید په غیږ کې د هغه تر کوټې ویوړ او زه هم خپل کوټې ته ولاړم زر زر مې خپل د مخ ښخه آرایش پاک کړو او دومره ستړی وم چې ځایونه مې هوار کړل او پریوتم، څو دقې وروسته جهان هم راغلو هغه داسې خپل ځان زما ښنګ ته په نالې ختا کړو جې ما په ویرې ورکتل او هغه وویل: دسې ستړی سوم چې مه وایه! دری ساعت د بوډا ګانو مجلس ته مې غوږ نیولی وو! هغوی هم لکه بی بی سی رادیو پشان بنګ بنګ وو!

زړه مې غوښت ورسره ټوکې وکړم او ووایم ته هم بوډا یې خو! خو د هغه شپې په یاد راوړلو خوله مې بنده کړه او یواځې یو اهوم مې وویل چې جهان ځملیدلی خپل مخ زما خوا ته راوګرځه وو او ویې ویل: تا ته خو چا چشی ونه ویل؟

ما هم وروکتل زړه مې غوښتل یو څه لږ زړه مې ورته تش کړم او ورته ووایم چې نن ټولو ښنګه زما حق کې زیاتی وکړل! او زما سره یې تند رفتار وکړو، خو یو دلیل مې خوله بنده کړه او هغه هم په نوم د جهان کورني! هو هغوی که ښه وه که بد وه د جهان خپلوان او کورني حساب کې راتلل او ما نشو کولی د خور غیبت او ګیله دی ورور ته وکړم، زما په سکوت او خاموشی جهان لږ نور هم رانږدی شو او پداسې حال کې چې زما لاس یې خپل لاسونو کې نیوی کرار یې وویل:

جهان- ولی دسې چوپه سوی؟ ماته رشتیا ووایه چا خو درته کم بده خبره ونکړل؟
- ته څه فکر کوی؟
جهان- یعنې ویکړل؟
- امما ستا کورنی ده ته یې زما ښخه بنه پیژنی زه څه ووایم؟
جهان- زه د کاکا په کورنی کې د هیچا د خولې ښخه بیره نلرم بغیر د ګلناز د ژبی ښخه! د هغې ژبه سم د مار نیش دی، هغی خو چشی درته ندی ویلی؟

په حیرت وم لدی چې جهان دومره ښه کینه یې او چینجن انسان پیژنی! هغه ته هم خپل خور معلوم ده خو ولی؟ همدغه پوښتنه می د جهان ښخه وکړل: ولې په ټولو باور لری

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماته يې څه ندی ویلی او هغه وخت خپل په خور باور نلری؟

جهان يو ژوره ساه واخیسته او ویې ویل: بس نو پیژنم يې.
- هوم.
جهان- شه نور څنګه وه؟ قیصه راته وکړه چشی دی وکړل چشی دی ونکړل؟ سوک دی خوش سو؟ د چا څخه دی بد راغلل؟ ته ولی د نورو شزو رکم مجلس نکوی کله چې یو واده یا ملمستیا ته ولاړسی بیا تر یو میاشت د هغه ورځې په کیسه کولو خپل سات تیره وی!
- اممم څه ووایم نه پوهیږم!

جهان- څه ووايې نه پوهیژی؟
- اهوم.
جهان- اممم صبر زه درته ووایم بیا ته ووایه صحیح دی؟
- سمده.
جهان- زه چې ولاړم د هغه تورشک(شیرنی) ویشتلو څخه که تیر سم میلمه خانې ته چې ننوتلم مشر کاکا په غضب د مجلس سر کې ناست وو ماما مې هم اندی ته و ما یو سلام وکې او د دی نورو میلمنو سره مې ستړی مشی وکړل کاکا ته چې ورسیدم غوشتل مې د تل پشان لاس يې مچ کم خو هغه ما ته غیژ راکړل؟!

جهان خپل د خبری دی ځای کی خاموش شو چې ما په هیجان وروکتل، زړه می ویل کاکا يې ورته ضرور يو خبره کړی! په هغه تک توره شپه کی یوائی د جهان نفس مې آوریدی شو او لاسونه مې ورنه احسای کولی شو نور مې څهره ورڅخه نشو لیدلی خو پوهیدم چې ضرور يې تندی تروش دی د څو ثانیو خاموشی وروسته جهان کرار وویل: ما د اول د دی کاکا سره مې جوړه نه وه، هغه متل دی وایې پنځه ګوتی یو برابر ندی زما دا کاکا هم زما د نیکه په زامنو کی د ټولو سره بیل وو!

دا کاکا مې د نور کاکاګانو او ماماګانو پر خلاف ډیر دنیا طلب او توربور او نام ونشان او دی خبرو ته بیحده توجه کوی، دا کاکا می د پلار څخه ډیر مشر دی او د دی لځایه چې نیکه می د کلي اربابی ده ته ورکی نیکه مې د کلي اربابی او خانی خپل دویم زوی ته ورکړه! مطلب زما پلار ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت می وویل: ولی؟
جهان خپل لاس زما په مخ تیر کړو او خو وینتیان مي چې په مخ راغلی وه هغه یې ورڅخه لری کړل او کرار یې وویل: دا مشر کاکا می په ځواني کی ډیر لوفر،بدماش او شوقی انسان وو! نور خبری لا یو خواته هغه باندی زه کار نلرم هغه د ده او د خدای مینځ کی معامله ده! دا کاکا می چی د 20 کالو تازه ځوان سوی وو زما د نیکه او د نور ټول کورنی خلاف زما یو عمه وه هغه یې یو بیګانه سړی چي نه مو نوم ورنه پیژندی نه نشان! خپل په سر ورکړی وه!

په حیرت می وویل: څنګه یې ورکړی وه؟
جهان- یا هغه رکم چی ته فکر کوی هغه رکم نه یادوم خرڅه کړی نه وه خو د ټولو په بیخبری کی زما عمه یو بیګانه کس ته په نکاح ورکړی وه او همغه شپه یې د کندهار باسلی وه!
- بیا څه وسول؟
جهان- څه به سوی وایې زما دا کاکا نیکه عاق کړی!
- عاق کړی؟

جهان د امم په ویلو خپل سر زما پر بالشت کیخود او په داسی حال کې چی یو لاس باندی زما وینتیانو کي ګوتی وهل ویې ویل: د پلار د خوا د زوی عاق کیدل ډیر غټ ګناه ده وایې خدای به د شب قدر په شپه د روژی میاشت کی ټول کسان چی هر رکم ګناه یې کړی ویې وبخشی خو عاقق کړی اولاد نه بخشی.
- بیا څه وسو؟ یعنی هغه عمه مو پیدا کړل چاته یې ورکړی وه؟ ولی؟

جهان- نه یم خبر هغه وخت زه لا بیدا نه وم او دا ټول خبری می هم د مشرانو له خولی آوریدلی.
نا سایه د ارباب هغه خبره مي پیاد شول چې ویل یې" فکر کوه خبره چې د یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنګ او سل کیفیت بدله وی!" دا خبره ما جهان ته وکړل چې هغه په خندا وویل: دا جمله دی سونی د بابا د خبرو رکم وه، زه

پدی موضوع د کاکا سره مي شاټ نه یم ستا خبره خبری تر خبری بدلیژی هغه موضوع

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم شاید ځانته داستان درلود، په مجموع کی زما کاکا ډیر ښکلی ښکه وو ایم! اممم یغنی ځوانی کی ډیر عیاش وو او اوس چی خپل د زور او توان ولیدلی نو د دی لځایه چی توبه وباسی ایله چینجنی خبری کوی او موږ د کاکا زامن یو بل سره په جنګ اچوی.!

- په څه دلیل؟
جهان- الله اعلم نه یم خبر بس دغسی کار همیشه کوی.
- چی دسی انسان دی بیا تاسو ولی خپل دوه خویندی د هغوی کور ته ورکړی او تاسو هم ورنه لورګانی کړی؟
جهان- هی هی هغه هم ځانته داستان لری څه یې کوی تنها دونی درته وایم چې ما د کاکا د کور سره می جوړه نده، نو کوشش وکه ډیر رفت او آمد ورسره ونکی.

- اهوم ... ربنتیا و مو نه ویل؟
جهان- چشی؟
- دا چی کاکا مو چی کله غیږ درکړل څه یې درته وویل؟
جهان څو ثانی خاموش څو بیا په کراره وویل: هیس بس یو خبره وه چی هغه د قه کی جواب هم وخوړی.... شه اوس ته ووایه چشی دی وکړل؟
د هغه په خبره به نیولی غږ مې ورته وویل: هیچا راسره خبری ونکړل!
جهان- ولی؟

- نه پوهیږم ټولو دسی راته بد بد کتل هیچا راسره خبری نکول! هغه ټول مجلس کی یواځی ناسته وم!
پدی آخیری خبری خپل زړه می لا په ځان وسوځیدی دومره په عاجزی می وویل! چی جهان د څو میاشتو وروسته خپل غیږ ماته خلاص کړو او پداسی حال کی چی زه یې خپل د سینی پوری نیولم زما د غوږ اندی ته یې وویل: بلا دی د ټولو پسی سی په غم کی یې؟ بیخی دی خبری نکوی..
- اهوم.

جهان د دی لپاره چی ما د هغه غمژن حالت څخه راوباسی ویې ویل: اصلا زه یو پیشنهاد لرم درته منې؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- یا نو اول دا راته ووایه چې د معاملی نفر یې کنه؟
- څنګه معامله؟
جهان- دسی معامله چې دواړه خواته یې ستا فایده ده!
- خو ووایه څه؟
جهان- اممم زه دی سبا وړم چکر ته هغه هم ستا د انارو باغ ته خو یو شرط لرم؟
- څه؟
جهان- هغه بیا سبا درته وایم!

- نه اوس ووایه څنګه شرط؟ کنه بیخی نه ځم.
زما په خبری جهان وخندل او ویې ویل: یا نووو ستا د تلو یا نه تلو تصمیم زما په لاس کیدی تللو کیدی خو ضرور وړم یواځی هغه شرط بیا ستا په غاړه پریږدم چی منی کنه؟
- خو اوس ووایه څه شرط دی؟ کنه ما ته تر سهاره خوب نه راځی!
زما په خبری جهان به لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ای زه جار خپل د دونی بی صبر شزی سم! و می ویل خو د معاملی دواړو سر کی ستا فایده ده زه ستا بد کله غوشتلی سم؟
د جهان په خبرو د شرم څخه می مخ تک سور شو خو نور مې څه ورته ونه ویل.

***

سهار می د تل پشان چای دم کړو تنور ته می لرګی ورواچول د جونید د مکتب شیان می وربرابر کړل، وابنه مې تر غوجلی د جهان د مور لاس ته ویوړل خو غوایانو ته نږدی نشوم ډاریدم ورنه، د جهان هغه تور آس ته می هم وابنه واچول د جهان خبره رښتیا ثابته شوه اس په دری هفتو کی زما سره عادت شو او زما او د جهان د لاس نه بغیر د هیچا د لاس څخه وابنه نخوړل! خلاص چی چیرته وه ادی؟ چی وګوری هغه هوسی چی د ډیر ناز د غرمی په دولس بجو راوبینه کیدل او کار ته یې لاس نه وهی اوس د مولا په آذان راوبینه کیږی او د یو لښکر قوم کار کوی! په رښتیا هم چی وقت او شرایط انسان بدله وی.

خپل کارونه می خلاص کړه او جهان ته په تمه وم ترڅو راشی او باغ ته لاړشو!
خوشحال وم او د ماشومانو پشان شوق می درلود چی وګورم هغه باغ څنګه دی؟ او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما په نوم وو نو زما تلوسه يې ورته نور هم زياته کړې وه! جهان د غرمه د آذان وروسته راغی او کله چې زه تيار چمتو وليدم نو په خندا يې وويل: ای ماشالله ته دونې تکړه وې او زه خبر نه وم!؟
- خود نو تکړه يم خو زما د لياقت ليدلو لپاره د بصيرت سترګې پکار دی!
جهان- بی له شکه ستا په لياقت کی موږ کوم شک نلرو آغلې.

نه پوهيږم ولی خو ناساپه د جهان د آغلی په لفظ می زړه خراب شو آغلی تل ماته حسيب ويل! کرار می ورته وويل: ماته آغلی مه وايه.
جهان- ولی؟
- همداسی نه می خوښيږی دا لفظ.
جهان څو ثانی راوکتل بيا يې په تروش تندی وويل: صحيح دی.
لځايه پاسيدم او جهان ته چې د کوټی دروازه کې ولاړ وو ومی ويل: زه ځم د جونيد ډوډی د سرخان سره ورته په آشپزخانه کی کيږدم هسی نه راشی د مکتب څخه او سوک ډوډی ورنکړی او وږی پاتی شی!

جهان- اممم نه پاتی کيږی وږی دونی ژوندی بنی ادم به پيدا سی چه ده ته يو ګوله ډوډی ورکړی.
- يا زه بايد خپل يې ورته تياره کړم.
جهان- چشی دی وويل اوس؟
په حيرت می د جهان خواته چې په خندا يې ماته راکتل ومی کتل او ومی ويل: ومی ويل نه زه بايد خپل ورته ډوډی تياره کړم!
- يا يا د هغه نه مخکی دی يو لفظ ووايې؟

په حيرت می وويل: هيس می هم ونه ويل؟!
جهان په خندا وويل: زموږ لهجه دی وکړل نازولې د "نه" د ځايه دی "يا" وويل!
په حيرت می د جهان خندانه څهری ته وکتل او ومی ويل: شايد دا څو وقته می زيات دا لفظونه آوريدلی ځکه ناساپه ستاسو لهجه می وکړل.!
جهان په خندا راکتل چې زه يې له څنګ تيره شوم جونيد ته می ډوډی برابره کړل ترڅو کله چې د مکتب څخه راشی ويخوری، ما ځان سره يو څو پيالی او د چايو ډک ترموز راوخيستو نور شيان می راونخيستل ځکه جهان ويل هلته شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د باغ خواته په موټر کی روانشو البته و به نه وایم هغه خبری چی د جهان مور او وریندارګیانو په پسپسک انداز یو د بل په غوږنو کی زما په اړه کول! نه پوهیږم دی خبری کی اوس څه مشکل وو چی زه دی خپل د خاوند سره باغ ته په چکر ولاړشم؟! د لس دقو تلو وروسته جهان موټر د یو ښایسته باغ مخ کی و دره ویې او د ښکته کیدو حال کی وویل: ته مه راشته(راښکته) کیږه زه دروازه د باغ خلاصه کوم موټر د ننه ننباسم.

د سر په ښوره ولو می د سمده جواب ورکړو، جهان د باغ لویه دروازه خلاصه کړه او موټر یی دننه ویوړ، د موټر سره به ښکته کیدو د حیرت می سترګی خلاصی پاتی شوی یو کامل شنه فضا د انار د ونو ډکه! دومره په ترتیب او منظم درختی شاوخوا کینول شوی وه چي انسان فکر کو جنت ته راغلی! د باغ سر او بر ماته نه ښکاره کیدو په حیرت حیرت می شاوخوا کتل او ترموز پیالی می هم لاس کی وه چی جهان زما د لاس هغه واخیستل او ویې ویل: لاندی هم ګوره دلته د اوبو کوچنی ویالی دی هسی نه پکشې(پکی غوزاره نسی!

بغیر لدی چی د جهان خبره په غوږ ونیسم په شوق باندی په باغ کی په ګرځیدو شوم یو څه چی مخ ته ولاړم د باغ په یو څنده کی می په یو کوچنی کوټې چی خام دیوالونه یې وه نظر پریوت او د جهان خواته په کتو چی زما شاته کرار کرار راروان و ترڅو که زه وغورزیدم ما راګیر کړی و مي ویل: هغه څه دی؟
جهان زما د لاس د ګوتې په تعقیب هغه کوټی ته پام شو او کرار یې وویل: هغه کوټه ده کله ناکله پخوا د ملګرو سره راتلو دلته مو باڼدار کوی بیا شپه هم دلته پای کیدو.

د پوهیدو په انداز می سر پورته ښکته کړو او بیا روانه شوم، یو څه چی نور مخکی ولاړم نو یو خالی فضا چی شاوخوا یی درختی وه او دلته چمن و نظر ولګیدی یو فرش هم ټول شوی هلته ایخودلی وه جهان وویل چی فرش آوار کړم او ما هم په تلوار هغه فرش هوار کړو جهان ترموز او پیالی هملته په فرش کیخودل او ماته یې وویل: ته یو دوه دقی و دریږه زه درته اوس د هغه کوټی نه نالی راوړم، جهان دا خبره وکړل او د هغه خام کوټی طرف ته روان شو د څو دقو وروسته د یو نالی او دوه بالښتو سره راغی نالی به فرش هواره کړل او بالښت یی هم په سر ورته کیخودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ماته چې ولاړه وم ویې ویل: راځه شینه
د هغه په خبری می کرار خپل د چپلکو بند ختا کړو او په نالی کیناستم چی جهان هم زما د کار مطابق خپل بوتونه د پښو وباسل او زما څنګ ته کیناستی، ما شاوخوا کتل او د مخامخ فضا د ښایست څخه نه مړه کیدم! چی جهان پیاله او ترموز ځان خواته کش کړو او د پیالو ډکو حال کی وویل: لڅ سترپا چی دی کمه سوه د باغ تر اخیره یو څه چکر وهو او کم انار چی پخ سوی هغه به هم راوشکو ترخو سبا یې کورته ویسو.

د جهان په خبر په حیرت می وویل: سبا؟ یعنی نن نه ځو کورته؟
جهان- یعنی دونی جر د دی باغ څخه دی زړه ونیول سو چی غواړی کور ته ولاړسی؟
- نه زما مطلب دا نه وو یعنی وایم دلته شپه کو؟
جهان- هو نو دلته شایسته فضا ده خلاص هوا ده ما غوشه راوړی اور به بل کو کباب به جوړ کړو او دلته به شپه تیره کو زه خو دغسی کار ته چکر وایم!
هیس می ونه ویل چی جهان وویل: اممم ښنګه خوشه دی ده؟

زړه می د جونید پسی وو چی اوس به څه کوی؟ د هغه مور احساس می درلود چی خپل اولاد یی کور کی یواځی پریخودلی او خپل تللی چکر ته؟ زما په خاموشی د جهان تندی تروش سو او ویې ویل: تاته وایم چشی مشکل دی چی دسی مرورہ سوی؟ دا ځای دی خوش نسو که سنګه؟

- ځای می خوښ شو هغه ...(نه پوهیدم څه ورته ووایم؟ که ویلی مې وایې د جونید لپاره په اندیښنه یم! هغه به هم ویلی وایې زوی زما دی تشویش یې ستا دی؟ د دی لفظ د آوریدلو څخه ډاریدم نوځکه هیس مې ونه ویل چې جهان دا ځل په کراره لهجه وویل:

جهان- ګوره زما د میژی وریه کله چې یو خبره یو شئ دربانده بد ولګیدی ډاریک ماته ووایه دسی خاموشه کیژه مه! کنه هغه وخت زما زړه کی سل خبری ځې راځی او سل بیځایه فکر کوم!
د جهان د خبری په اول لفظ حیرانه وم! او اخیره مې صبر ونشو او پوښتنه مې وکړل: دا د میړی وری څه معنا؟
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ګوره شه زموږ د پاره دا لفظ شه معنا راکوی ځکه موږ اطرافی خلک یو او دغه خبری راته مهم او د ژوند دی! خو شاید ستاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لهجي اصلی معنا دی خوشه نسی؟

- میره خو پوهیږم څه ته وایې خو دا وری څه معنا؟
جهان پداسی حال کی چي په خندا یې ماته راکتل ویې ویل: د اطراف خلکو ته مهم او د ځان او کورنی ښځه ګران میږه او غوایان وی! ځکه د دوی ژوند په دغه حیواناتو مخ ته ځي نو ځکه کله چې یو نفر ورباندی ډیر ګران سی نو ورته وایې زما د میږی وریه!
مطلب کوم شې باندی چی زما ژوند تیر کیږی او ماته مهم دی ته د هغه بچی یی؟ یعنی زما د ژوند د مهم شی یو ټوټه او برخه؟

په پوره توجه می د جهان خبری واوریدل بیا می ورته وویل: اصطلاحی معنا چي تاسو ورته وکړل ښه وو ګوزاره یې کول! خو لغت ې زما په نظر ډیر بد دی! ځکه انسان د حیواناتو سره سم کول او د هغه بچی غږ کول زما په نظر د هغه مقام او حیثیت ته توهین په حساب راځی؟!
جهان هم نری مسکا په خوله زما خبرو ته غوږ نیولی وو کله چې زما خبری خلاصی شوی هغه کرار وویل: ستا خبره زه منم رشتیا وایې بس یو اطرافی لهجه ده خوش دی نسو نور نه درته وایم ته امر کوه یوائی.

د جهان پدی خبری په شرم می وویل: داسی مه وایست ما یوائی خپل فکر بیان کړو د هر چا خپل لهجه او نظر دی او د احترام وړ.!
جهان- شاید د هر چا دپاره د هغه نظر وی خو زما د پاره ستا نظر زما نظر دی ته چی هر شی ووایی زه هغه ته صحیح وایم.
هیس مې ونه ویل او سر مي ښکته واچوی چی جهان وویل: فکر دی یو خبری ته سوی؟
په ګنګس انداز می وروکتل او ومی ویل: کوم خبری ته؟
جهان- دا چې ته همیشه ما په نوم ناری کوی!
په حیرت مي وویل: نو څه ناری کړم؟

جهان- اممم هر شی چی دی زړه وی خو نوم مه اخله شه ندی!
- ولی؟
جهان- د اسلامې لحاظ ګناه لری شزه دی خپل میره په نوم ناری کړ!
په همغه حیران لهجه مي وویل: رښتیا وایست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هو ولاړی ما خو دغسی آوریدلی!
- عجیب ده!؟

جهان جواب رانکړو او خپل د چای په څکلو شو د ماښام د آذان مخکی مو د درختو څخه هغه انار چي پاخه شوی وه راوشکول او ما تول یو دسمال کی وتړل او دومره ډیر می وخوړل چی جهان راته وویل پام کوه مریضه دی نکړی؟ خو ما د جهان خبری ته هیس توجه ونکړل او هر انار چی زما په نظر خوند يې تروش و هغه مې خوړی؟! د ماښام د لمانځه وروسته جهان د موټر څخه راوړی غوښه راوړه او د انګار او اور د بل کولو وروسته د کباب په پوخ کیدو لګیا شو، زه يې هم خپل څنګ ته کینولی وم هر نوی کباب به چې سور کوی ماته به يې راکوی خو زما هیس زړه نه غوښتل ځکه په انارو می ځان موړ کړی وو، خو بیا هم جهان یوڅه په زوره راباندی وخوړل!

تر ډیره د اور څنګ ته ناست و او د اور لمبی ته مي کتل چي جهان د شالخوا خپل پټو زما پر اوږو واچوی او زه يې د ځان خواته کش کړم پداسی حال کې چې زه يې غیږ پوری نیولم ترخو یخ می ونشی ویې ویل: ستا په نظر ولاړسو کوټی ته که دلته پریوځو؟
- اممم ستا څه نظر دی؟
جهان- زه خو وایم کوټي ته ولاړسو دلته هوا نیمی شپې خواته بیخی زیاته یخه کیږی هسی مریضه به سی.!
- اهوم صحیح دی کوټي ته به لاړشو خو اوس نه!

جهان- نو کله؟
- هر وخت دا د لرګیو اور مړ شو بیا!
جهان- اهوم ستاسو شهریانو خبره رمانتیک فضا ده!
- اهوم.
جهان- ته ولی ټل خاموش يې او خبری نکوی؟
- نه مې دی زده!
جهان- خبری زده کول نغواړی کله چې یو نفر درباندی ګران وی بغیر د کوم خاص موضوع څخه په ساعتو دغسی خبری کوی!شاید زه تاته هغه د زړه کس نه معلومیژم جی خبری نه راسره کوی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې خپل سر د جهان د سینې څخه پورته کړم او جواب ورکړم خو هغه د دې کار
څخه منع کړم او بداسې حال کې زه یې خپل اولی ځای یعنې غیږ ته رابللم کرار یې وویل:
بغیر د دې چې خپل د ځایه ولاړسې دغسې هم خبرې کولی سی.
خو ثاني خاموش وم او خپل خبرې مې لځان سره پورته ښکته کول اخیر سل زړه مې یو
کړل او ومې ویل: زه ستا د غوسې څخه ویریږم! فکر کوم که خبرې وکړم ستا په مزاج
به ښه ونه لګیږي او...

جهان- خبرې تر خبرو فرق لرې ته د خبرو لځایه طعنه وهې لکه د مار پشان دې دا ځینې
خبرې نیش وهی!
- اهوم نو زما خبرې همدغه دې جان او قربان می نزده.
جهان و خندل ځکه سینه یې زما د سر لاندې ښکته پورته شوه بیا یې وویل: اوس ما هم
ستا نه جان او قربان ندی غوښتلي دغسې عادی خبرې راسره وکړه.
- لکه ځنګه؟
جهان- لکه امممم سونې وخت کیژی موژ واده کړی ته یو وار لا زما مخ ته نه راځې کله
چې د شپې له کاره راځم، یو وار دې لا تراوسه زما څخه پوښتنه نده کړې چې چیری
وی؟ چشی دی کول؟ ډوډی دې خوړلی؟

ستا په نظر شاید زما خبرې بی منطق او بیځایه شکاره سی، خو زه غواړم کله چې د
سهار په آذان د کور وځم او ماشام ستړی هلاکه د کار راځم نو په خوشحالي راسم چې یو
سوک راته انتظار دی د کور چراغ می روشانه دی! نه دا چې زړه کی می لخ لخ وی چې
څه به یې کړی وی؟ اوس بیا به په غوسه وی؟ بیا به یې تندی تروش وی؟ زه غواړم دا د
څو کالو د یواځې توب او تنهای خاطری ته راته خپل په خندا او ورین تندی له یاده وباسی،
ته زما خواته یو قدم مخکی راسره زه درته زر ګام درزغلم.

ته لژ دونی کک زما زړه ته وګوره او زما خاطر وساته بیا ته وو ایه جهان مړ سه که مړ
نسوم درته انسان به نه یم.

جهان دا خبرې وکړل او خاموش سو، هغه زما څخه اضافه شی ونغوښت هغه یواځې
خپل حق کوم چې پر ما درلود هغه راته بیان کړو، رښتیا هم چې سړیان د مینې تږی دی
او تل غواړی یو څوک ورته پام او توجه ورکړی! دا چې وایو ښځې احساساتی دی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرپیان نه! دا هسی خبره ده سرپیان د ښځو ځخه زیات احساساتی دی، نور می هم ځان د جهان غیږ ته نږدی کی او ومی ویل: اممم تا ویل شرط لری څه شرط دی درلود؟

جهان- اممم مطلب بهانه راوړل زما خبرو ته؟! خیر مشکل نسته خدای به خیر کی.
- نه بهانه نه راوړم ستاسو خبری می وآوریدل فکر به ورباندی وکړم اوس دا راته ووایست چی څه شرط مو وو؟

جهان زه خپل د غیږ ځخه جلا کړم او پداسی حال کې چی هغه تور سترګو کی د اور لمبی پورته ښکته کیدل کرار زما لاسونه ونیول او ویې ویل: ما دا د اوس وقت هلکانو رکم د مینی الفاظ نزده چی درته په خوله بیان کړم او نه مې هم د لیلا د زلفو په خاطر شعرونه ویلی! زه یو اطرافی ساده سړی یم او خپل په چم به درته ووایم: ته زما ځان یې ستا هره خبره چی د خولی راوځی ډاریک زما په زړه لړیږی، پر ما ناز وکه نخری وکه زه یې ټول درته وړم حتا جنګ وکه شنزل وکه زه ولاکه درته شی ووایم د دی ټولو خبرو سره زما زړه کی اوس هم لږ شک او بد احساس سته!

زه غواړم دا لږ شک او تردید هم لمینځه ویسم (جهان لږ شانتی خاموش سو بیا یې ناسایه وویل: زما سره نکاح وتړه؟ او دا نکاح د نورو سره فرق لری ما دواړه وار د نکاح وخت کی ستا ځخه مخامخ "هو" خپل په غوږونو وا نه وریدل خو دا وار شرط می همدغه دی مخامخ زما نکاح ته "هو" ووایه!
په حیرت می وویل: نکاح؟

جهان- هو زه تراوسه فکر کوم دا ټول خبری او کارونه او ستا راضی کیدل په زوره سوی غواړم خپل په غوږونو ستا د "هو" جواب وآورم ترڅو دا زړه مې کرار پیدا کړی!
- بده نده لاړشو مولا ته ووایو راشه زموږ دریم ځل نکاح وتړه؟
جهان- چا ویل مولا ته ځو؟
- خو ته وایې د سر نکاح وتړو؟
جهان- زه وایم خپل په غوږو باندی ستا د "هو" جواب غواړم وآورم! نه د مولا د خولی؟!
دغه زما شرط دی. منی که نه یې منی؟

په ګنګس او خاموش نظر مي جهان ته کتل! او نه پوهیدم څه جواب ورکړم اخیر مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وویل: هر څنګه چی ستا خوښه وی که د دریم ځل نکاح تړلو باندی ته خوشحالیږی او زړه دی آرامه کیږی دا خو آسانه خبره ده.
زما په خبری جهان په خوشحالی وویل: یعنی زما سره نکاح تړی؟
- موږ نکاح تړلی یواځی همغه نکاح تازه کو!

جهان- صحیح دی نو راځه!
په حیرت می وویل: چیرته؟
زما د جواب لځایه جهان یو څو ثانی شاوخوا وکتل بیا لکه چې اراده یې بدل شول ویې ویل: یا دغه ځای سم دی صبر زه یو څه نور لرګی هم راوړم اور تازه کړم.(جهان دا خبره وکړل او د لرګیو پسی د هغه خام کوټې خواته روانشو خو دومره تیاره وه ماته نه ښکاره کیدی، زه ناسته وم او د اور لمبو ته چې د خاموشه کیدو حال کی وه سترکی نیولی وه چې جهان د تازه لرګو سره راغی او اور یې له سر بل کړو کلخ چی د اور لمبی په مستی باندی د آسمان خواته پورته شول جهان بیرته زما څنګ ته راغی او ویې ویل:

جهان- شه نو څنګه تیاره یې؟
په حیرت می وویل: څه ته؟
جهان- دونی جر دی دیاده ووتل زما خبری لیونی مې؟
ګنګس انداز می ورکتل چی جهان وویل: نکاح یادوم درته!
د هغه پدی خبره می سترګی د حیرت څخه خلاصی شوی او ومی ویل: نکاح؟ اوس پدی نیمه شپه مولا د کومی خوا کوی؟ شاهیدان؟

زما په خبری جهان وخندل او پداسی حال کی چی زما لاسونه یې خپل لاسونو کی نیول او هغه تور سترګو کی د اور لمبی په نڅا ول ویې ویل: زه درته خطبه د نکاح وایم خدای او دا لیونی زړه مې هم شاهید په توګه نیسم بس ندی دونی غټ شاهیدان؟ دا نکاح غوارم د زړونو د یو والې نکاح وی نه د خلکو د خولی خوږه کولو او مبارکی اخیستلو! نن پدی نیمه شپه زه غوارم دوه زړونه یو د بل په نوم کړم نه یواځی نومونه؟

په حیرت می ورکتل د څو ثانیو وروسته مې وویل: هر رکم چی ستا زړه آرم کیږی همغسی وکړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خوشحالی راوکتل پداسی حال کې چی زما لاسونه يې کلک خپل د ګوتو مینځ کی نیول په عربی باندی د نکاح خطبه ویل شروع کړل؟! زه د حيرت ورته خلاصه خوله ناسته وم جهان خپل په ښایسته غږ ځو دقی عربی الفاظ وویل چی زه صرف همغه یو لفظ باندی پوه شوم هغه چی فرمایي: نکاح زما سنت دی او هر یو چی زما د سنت څخه مخ وګرځه وی هغه زما د امت څخه ندی؟! د ځو نور الفاظو وروسته جهان په پښتو وویل: آیا تا جهان خان سدوزی ولد فیروز خان سدوزی چې پدی نوم بل زوی لری په مکرر او یاد شوی مهر بغیر له کوم زور او زیاتی او جبر څخه خپل په زړه او پوره هوش او حواس د میره په حیث قبول دی؟

شاید مور دواړه د لیونتوب اخری حد ته رسیدلی وو چی نیمه شپه ناست وو او خپل نکاح مو خپل تازهه کول! خو ماته دغه لیونتوب او ماشومتوب د جهان سره خوښ وو، مخامخ می د جهان سترګو ته چي په خوشحالی زما د جواب په تمه وو نظر واچوی او په کلک داسی ډاډمن لهجه چی نه می اول وار د کوژدی وخت کی ویلی وه نه هم د واده په ورځ! و مې ویل: هو زما قبول دی.

جهان څو ځله هغه الفاظ تکرار کړل او ما هم هغومره وار ورته یو کلک "هو" وویل چی جهان زما تندی او لاسونه ښکل کړل او په خوشحالی خپل جیب ته لاس کړو او ویې ویل: ستا مهر زما په غاړه پور دی اوس خو دم په دستی نلرم تول درکړم خو دغه ګوتمی خپل د مهر په یو حصه کی قبول کړه د نن لپاره!

په حيرت می د جهان لاس کی یو مردانه ګوتمی چی فیروزه يې رنګ يې وو او شاوخوا میده نور غمی په کی کارول شوی وه وکړل او په حيرت می وويل: دیته کوم اړتیا نشته دا ستا ګوتمی ده لاس کی کړه!
جهان- شه خبره نده انجلی ته مهر يې ورنکړی اوس زما سره نور شی نسته دغه ګوتمی ستا د مهر په اندازه ارزی تر سبا چی کورته ځو لخیره دا خپل د مهر په حیث ځان سره وساته.(په یرت می ګوتمی ته کتل زړه می نغوښت واخلم خو جهان نه منل مجبور د لاس څخه می ورنه واخیستل

چی جهان په همغه خوشحال انداز زه خپل غیږ خواته کش کړم او اول ځل وو چی ما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان له خولی قولونه، آرمانونه، وعدی، د خوشحال راتلونکی داډ! او داسی نازونه چی هیڅکله یې نه وه راکړی وا مې وریدل؟! یو دقه کی سوک وایي دا عربی الفاظو جادو وکړو چی هغه تریخ او تروش تندی جهان یې پدی خوش اخلاق او نرم خوی جهان بدل کړو! ټول شپه جهان زما څخه د کعبی پشان طواف وکړو او د یو ښایسته او آرام ژوند داډ یې راکړو داسی چی هره خبره یې زما په زړه لګیده او ما وزری کول او آسمانو ته مې الوتنه کول..

سوک وایي چی خبری دنیا نشی بدل کولی؟ زه خو وایم الفاظ او خبری قوی ترینه وصلحه ده چی هم انسان د پښو اچولی شی او هم وزری ورکولی شي ترڅو پرواز وکړی! د جهان په الفاظو د محبت او مینې ډک لاسونو زه تر عرش ورسه ولم او ذهن می یواځی د یو لفظ په محور څرخیده جهان! د هغه وعدو او قولونو زه د دی نړی څخه جلا کړم او یو تخیلی نړی ته داخل کړم، یو دم می د دی څو میاشتنو غم او خفګان د وجود څخه ووتی او راحت احساس مې پیدا کړو!

د جهان غیږ کې وم او هغه راباندی خپل قوی نارینه لاسونه حصار کړی وه ترڅو یخ مي ونه وهی دواړو بغیر له کوم خبری څخه د آسمان ستورو ته کتل! نن شپه راته د آسمان ستوری هم بل رکم ښکاره کیدل! داسی لکه چي یو محفل او جشن وی او دوی پکی نغمي وايي! سر مي د جهان په سینه ایخودلی وو او هغه کرار کرار خپل په ګوتو زما ویښتیان اړول چي په کرار غږ مي ورته وویل: جهان!

زما د غږ پشان هغه هم کرار جوای رانکړو: جان جهان چشی وایې؟
خپل سر مي د هغه د سینې څخه پورته کړو او ومي ویل: کله ځو کابل ته؟ دلته زما زړه تنګ دی!
جهان زما د مخ ویښتیان د غوږ شاته کړل او همغه کرار لهجه باندی وویل: اوس نکیژی نه مي هلته کور نیولی نه مي خپل کار او بار برابر کړی اوس ولاړسو مجبور ته خپل د پلار کور کې پاتی سی، ترڅو زه خپل کارونه کابل خواته کوم او یو کور او ځای اخلم ډیر وخت نیسی او زه دونی طاقت نلرم چی ستا نه جلا خپل وخت تیر کړم!

- ستا په نظر سومره وخت کی ستا کارونه برابر کیږی؟
جهان- اممم شاید پنځه شپږ میاشتی وقت ونیسی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دومره ډیر؟؟
جهان- امهم څکه غواړم کامل خپل کار د کابل خواته واړوم ترڅو یو دقه لا د مجبوری ځخه دیخوا رانشم او ته یواځی پاتی نشی!
- خو زما زړه د ادی بابا پسی تنګ شوی!

جهان- یو میاشت پسته(وروروسته) روژه ده بیا اختر دی لخیره نو ته خو نغواړی اول اختر او اوله روژه د واده نه بعد د پلار په کور تیره کړی؟
- نو څه کیږی؟
جهان- بده خبره ده زه دی یو میاشت د واده بعد هم د خسر په کور چاپه واچوم چی چشی دی شزه می دلته ده!
په شیطنت مې وویل: نو تاسو څه کوی؟ تاسو خپل کار کوی زه هم روژه کابل کی تیره وم دلته نکیږی!

جهان- ولی دلته نکیژی؟ ډودی نسته که کور نسته چی نکیژی؟
- دوړه شته...(کرار می وویل:خو کار هم زیات دی.
زما پدی خبری جهان زما سر خپل د سینی څخه پورته کړو او زما سترګو ته په کتلو یې وویل: ډیر کار درباندی کوی؟ ستړی یې؟
-اهوم.
جهان- ولی دی ماته اول نه ویل؟
خاموش شوم او هیس مې ونه ویل چې جهان وویل: نن چی ولاړو زه د ادی سره خبری کوم.

په تلوار می وویل: نه داسی کار ونکړی!
زما په داسی لهجی د جهان وریځی له حیرت پورته شول او ویې ویل: ولی؟
- اخ ستاسو مور به بد فکر وکړی هسی ارباب چی تولو مخکی وویل چی نور دی زه لوبنی ونه وینځم څکه لاسونه می خراب کیږی تولو دسی بد بد راکتل او یو بل غوړونو کی زما په اړه پسپسک کوی..
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او پداسی حال کې چی بیرته زما سر خپل په سینه ایږدی ویې ویل: د شزو کار دغه پسپسک دی هر کار وکی دوی خپل دغه کار نه پریژدی نو زما منی دا ستاسو شهریانو به لهجه سر ای رکم مردم جمپ هم نګیر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار لمانځه وروسته د تلو اراده مو وکړل ما د پرون د درختو راشکول شوی انار راوخیستل او موټر د کور خواته حرکت وکړو، ښه احساس می درلود جهان راته د هر باغ او سم ځای ښخه به چی تیریدو نوم اخیستو او را پیژندی، تول لاره تر کوره جهان زما لاس کلک نیولی وو او ځان سره لګیا وو یو شعر یي وایي که سندره؟ نه وم خبر خو خوشحال وو، کورته په رسیدو جهان د موټر هرنګ ووهی او جونید لکه چی زموږ د راتلو په انتظار د دروازی شاته ناست وو؟ ځکه همغه دقه یي دروازه خلاصه کړه.

په خوشحالی د موټر ښکته شوم او د جونید خواته روانه شوم کوم انار چی زما په نظر د تولو ښخه سم او خوندور وه هغه می د جونید لپاره یواځی کړی وه، انار می د هغه خواته ونیول خو هغه سر ښکته اچولی وو او ماته یي نه راکتل!
- جونید.
زما په غږ هغه سترګی راپورته کړل خو تندی تروش وو، ای چی سومره په همدی ماشومتوب کی د جهان پشان اخلاق او خوی لری تندی خپل د پلار پشان تروش کړی وو او خبری نکول لکه چی خفه وو؟ ځو دانی اناره می د هغه جیب کی واچول او یو دانه می هم په زوره په لاس کی ورکړو او په مهربانه لهجه مي ورته وویل: زما ښخه مرور يي؟

د دی ښخه مخکی چی جونید جواب راکړی جهان موټر و دره ویي او زموږ خواته راغی د جونید په لیدو يي په خندا وویل: ګوره هلک تندی به نه تروش کوی وی مي نه وړی ځکه هغه بل وار چی باغ کی مو شپه کړی وه تا تول شپه نه خپل دی خوب وکی نه دی موږ پریشود(پریخودو) او اخر هم مریض سوی، نو ځکه می دا وار ویي نوړی.

جونید بغیر لدی چی د جهان خبرو ته توجه وکړی ما ته یي د اوښکو ډک نظر راوکتل او ویي ویل: خیر دی چیری مه ځه.!
د جونید پدی خبره ما او جهان دواړه ورته په حیرت وکتل! چی جهان ځو قدم په تلوار د جونید خواته نږدی شو او پداسی حال کی چی په ځمکی ګونده وهل ترڅو د جونید هم قد شی ویي ویل: چیری ولاړنسی؟ موږ خو نور چیری نه ځو یو پرون شپه ولاړو چی هغه هم وګوره د مولا په آذان ستا د پاره جر راغلو!

جونید په همغه معصوم انداز وویل: هغه ګلناز عمه ویــ..

(c) ketabton.com: The Digital Library

جونيد خپل خبره پوره کړی نه وه چې د کور تول ښځی او ماشوم راووتل؟! داسی موږ ته کتل لکه چی يو غټ جرم او ختا مو کړی وی؟ جهان د ځمکی راپورته شو، او تندی وار له واره تروش ځو لکه چي پوهيدی څه خبره ده؟! خو زه هک حيرانه د انارو دسمال په لاس کی ولاړه وم! جهان جونيد لکه يو ۵ کلن ماشوم خپل غيږ ته پورته کړو او د سر په اشاره يې ماته وويل چی ورپسی شم، زه هم بی اختياره د هغه پسی شوم

د د هليز مخکی جهان جونيد ښکته کړو او پداسی حال کی چی موږ دواړو ته يې د پورته منزل او کوټی خواته اشاره کول ويې ويل: تاسو دواړه ولاړسی کوټی ته زه هم اوس درځم.
بغير له کوم خبری هک حيرانه می د جونيد لاس ونيو او خپل کوټی خواته روانه شوم يعنی څه خبره شوی وه چی پدی سهار وختی دوی داسی حال جوړ کړی وو؟ چا غوښتل ما د کور ښځه وشړی چی جونيد دومره ويريدلی وو او ويل يې مه ځه؟
دويم زينی ته موږ دواړو قدم لا نه و اخيستی چی د ګلناز کينه او د کرکی ډک غږ مې واوريدی چی جهان ته يې وويل:

ګلناز- افرين دی ويې پر تا لالا سل آفرين دی وی پرتا! ته هم ځانته عالم او با سواده وايې؟
جهان په يو نيولې او ډډ غږ وويل: ولای تراوسه خو ما دسی ندی ويلی چی زه مولوی يم! دا خبره پر ما مه تړی اول او دويم بيا چا ستا پوزه درکش کړی چی اور يې زما او زما د کورنی ښځه وځی؟

ګلناز په ژړا وويل: ستا د کورنی ښځه؟ اوه نو تا خو زه خپل د کورنی د ليست ښځه باسلی يم زه خو ستا په کورنی کی نه راځم که راتلم نو تا به دسی کار زما د ژوند سره نکولی!
جهان په غوسه ناکه لهجه ورته وويل: ګلنـــاز خبره مه کش کوه ماته د هندی فلمو بازيګره د ځان ښځه مه جوړه وه مطلب خبره دی کوه چشی غواړی؟
ګلناز- چشی غواړم؟ خپل حق غواړم!
جهان- د چشی حق؟

ګلناز- خپل د ژوند حق غواړم.
جهان- ما ستا د ژوند سره چشی کړی چی تا زما ګريوان نيولی؟
ګلناز- ولی دی دا شهری انجلی وکړل؟ ولی دی پرما غم جوړ کی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیر حیرت څخه می خوله خلاصه پاتی شوه! ما پدی څه غم جوړ کړی؟ غوښتل می غوږ ونیسم او پوه شم څه چل دی؟ خو جونید په تروش تندی د لاس کش کړم د کوټي خواته او ما یواځي د جهان د ډیر قهر او غضب څخه یوه جمله واوریده: زما واده پر تا غم جوړ کړی؟

غوښتل می خپل لاس د جونید څخه جلا کړم او د هغوی خبرو ته غوږ ونیسم خو جونیدی د جهان په شان په تروش تندی وویل: جهان بابا وویل تاسو کوټي ته ولاړسی نو شه ندی چی خبرو ته یې په پټه غوژ ونیسو بده خبره ده.

د جونید په خبرو په حیران نظر می وروکتل! دا دومره کوچنی ماشوم دومره خبرو باندی پوهیدی؟ کوټی ته ننوتلو او ما په کراره جونید ته وویل: ته خبر یې ولی ګلناز عمه دی جنګ کوی؟
جونید د سر په خوځه ولو د "هو" جواب راکړو چې زه یې نوره هم خواته نږدی شوم او ومې ویل: ولی؟ په څه دلیل هغی زما څخه بد راځی؟
جونید هیس ونه ویل چی ما کرار او مهربانه غږ باندی وویل: تخو نغواړی زه ددی ځایه لاړشم!

جونید- یا..
- نو ماته ووایه ولی دی ګلناز عمه دسی کارونه کوی؟
جونید- هغ... هغه غواړی خاله بابا ته وکړی؟
په حیرت می وروکتل: څه چاته وکړی؟
جونید- ګلناز خاله ویل فاطمه خاله جهان بابا ته کوا!
په حیران نظر می ورکتل اخیر کیسه څه ده؟ دا فاطمه یې لا سوک ده؟ ولی ګلناز د اول ورځ څخه زما څخه بد راتل؟ ولی د هغی په راتلو تر څو ورځو د ټول کورنی تندی ماته تروش کیدی؟ اخیر دلیل څه دی؟ په سل زحمت او خواری او چالاکی می جونید په خبرو راویستی!

او دومره پوه شوم چی ګلناز د جهان موخی وه(بدل) او د جهان د ښځی د وفات وروسته دوی دواړو کورنی دا صلاح کړی وه چی د ګلدسته دویم خور چی فاطمه نومیدل او د جونید خاله راتلل هغه جهان ته وکړی ترڅو خپل خوری یعنی جونید دا غټ کړی خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د دی خبری څخه انکار کړی وو، خو بیا هم دوی ورته امید ساتلی و چی شاید یوه ورځ جهان راضی شی! او اوس چی د ۹ کالو وروسته جهان د هغی لځایه زه وکړم نو د ګلنازی میره ته يې هم زور ورکړی و او ګلناز ته يې ویلی وه یا دی جهان زما د خور سره نکاح وتړی یا هم زه پر تا بل ښځه کوم!

او په همدی دلیل ګلناز زما سره داسی شاټ وه او جنګیدل! نه پوهیږم ولی خو د ټولو څخه می په فاطمه زړه وسوځید! د یو ساعت وروسته جهان په تروش تندی کوټی ته راداخل شو سترګی د ډیر قهر او غوسې څخه تکی سری شوی وه، جونید ته يې د کوټی څخه د وتلو وویل د جونید د تلو وروسته جهان په نالی پریوت او ماته اشاره وکړل ترڅو څنګ ته يې لاړه شم، زه هم په کرار د هغه د سر سره کیناستلم چې جهان په قهر وویل:

جهان- را ومې نغوشتي چی زما سر ته لکه بت شیني(کینې)
- نو څه وکړم؟
زما په خبری جهان یو نظر راواچو او د شونډی لاندی استغفار وویل شاید د دی لپاره چی خپل غوسه کنټرول کړی، خپل سر يې زما په زنګون کیخود او ویې ویل: کله چې یو شزه وګوری میره يې په قهر او غضب دی نو چشی کوی چی هغه کرار کړی؟
- څه کوی؟
جهان- اممم شاید یو پیاله چای ورته راوړی یا یې سر ورته چاپی کې یا هم شاید یو مچ ورکړی ترڅو هغه غوسه را کمه کړی!

د جهان په خبری د شرم څخه تکه سره شوم خو همت می ونه بایلود او د هغه سر می کرار کرار ورته چاپی کو، د څو دقو وروسته کرار می ورته وویل: څنګه شو؟
جهان- هومم لاسونه دی جادو لری انسان کراره وی.
په شرم او حیا مې وویل: مطلب می ګلناز او ستاسو کورنی وه!
جهان- اها! هیس ګلناز په خبره نه پوهیژی د هغی سره بحث کول بی فایده دی.
- اوس نو څه کوی؟
جهان- اممم منتظر یم شپی ته هغه دووس میره یې راسی چی سر خلاص کم خبره چیشی ده چی ده بیا نیلی زینګ دی!

نه پوهیدم څنګه د جهان څخه د هغه د انکار دلیل پوښتنه وکړم چې جهان وویل: امم آورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چشی غواړی ووایې چې دسی زړه نا زړه یې په ویلو کی؟
حیران شوم لدی چې پوی شوی وو غواړم یو خبره وکړم! کرار می ورته وویل: هغ..
هغه ما غوښتل پوښتنه وکړم تاسو ولی خپل د کاک دا بل لور فاطمه ونکړل!؟ (جهان تندی تروش سو او جواب یې رانکړو چی ما په تلوار وویل: مطلب هغه د جونید خاله په حساب راتلل او خاله خو د مور حیثت لری نو جونید یې ښه ساتو!
#شهاب ?:
جهان په پوسخند وویل: د مور حیثیت لری جونید یې ښه ساتی؟(جهان ناساپه خپل سر زما د زنګون څخه پورته کړو او په نیولی غږ یې وویل: هغې جونید نسو ساتلی.
- ولی نشو ساتلی؟
جهان- ځکه هغې خپل ساتنې ته ضرورت درلود!
په حیران نظر مې ورکتل څه مطلب هغې خپل ساتنی ته ضرورت درلود؟ زما په ګنګس انداز جهان خپل د سر وینتیانو کی لاس تیر کړو او ویې ویل: کله چې ګلدسته مړه سوه فاطمه د 8/7 کالو کوچنی انجلی وه د ګلدستی د وفات څخه مخکی دلته زموژ کورته راتلل ما خپل په غیژ کی دا غتیه کړه هغه ما ته دسی وه لکه جونید! ما ورته ویل که زما د زوی خاله په حساب کی نه راتلی ما به خپل زوی ته کولی! او دوی ویل چی ته یې ....
استغفرالله...

په حیرت او خلاصه خوله مې جهان ته کتل! یعنی دا د جهان څخه ډیر ماشومه وه! ناساپه می هغه شپه د میلمستیا را یاد شوه هغه د ګلنازی ایندرور چی زما په خبری خندلی وه هغه خو دغه فاطمه نده کوم چی دوی یادوی؟ مور یې هغه ته د فاطمی په نوم غږ کړی وو! او د جهان مور هم هغی ته بل رکم کتل؟ تازه ټول خبرو په سر او بر پوه شوم حیران وم څه ووایم؟ جهان تر ماښام کوته کې پروت د ماښام د آذان وروسته جونید راغی او ویې ویل چې ماما راغلی! د هغه په خبره جهان د کوټی څخه د وتلو اراده وکړل چې ما یې مخ ونیول!

جهان په حیرت زما خواته کتل چې ما په عاجز او کراره لهجه ورته وویل: جنګ ونکړی سمده!
زما په خبری د جهان په خوله نری مسکا راغله او زما پشان کرار یې وویل: زه تاته بدماش معلومیژم؟ زړه خو می غواړی چې یو جوړ فرش ورکړم خو اوس دلته خپل کور کی هغه زما میلمه دی او موژ عادت نلر میلمه باندی لاس پورته کړو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه په خبرو لږ زړه مې ډاډ من شو او لاس مې ورنه خوشې کړو چې جهان په بسم الله ویلو د کوټې څخه ووت! نه پوهیږم سومره وقت به لاندې هغه تیر کړی وو خو زما زړه بې واره درزیدی! که رښتیا وواېم ډاریدم هسې نه جهان د کورنی خبرو کې راشي او هغه جنې خپل په نکاح کړی؟ خو د جهان خبرو او قولونو ته مې چې کتل لږ زړه مې آرام کیدی، شاید یو ساعت کوټه کې لکه لیونیانو سرخیدم راسرخیدم چې حویلی کې د ډز غږ شو؟!

د ټوپک د ډز په غږ زړه مې ناساپه د وهلو څخه و دریدی! د ډز غږ سره د ښځو شور ماشور هم پورته شوو! په یو تلوار د کوټې څخه ووتلم چې ټکری مې د سر څخه ختا شو خو زما فکر نشو ورته د دهلیز څخه دباندې حویلی خواته ووتلم ټول ښځې ماشومان او سړیان حویلی کې ولاړ وه! زړه مې بې واره درزیدی! شاوخوا مې د جهان پسې کتل ګلناز مې ولیده چې په خوشحالی مخامخ سترګې ښځ کړی وه او ولاړه وه نظر مې و نه تعیقب کړو او جمشید مې ولیدو چې ټوپک یې په لاس کې وو!

او بې واره یې هوایي ډزی کول! هک حیرانه ځای پر ځای ولاړه وم نه پوهیدم کیسه څه ده دا ډزی ولی کیږی؟ جهان چیرته دی؟ خپل د لمن په کش کیدو نظر مې لاندې راښکته شو چې جونید مې په تروش تندی ولید د هغه لاس کې زما د سر ټکری وو؟ ټکری زما خواته نیولی وو او زه یې د لمن څخه کش کولم ترڅو د سړیانو د نظر څخه مې پټه وساتی! ما لا ټکری د جونید د لاس څخه نه واخیستی چې یو نارینه مظبوط لاس زه خپل خواته مش کړم داسی چې بې واره شا خواته غورځیدم خو هغه ونیولم او خپل د غوږ څنګ ته مې د جهان قهرجن او غوسه ناک غږ واوریدو!

- لږ سر د باندې د دې شل لنډغرو مخکې ته چشې کوی هـــــا!؟
د هغه غږ شاید عصبي وو شاید غوسه ناکه وو خو همدا چې وامې وریدی زړه مې په کراره شو! په تلوار دهغه خواته وڅرخیدم چې هغه زما ټکری زما په سر کړو او زه یې خپل د کوټې خواته ځان پسې کش کړم! کوټې ته چې ورسیدو ما په تلوار د جهان بدن ته کتل ترڅو کوم د زخم او مرمی نشان پیدا کړم خو هغه روغ رمټ و.! زما پدی کار جهان په حیرت وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- په تا چشی سوی ولی دسی کوی؟
- هغ.... هغه مرمی ډز وو.... توپک ... ت ... ته چا وویشتلی ...؟
جهان چی زما خراب حال ولید زما خواته رانږدی شو او کرار یې وویل: هیس شئ نسته هغه ډزی هسی د جمشید چینجی دی نو څه ووایم ورته، وګوره زه یو دم شه یم!
- ولی ډزی کوی؟

جهان یو ژوره ساه واخیستل او پداسی حال کې چی په نالی کیناستی زه یې هم خپل څنګ ته کینولم او کرار یې وویل: فاطمه یې ورکړه!
په حیرت او تلوار می وروکتل خپل په غوږونو می باور نکیدی! یعنی څه چی فاطمه یې ورکړل؟ یعنی جهان فاطمه خپل په نوم کړل؟ نو هغه دومره د ده راکړل شوی وعدی او قولونه زما سره څه شول؟ یو دقه کی دا ټول دنیا راته اور وګرځیدل او خپل د ژوند ټول امیدونه می له لاسه ورکړل! فکر می کو برزخ کې شتون لرم دومره نفس ګیره!

جهان چې زما وچ شونډو او بریدلی رنګ ته فکر شو په تلوار یې وویل: ای لیونی تاته وایم ما ونکړل، ما ته غوژ څه هغه یې بشیر په نوم کړل!
- د .... چ...ا .. د چا په نوم کړل؟؟؟
جهان زه خپل غیږ خواته کش کړم او پداسی حال کې چی زما د سر وینښتیان یې بنګل کول ویې ویل: هی هی زما لیوني زه ستا یو وینته پدی ټول دنیا نه ورکوم څه ورسیږی در باندی بله شزه راوړم!

فاطمه د لالا مشر زوی بشیر ته ورکړل(جهان دا خبره وکړل او یو زوره ساه یط واخیستل ناساپه می مغزو فعالیت پیل کړو او لکه چی د یو لوی حادثی او پیښی نه باید دسی ووایم لکه د مرګ څخه چی بیرته ژوند ته راغلم! داسی احساس می درلود! څو دقی د حیرت او ویری څخه می خبری نشو کولی داسی چی جهان هم زما په حال پوی شو او یو پیاله اوبه یې راته راوړل د لږ ځنډ وروسته مې کرار وویل: فاطمه خو د بشیر څخه ډیره لویه ده؟

جهان به افسوس خپل سر وخوځه ویې او ویې ویل: بس نو چشی ووایم؟ کاکا دا خبره نه پریژدل ویل ما ستاسو د کور په نوم کړی جنی اوس بل یو یې نکوی ما هم نه منل اخیر .... لالا ویل زه یې بشیر ته کوم؟هم نوم پر ځای سې هم نشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تولو ومنل؟
جهان- اممم مجبور چې ویې مني دا د ډېرو غږ. همدغه معنا درلود چې فیروز خان ارباب ملسې بشیر خان ته یې کوژده وکړل؟

***

او همغه د جهان خبره شوه د هغه شپې په سبا د جهان د تول ککورنی تندی د خوشحالی ښخه خلاص وو او هر د کلي نفر به چې مبارکی ته راتلل دوی ورته شیرنی ورکول تول خوشحال وه بغیر ده یو نفر ښخه! هغه هم د جهان مشره وریندار یعنی د بشیر مور؟ حق یې هم درلود زوی ته یې یو داسی جنی کړی وه چی عمر کی ورته زوی د ماشوم لځایه راتلو! د جهان وریندار اول تندی جهان ته تروش نیولی وو او بل ماته؟! حتا زما د سلام او مبارکی جواب یې لا رانکړو! خو ما هم څه ورته ونیول.

د جهان مشری وریندار د دسمال راوړلو په وخت تولو ته وویل چې زما د زوی ارمان د دی ښځی سره پوره نشو زوی مې چی ځوان شو یو بل ښځه هم ورته کوم! که ووایم زړه مې د جهان د کاکا په لور فاطمی وسوځید بی ځایه خبره به ویې؟ اخ د هغه جنی څه ګناه وه چې دسی قسمت یې په ژوند راغلو؟ جهان تندی تروش وو لدی خپلوی ښخه هغه لکه چې رضا نه وو خو ارباب خب ږره خلاصه کړی وه! روژه هم کرار، کرار په راتلو شول د بشیر له دسما راوړلو یوه میاشت پوره شوی وه، روژه دومره سخته نه وه خو یو لوی مشکل ما درلود!؟

هغه هم په نوم د ګرمی او حساسیت؟ کندهار او بلخصوص د جهان دوی کور دومره ګرم وو چې دوی کولر روښانه کو او کولر هوا او باد زما په پوست نه لګیدی او سخت د پینو او ملا درد یې راوچوی دومره چې مجبور جهان ډاکټر ته ویوړم هغه خوا چې راغلم او د کور خلک خبر شول زما مشکل څه دی؟ یو بل ریشخند یې راپسی وتړو او ګل بې بی خو د تولو مخکی راته پلاستکی ناوکی ویل!

جهان د بام سر تول پرده ونیو ترڅو د همسایه بام ښخه سوک دیخوا دید ونلری، او بیچاره به دشپی زما لپاره د کولر یخ هوا پریخود او د بام په سر یخ هوا ته خملیدو! هلته هم پر ما خوب حرام و؟ ځکه دسپی او نور حیواناتو غږونه راتلل او زه یې خوب ته نه بریخودم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د شرم څخه می نور دا خبره جهان ته نشو کولی! البته هغه خپل پوی شوی وو چې تل يې کوښښ کو زما سر خپل غیږ کي ونيسی ترڅو د حیواناتو غږونه وا نه ورم خو بیا هم ګوزاره سخته وه؟!

د اختر مخه رانږدی وه یو هفته به اختر ته پاتی وه، زما حالت بیحده خراب شوی وو نه مې ډوډی خوړلی شوه او نه راکي دمه او شومه وه! خسته خسته وم هیس کار می نشو کولی نه پوهیږم ولې؟! زړه مي دومره نازک شوی وو چې د مرغه په پر وهلو مي هم ژړا ته شروع ورکول، بیچاره جهان راسره سیل مرض شوی وو یوه خبره به یې نشو کولی کنه ما د ماشومانو پشان ژړل؟! د اختر د کالو اخیستلو لپاره جهان خپل مور ته روپی ورکړی وه البته ماته يې هم راکړل او د دی خبری په ویلو جی ته لږ خرید زما د مور او وریندارګیانو سره وکړه کوم شي چی دی پاتی شو ما ته ووایه چې زه درته راوړم زه يې خپل د مور او وریندارګیانو په لاس اول ځل د کندهار بازار ته واستولم.

خرید بیحده زیات وو ځکه پنځه شیږ بنځی او لس دولس ماشومانو ته کالی اخیستل هغه هم داسی چی هر دانه یې خوښ نه ویې او سل دوکانه ګرځیدل هغه هم روژه کی!؟ د خدای عذاب معنا درلود! د دوه دری دوکانو کتلو وروسته زما نفس په شمار شو نور مي پښو یاری نکول چي د دوی پسی دی بازار وګورم! زما د حال په لیدو خو اول دوی بنه راپسی وخندل او ریشخند يې راباندی ووهه! تر دی چی د جهان مور هغوی ته وویل چې دا به زما سره بیرته کورته لاړشی او تاسو خرید وکړی! زړه نیولی د ژړا څخه ډک بیرته کورته راغلم

هیس شئ می وانخیستی د اختر لپاره زړه مي دومره نازک شوی وو چي د کوټي مینځ کی ناسته وم او په لوړ غږ مې ساندی وهل! نه پوهیږم څومره وخت به می هلته ژړلی وی او ناسته به وم چی خوب وړی وم کله چې راویخه شوم ګورم کمپل او نالی کې ځملیدلی یم؟! جهان هم زما څخه یوڅه لری د نالي په څنډ ناست وو زما د خلاص سترګو په لیدو يې کرار وویل:

جهان- په تا څشی سوی زما نازولی؟
د هغه په ناز زما سترګی بیا زما بې ارادی د اوښکو ډکی شول! چې جهان زما سر خپل غیږ کې ونیو او زما د کرار کولو کوښښ يې شروع کړو خو هغه چی هرسومره زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام کیدو کوښښ کوی هغومره زما ژړا نور هم زیات کیدل! بی دلیل مې ژړا ته شروع کړی وه جهان خپل د غیږ ځخه جلا کړم او په کرار او ناز لرونکی لهجه یې وویل:

جهان- اخ قربان دی سم ولی جاړی؟ چشی سوی؟ چا درته چشی ویلی؟ ادی کمه خبره کړی؟ چشی دی؟ تخو ماته ووایه!
زه خپله خپل په درد نه پوهیدم نو ځه به مې ویلی وایي جهان ته؟ یوائی لفظ او بهانه مې چی ذهن ته راغلل همغه مې ورته په لړزانده غږ وویل: ادی غواړم!
زما په خبره د جهان وریځی د حیرت ځخه پورته شول سو دقی هک حیران راوکتل بیا یې کرار وویل: صحیح دی په سترګو دا خو ژړا نلری خو کرار ووایه زړه مي خپل د مور پلار پسی دیغ سوی، امر وکړه زه دی وړم.

په همغه نیولی غږ مې وویل: کله؟
جهان- اممم دا چی تا ورته دونی دیغت کړی بیا به جر ولاړسو د اختر په دریم که خدای غوشتل ولاړ به سو کابل ته صحیح دی؟
- نه .... نه ... زه اوس غواړم!
جهان په حیرت وویل: اوس؟ اختر ته پنځه ورځی لا ندی پاتی اوس که دی ویسم مطلب اختر هم هلته تیره وی!؟
خاموش نظر می ورکتل چې هغه زما لاسونه خپل لاس کې ونیول او کرار یې وویل: تخو نغواړی اول اختر زما نه تنها هلته تیر کړی هومم؟

هیس مې نه ویل یوائی سترکی مې د اوښکو ډکی وه چې جهان بیا خپل غیږ ته دعوت کړم او ما بیا زړا ته شروع ورکړل، بیخی مې خپل په احساساتو کنترول نه درلود د جهان خبره هسی خبری ته می بهانه کتل چې وژاړم، تر ماذدیګر مابنام جهان په سل اتیا لارو چارو زه راضی کړم چی د اختر په دریم به می کابل ته وړی! او ما ژړا د مابنام په آذان یوځه لږ کرار شول د ډیر زړا ځخه می فشار صفر شوی وو یو خو روژه هم وه بلخوا دا دونی ژړا هم انرژی غوښت بی توانه او خسته په ځای څملیدلی وم.

جهان د نیم ساعت لپاره د کوټی ځخه ووت او ما جونید ولید چی زما د کوټی دروازی مخکی به عاجز انداز ولاړ وو او ماته یي راکتل د هغه په لیدو می دومره زړه وسوځید غږ مي کړل چي راشی کله چې راغلو نه بو هیرم ولی خو د اول ځل لپاره می جونید غیږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کی ونیو او بیا مې ژړا ته شروع ورکړل او د سپین سرو ښځو پشان مې ورته خبری شروع کړل.

- اخ زما بی موره زویه، تولو د اختر کالي وکړل ته همداسی پاتی شوی؟ تاته چا وه نه ویل چې کالی لری؟ ځپلی لری؟ اختر ته څه غواړی؟ اخ زما یتیم بچیه!(نه پوهیږم ولی خو خبر می کول او ژړل می بیچاره ماشوم زما پدسی ژړا ویریدلی وو او کوښښ یې کوی چی ما آرامه کړی هی ویل یې جهان بابا راته کالی اخیستی. ځپلی لرم او خپل په ماشومانه انداز یې غوښتل ما کراره کړی خو ما همغسی ساندی ورسره وهل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان په ورختا راداخل شو!

جهان- چشی سوی؟
د جهان په راتلو جونید زما د غیږ څخه جلا شو او په ژړا د کوټی څخه ووت چې ما د جونید تلو ته په اشاره وویل: هیچا ورنه پوښتته ونکړل چی کالی لری؟ اختر ته څه غواړی څه نغواړی؟ یو کونج کی لکه صغیر ناست وو او ....(ژړا می خبره پری کړل چې جهان په تروش تندی رانبردی شو او ما تازه د هغه لاس کی یو د پیتزا قوطی او کباب ولید هغه ډوډی زما مخ ته کیخودل او په همغه تروش تندی وویل: دونی به یتیم صغیر او بی کسه هم نه یی؟! د تولو څخه اول مې هغه ته د اختر شیان واخیستل، په تا چشی سوی چی هر دقه دی په ځان غم جوړ کړی؟

د جهان په خبرو بیا مې هم ژړا راروانه وه چې هغه په ګواښ لرونکی لهجې وویل: قسم درته یادوم به والله هی کی یو بله اوشکه دی توی کړل ما د کور پدی بل مخ نکی بیا نو دا! که ربنتیا ووایم د جهان پداسی محکم لهجه و ویریدم او خپل د اوښکو د توی کیدو مخه می ونیول او شکر دا ځل کامیاب شوم چې جهان په تروش تندی ډوډی زما مخ ته کیخودل او د کوټې څخه ووت د څو دقو وروسته د یو دسترخوان سره راغلو او ټول اخیستل شوی شیان یې په درسترخوان منظم کیخودل، د جهان د کیناستلو سره سم مولا الله اکبر کړل، اولی ګوله جهان زما خواته ونیول یو څه کباب په ګرمه ډوډی کی بیچل شوی همدا چې د کباب بوی مې په پوزه ولګید کانګی مې راغله!

او په یو تلوار د تشناب خواته می منډه کړل چې نږدی وو وغورځیږم! تشناب ته په رسیدو د کانګی کولو لپاره هیس وه نه خو هسی می زړه بد کیدی بیچاره جهان د تشناب

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولی سره ولاړ و او هی پوښتنه یې کول چی څه وسو؟ خو ما هسی اوق اوق نور راکی هیس دمه نه وه پاتی او د ډیر کمزورتیا څخه هملته غورځیدم چې جهان تشناب ته راداخل شو او زما اوړی د شا لخوا ونیول په همغه کمزور حال کې می ورته وویل: ورځه د باندی زه کانګی کوم!

جهان به تروش تندی وویل: مشکل نسته زه دلته دریږم درته ته خپل په پشو نسی دریدلی!
- نه ورځه اوس راځم.
جهان بغیر لدی چی زما خبری ته غوږ ونیسی څو دقی هملته زما سره ولاړ و کله چې لږ ډاډمن شوم حال مې ښه دی جهان زما لاس او مخ باندی اوبه واچول او بیرون راوتلو زه بی حال د الماری څنګ نالی باندی څملیدم چې جهان خپل واسکټ او خولي په سر د الماری څخه زما حجاب راوخیستو او زما خواته راغی ترڅو حجاب اچولو کې راسره مرسته وکړی.

- څه کوی؟
جهان- حجاب دی واغونده وړم دی ډاکتر ته حتما یو شی درباندی سوی چی دا رکم سوی یی؟
په کمزروی غږ می وویل: زه ښه یم.

خو جهان بغیر لدی چی زما خبره وآوری حجاب یې پر ما وپیچو او د لاس څخه یې ونیولم او ځان پسی روانه کړم او د هیچا پوښتنی ته چی ویل یې چیرته ځئ؟ جواب یې ورنکړو موټر چی حرکت وکړو ما د موټر په ښښی سر تکیه کړو او ترڅو چی موټر دریدو همغسی ګنګس او بی خبره وم نه پوهیږم کله ډاکتر ته ورسیدو او کله د ډاکتر کوټی ته زه داخله شوم مخامخ ډاکټری مخکی چی یو د عمر څخه لږ پخه ښځه معلومیده په پریدلی رنګ په چوکی ورته ناسته وم!

ډاکتره خپل د چوکی څخه زما خواته را جیګه شوه او پداسی حال کې چی ماته رانږدی کیدل ویې ویل: د څو کالو یې نوم دی چشی دی؟
په لړزانده غږ مې وویل: 22 کالو یم نوم مې هم هوسې ده!
ډاکتره- مجرد که متاهل؟
- متاهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټره پداسی حال کې چی زما په لاس د فشار علاه لګول ویې ویل: هغه سړی چې درسره راغلی دی هغه دی میره دی؟
- هو.

ډاکټره- سونی وخت مو دواده کیږی؟
- دوه دونیم میاشتې کیږی!
ډاکټری خپل غوږو ته هغه د دوی مخصوص ګوشکی نوم مې ورنه نه و زده! هغه یې واچول او زما د فشار کنټلو وقت کې وویل: د دی ښځه مخکی هم کله دی دسی فشار صفر شوی وو؟
- نه!
ډاکټره بیرته خپل ځایګ کې کیناستل او د پارچی لیکلو وقت کې وویل: ورځه خپل میره ته ناری کړه!

خپل لځایه په یو سختی او ګنګس انداز پاسیدم دروازه مې چی خلاصه کړه جهان مې دکوټی مخکی پداسی حال چې یو پښه یې پر بل اچولی وه او تسبیح په ګوتو کې اړول راړول په چوکی باندی تروش تندی ولید د دراوزی خلاصیدو په غږ یې زما خواته راوکتل او زر لځایه راپورته شو.
جهان- چشی ویل ډاکټر؟
په بی حال غږ مې وویل: وایې ته راشه.

جهان زه د اوږی ښځه ونیولم او ځای سره یې د کوټی ته ننویستم دواړه ښنګ په ښنګ ډاکټر ته مخامخ کیناستلو چې ډاکټری خپل سر د پارچی لیکلو ښځه راپورته کړو او پداسی حال کې چی هغه لیکل شوی نسخه یې د جهان خواته نیول ویې ویل: اوس خو کم تیسټ نشو کولی ځکه فشار یې بیخی په صفر دی دغه لیکل شوی سیروم او پیچکاریانی راوړه لږ چی دمه یې راسته سوه یو دوه ټیسټ به ورنه واخلو!

جهان په ورختا لهجه وویل: مشکل یې چشی دی؟
ډاکټره- امم تروسه کامل ډاډمن نه یم نو نسم ویلی ته دا نسخه راوړه خدای مهربان دی.
جهان زه کوټه کی پریخودم او د نسخه راوړلو لپاره د باندی ووت، ډاکټری د کوټی کونج کټ ته اشاره وکړل او ویې ویل: هلته پریوځه په هغه کټ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سل زور او زحمت مې ځان تر کټ ورسه ویې پنخه دقو کې جهان د دوا سره راورسید ډاکتره زما د لاس په رګ لګیا وه ترڅو کنول تیر کړی خو زه د ماشومتوب څخه د پیچکاری کنول څخه ډاریدم نو د ډاره مې تول رګونه ورک شوی وه، د لس دقو وروسته په سل زحمت ډاکتری راته کنول تیر کړو اول یو تقویتی د فشار سیروم

چی هغه کې د کانګی پیچکاری اضافه کړل او یو هم د بدن د درد، سیروم نیم ساعت کې خلاص شو او زما طبعیت یې یو څه برابر کړو سر مې یو څه سپک شو او نور ګنګس نه وم ډاکتری یو بل نسخه زما خواته ونیول او ویې ویل: لاندی لابراتوار کې دا تیسټ وکړی بیا ماته راوړی.

نسخه مې واخیست او د کوتی څخه ووتلم زما په لیدو جهان زر رامخکی شو او کله چې زما رنګ او روی لږ تازه ولید له ورایه تندی خلاص شو.
جهان- ښه یې اوس؟
- هو.
جهان- زه شکر چې دمه دی لږ راسته ده.
نسخه مې د جهان خواته ونیول او ورته د چک آپ می وویل، هغه هم زما لاس نیولی د همغه یاد شوی ځای په خوا روان شو یو ساعت کې د چک آپ معلومات ورقی زموږ لاس ته راکړل او ما هغه په لاس کې نیولی د ډاکتری کوتی ته داخله شوم.

معاینات مې د ډاکتری و مخ ته کیخودل او هغی هم د څو دقو ورقو اړول راړول وروسته ماته وویل: ورځه میره ته دی ناری کړه.
داسی زور یې راکړی و داچی هر دقه ډاکتری ویل میره ته دی ناری کړه! زړه مې غوښت یو غټ جنګ ورسره وکړم خو څه می ونه ویل جهان ته مې غږ کړل بیچاره په تشویش کوتی ته راغلو دواړو په انتظار د ډاکتری خولی ته کتل!

هغی هم دسی په ناز خپل تیکر یو ځل جوړ کوی بیا قلم لاس کې پورته کوی خو خوله یې د خبرو لپاره نه خلاصه ول اخیر جهان په قهر جن لهجه وویل: مهربانی آورو څه مشکل دی؟
د جهان په غږ ډاکتر د معاینات کتلو څخه سترګی واخیستل او موږ دواړو ته یې په کتلو وویل: دا اول وار چې دی راوړل ورباندی شکی وم خو ډاډمن نه وم خو اوس ډاډمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم!

جهان په یو نا آرمه لهجه وویل: په چشی ډاډمن نه واست؟ زما د شزی مشکل چشی دی؟
ډاکتری خو دقی موړ دواړو ته وکتل بیا یې په مسکا جهان ته مخ کړو او ویې ویل:
مبارک شزه مو کوچنی لری.!

جهان په ګنګس انداز د ډاکتری ښخه پوښتنه وکړل: چشی؟ زه پوی نسوم!
ډاکتره- وایم مبارک مو شه تاسو پلار کیږی!
ډاکتری خبری کول خو زما مغزو کې یو لفظ ګرځیدی"مبارک شزه مو کوچنی
لری.!"مبارک شزه مو کوچنی لری.! "مبارک شزه مو کوچنی لری.! " د جهان په کار
چې زما لاس یې کلک ونیو او په خندا یې راوکتل د هغه ګنګس انداز ښخه راووتلم!
ډاکتری خبری کول او جهان ورته سر خوځه ویې خو زه تروااسه هک حیرانه وم.

ډاکتری- دا خو ورځی روژی دی نه نیسي هم مور او هم جنین(مطلب ماشوم) دواړه
بیحده کمزوری او ضعیفه دی کوشش وکړی ډیره ستړی نشی او تقویت یې کړی هر رکم
خواړه او خوراک یې چې خوشیژی هغه ورته واخلی، د استرس او خفګان ماحول ښخه
یې وساتی، ځکه چې اول واری ماشوم یې دی شاید د ډیر خوړو او

خوراکونو سره حساسیت پیدا کړی(مطلب هغه چې ښځه د حامله داری وقت کې یو
خاص خوراک یا شي ته زړه کیږی موژ لهجه کې ورته اجای وایو او تاسو ورته نه یم
خبر څه وایست؟) او ویې نشی خوړلی، دی وخت کې د شزی هرمونونه بدل کیږی نو
شاید کوچنی،کوچنی الفاظو باندی غوسه،ژړا، قهر او داسی احساسات ښکاره کړی نو لږ
دی وقت کې خیال ساتی.
جهان په بی قراری وویل: نور چشی؟

ډاکتره- نور کوم خاص مشکل نلری زه ورته دوا زیاته نه لیکم کوشش وکړی د دوا او
سیروم لځایه میوه او نور خوراکی مواد ورکړی چې لژ انرژی پیدا کړی (ډاکتری سر
راپورته کړو او جهان ته په کتو یې کرار وویل: او کوشش وکړی د حال مراعت یې
وکړی(د ډاکتری د خبری په مطلب زه پوه نشوم خو جهان لکه چې پوی شو چی سر یې
کرار و خوځه ویې) اوس لاړشی د اختر نه بعد یو وار راوړی چې یو عمومی چک آپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورڅخه واخلو.

جهان- د کوچنی جنسیت اوس نه معلومیژی؟
ډاکتره- بهتره به وی وو ایست جنین نه کوچني! تراوسه د 1:5 میاشتو یو د غوښی ټوټه ده! نه سر لری نه بر! تر څلورم او حتا کله ناکله تر 7 میاشتی د کوچنی جنسیت معلوم کول سخت وی او تاسو اوس غواړی معلوم کړی؟
جهان- یا ... هغه .... خدای دی خیر کړی ... نور خو کوم داسی خاص دوا یا بل شی خو په کار ندی؟
ډاکتره- یواځی او یواځی ښه ساتنه او خوراک کوشش وکړی خوشحاله یې وساتی.
جهان- په سترګو.

جهان د خوشحالی څخه نه پوهیدی څه وکړی؟! د شفخانی ټول نرسانو او خاله ګانو ته یې د شیرنی په توګه پیسی ورکړل! تر موټر چی رسیدو جهان خو یو شل ځل پوښتنه وکړل چشی ته دی زړه کیژی درته واخلم؟ او ما یواځی د سر په خوځه ولو د نا جواب ورکو، زمما لاس یې کلک نیولی وو د شفخانی څخه نیولی تر کوره! یو دم یې لځان څخه نه جلا کولم کور ته د رسیدو مخکې د یو هوټل مخکې موټر و دره ویې او ماته په منت شو ترڅو یو شې وخورم! خو ما هیس شې ته زړه نه کیدو

جهان ښکته شو او د هوټل د هر خوراک او هر شئ چې هلته پوخ کیدو یو یو خوراک راوخیست او موټر ته راپورته شو چې ما په کراره ورته وویل: تا روژه ماته کړه؟
زما په خبری جهان راوکتل او د "نه" پشان یې سر وخوځه ویې او په خندا یې وویل: درسته ورځ تژی(تږی) وم ځان سره می ویل مولا الله کړل اکبر ته یې نه پریژدم او یو جګ وبه چیشم! خو اوس فکر کوم نه تژی یم نه وژی! اصلا بیخی لکه په آسمانو کې چی ګرځم دسی خوشحاله یم.

جهان زما لاس خپل لاس کې کلک ونیو او د ښکل کولو حال کې وویل: اوس زه الفاظ نلرم د بیان لپاره باید یو څه کرار شینم ځان سره او دا خبری هضم کړم! تراوسه هغه ستوی شهریانو خبره شوک کې یم!

جهان خندل خبری کول نازونه یې راکول پوښتنی کول، خو زه کرار خاموشه ناسته وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر منده وم! او د فکر څخه زيات ويريدلی! نه پوهيږم ولی خو زړه مې نا آرمه و! ککورته په رسيدو جهان بغير لدی چی چاته کوم څه ووايې زه يې تقريبا نيولی نه بايد ووايم په غيږ کې خپل تر کوټې ويوړم! او بيا په تلوار د کوټی څخه ووت د څو دقو وروسته د جهان مور راغله! زما په خيال جهان هغې ته خبر ورکړی وو چې د مور تندی داسی خلاص وو او په خندا يې زما تندی ښکل کړو،

جهان مور- خدای دی پخير او خوشحالی دی دنيا ته راوړی د مور او پلار د سای لاندی خدای دی يو الصالح اولاد خدای زما د زوی په نصيب کړی.
ما د شرم څخه سر ښکته اچولی وو خو جهان د خوشحالی څخه نه تينګ کيدی هې ويل يې غواړم هوای ډزی وکړم! خو مور يې ورته ويل شرم دی د ماشوم په پيدا کيدو خلک ډزی کوی نه په نس کيدو؟ البته خبره يې ما منل اول ځل و د جهان د مور د خبری سره موافق وم، جهان مور څو دقی زموږ سره کيناستل او نصيحتونه او خبری وکړل د تلو وقت کې وويل:

جهان مور- هيچا ته ونه وايې چی کوچنی لری!
په حيرت مې وويل: ولی؟
جهان مور- د خلکو سترګې وژی دی نظر کوی دی، تر هغو چې نس دی يوڅه مخکی راځی او خلک دربادی پوهيژی ته چاته شی مه وايه!

ما جواب ورنکړو او د شرم څخه مې سترګی ښکته واچول خو جهان وويل: بد به وکی هغه سوک چې بد نظر باندی زما ښزی او کوچنی ته وګوری! هغه دواړه سترګی ورته د کاسې څخه راباسم!

د جهان مور نور څه ونه ويل او د کوټی څخه ووتل چې جهان اخيستلې تول خوراکونه زما مخ ته کيخودل! او په يو خاص لهجه يې وويل: امممم شه نو شه ملکه عالیٔ چشی دی خوشيژی پدی فقيرانه خوراکونو کی؟
په شرم او حيا مې وروکتل او ومې ويل: دسی خبری مه کوه.
جهان په خندا وويل: ولی ونکم؟ ته اوس يواځی امر کوه امر نور باره خلاصه يې!
په شرم مې وويل: اوس مې يواځی خبره منی؟ که ماشوم نه وايې ندی منل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هغه وخت مې هم منل هغه وخت حکم منل دی واجب وو خو اوس فرض دی فرض ...!
جهان په خندا او نازونو د هر اخیستل شوی خوراک ځخه لږ لږ راکړل، او زه پوه شوم چې د سور کړی کباب سره مې نه لږی او په لیدو یې کانګې می راتلل، نور دومره خوراکونو سره مې حساسیت نه درلود مابنام د دی دوه میاشتو د عادت مطابق غوښتل مې د بام په سر ځایونه هوار کړم خو جهان پرینخودم او خپل یې هم فرش هوار کړو هم ځایونه واچول بیا دهغه ځخه وروسته یط ماته اجازه راکړل چې ورسره په کراره کراره د بام سر ته پورته شم!

دسی با احتیاط یې رفتار کو چې ما هم داسی احساس پیدا کړو چې هسی نه غلطه و خوځیږم او ماشوم باندی یو شئ وشی؟ ماشوم! عجیبه احساس دی کنه؟ یو داسی انسان چې ستا د بدن د وینو او وجود ځخه جوړ شوی؟ او ستا خپل په تعلق کیدی! داسی چې هیس سوک یې ستا ځخه نشی جلا کولی!

شپه د نیمی ځخه تیره وه جهان ویده شوی وو خو ماته خوب نه راتلو کله مې د آسمان ستورو ته کتل او کله مې هم د سپوږمې ړنا ته او کله مې هم د حیواناتو شور ماشور تر غوږ نیوی عجیبه احساس مې درلود! لدی چې یو ژوندی مخلوق د اوس لپاره زما نس کیدی او زما د وجود د رګ، رګ او ځاځکی،ځاځکی وینې ځخه تغذیه کوی او ژوند اخلی عجیب کیفیت یې درلود!

خپل لاس مې په نس کیخودو خو هیس کوم عجیب شې می احساس نکړو؟ ډاکټری ویل تراوسه یو توټه غوښه ده؟ زموږ د پوهنتون استاد ویل د ماشوم زړه په ځلور میاشتنی کې جوړیږی؟! او همغه ځلور میاشتو کې خدای د ماشوم شکل او صورت جوړه وی! د هغه ځخه مخکی هیس شئ نه وی! یعنی اوس زما په ګیډه کې د جهان ماشوم دی! پدی فکر د جهان خواته راوګرځیدم چې کرار خوب باندی ویده و د سپوږمی په ړنا کې مخ کامل راته ښکاره کیدو.

نه پوهیږم ولې خو یو احساس د هغه خواته نږدی کولم؟ لاس مې د هغه په مخ کیخود د هغه په وینتیانو،ګیره مې لمس کړل! یعنی ماشوم به د جهان په ځهری وی یا زما؟ که هلک و شاید پلار ته لاړشی؟ نه ځینی هلکان ما لیدلی خپل د مور پشان سترګی او قواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لری! مطلب سترګی به يې توری وی؟ بغیر له کوم ارادی په همدی فکرونو کې ډوبه شوی وم او لاس مې هم د جهان په ویښتیانو کې تیره و چې د جهان د خوب ډک غږ مې واوریدی:

جهان- خوب نه درځی؟
- راویښ مې کړی؟
جهان کامل زما خواته را وڅرخید او زه يې خپل غیږ خواته را کشه کړم او کرار يې وویل: اممم چشی ته دی فکر کوی چې دسی دی زما خواته په ځیر، ځیر کتل؟
- جهان!
جهان- جان جهان.
- یعنی ستا په نظر ماشوم به د چا په شکل او قواره ویې؟
جهان په خندا وویل: امم دی کې علمی بحث دی!

- ووایه نو ته غواړی ماشوم دی د چا په قواره او شکل وی؟ ستا څه خوښیږی هلک که جنی؟
جهان- هلک او انجلی دواړه د خدای رحمت دی، ماته فرق نکوی خو زما د زړه خبره که وسی زه لور غواړم!
- ولی لور؟ زوی ولی نغواړی؟
جهان- فکر وکه ستا په قواره او اخلاقو یو کوچنی بدماش ژبه وره لور ولرم! هی هی سومره خوند به وکی!
- زه بدماشه او ژبه وره یم؟؟

جهان کرار وخندل او ویې ویل: یا .. یا اوس نه یادوم هغه وختی اول وار مې چې ته کابل کې ولیدی زما د موټر په خط اچولو چې جنګ مو وکې(جهان کرار وخندل او زه يې نور هم خپل سینی پوری ونیولم او ویې ویل: هغه ورځ زما دسی خوش سول ستا هغه ملا مات کونکی جوابونه ههههه

د هغه ورځ په یاد راوړلو خندا مې په خوله راغله او ورته مې وویل: هغه ورځ ته بیخی عجیب ستایل کړی وو! په هغه سور دوبی او ګرمی کیدی غټ پتو، واسکت، او سپین کرمیچ بوټان دی په پښو کړی وه او هغه عطر دی د دری متر لری درنه خوشبوی تلل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خندا وویل: بده وه خوشبی تلل بد بوی خو نه تلی!
- دومره هم سوک عطر په ځان نه خالی کوی.
جهان- رشتیا که ووایم زما سره د عطرو کوچنی قوطی و لاره کې د هغه سر خلاص سوی وو او ټول زما پر کال چپه سوی وه کنی زه دونی د عطر و هلو شوقی نه یم.

جهان خبرو خبرو کې خپل لاس زما په نس کیخودلی و! چې ما ورته وویل: لاس دی لری کړه.
جهان- ولی؟
- بد مې راځی دسی زما به نس لاس وهې!
جهان- یووو زه خو ستا سره کار نلرم خپل لور ته ناز ورکوم!
- لور؟
جهان- اهوم زما شایسته لور.
- که هلک شو بیا؟
جهان- امم بیا نو خپل بچی ته ناز ورکوم!

- تراوسه خو یو هم نشته د ډاکتری خبره هسی یو توته غوښه ده نو لاس دی لری کوه.
جهان خپل لاس لری کړو او دا ځل یې زه خپل غیږ کې ونیولم او کرار یې وویل: اصلا زوی او لور ایله کوه اوس مهم مور یې ده.
جهان خپل د خبری کولو وروسته په خندا شو چې ما په شرم غوښتل ورځخه لړ لری شم خو هغه اجازه رانکړل او همغسی غیږ کې نیولی د ویده کیدو یې وویل.

د هغه ورځ په سهار جهان خرید ته تللی و او ماته جونید ته یې د اختر کالي اخیستی وه، د تولو ځخه چې راته جالب،خوښ او هم عجیبه احساس مې پیدا کړو د جهان لخوا په اخیستل شوی یو جوړه د ماشومانو کالو کې وو! یو جوړه ګلابی رنګ بیحد کوچنی کالی! د جهان په خبره زما راروان ماشوم ته!

ټول ورځ مې هغه ماشومانه کالو ته کتل او په شونډو مې مسکا راتلل، د اختر اول ورځ د جهان دوی کور کی د محشر د ورځی پشان وه! ټول کلې سریان راتل ارباب ته د اختر مبارکی لپاره! کارونه هم بیمده زیات وه چای به مو دم کړی نه وه چې ماشوم به ودریدی چی نور چای هغه خلاص شول! ټول ورځ مې وقت پیدا نکړو چې لاس او مخ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومینځم او د اختر کالی مې واچوم د ماذدیګر خوات لږ کور په آرامه شو، د سهار ښځه مې جهان هم نه و لیدلی یواځی د اختر مونځ ته چې تلې د کالو ورکولو حال کې می لیدلی و!

ربښتیا که ووایم زړه مې ورڅخه ونیول شو! د هغه خبره زما اول اختر د هغوی کور کې هغه باید یو اختر مبارکی یو خبره خو راسره کړی وایې؟ خو د سهار چې د کور ښځه وتلی و او ماته یې هیس خبر نه و راکړی، خفه او زړه نیولی خپل د کوټی خواته روانه شوم نه مې د اختر کالی واچول او نه مې هم کوم سینګار وکړو خفه او خسته کوټه کې کیناستم! خپل لاسونه ته مې وکتل چې په نکریزو سره وه! دا راته مابنام جهان په زوره سره کړل! دومره ما ویل مه کوه او هغه ویل نه باید لاسونه دی سره کړی اخیر زما لاسونه یې په زوره راته سره کړل البته خپل لاس یې هم په نکریزو شو!

او سومره سهار د جهان د نکریزو په سور لاس باندی ارباب او ورونو یې وخندل او طعنی ورکړل البته جهان د ټولو جواب په کامل آرمتیا کی ورکړو او ویې ویل خپل د ښزی لاس مې سور کوی پدی کې د چښی شرم دی؟ خو زه سومره وشرمیدم پدی کار د جهان وریندارګیانو او مور ته! په همدی فکرونو کوټه کې ناسته وم چې د کوټی دروازه نلاصه شوه او جهان راداخل شو زما په لیدو چې نه مې کالی اګولی وه او نه مې هم سینګار کړی وو په حیرت یې وویل:

جهان- ته ولی دسی ناسته یې؟
په غوسه مې ورنه مخ وګرځه ویې او ومې ویل: خپل لوفر بازی دی وکړل اوس راغلی؟
جهان په حیرت وویل: زه او لوفر بازی؟
- هو نو د سهار چې د کور ووتی اوس د مابنام په آذان راغلی دا هم ستا په کور کی زما اختر دغه اختر دی یاده وی چې ستا سره یې یوځای تیر کړم؟
جهان په خندا زما خواته رانږدی شو او ویې ویل: زما په سر یو قوم قسم اخلې هغه وقت ته ماته لوفر وایې؟ هی هی د رښتیا هم چې پر ښزی باندی د میره قدر هیس کله نه معلومیږی.!

- که لوفر دی نه کول نو څه د اختر په اول ورځ خپل د خسر کور ته تللی وی؟
جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ته د کوم خوا خبره سوی چې زه د خسر کور ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی وم؟
د جهان پدی خبره مي وروکتل نه پوهیږم ولی خو سترګو کې می اوښکی راتوللی شول
چې جهان په تلوار وویل: ای ای و نه ژاړی زه یو دانه خسر لرم او د هغه پسی تللی وم
کابل ته!

په حیرت می وروکتل: چیرته؟
جهان زما څنګ ته کیناستی او زما د لاس په نیولو یې وویل: هغه ډاکتری ویل ته ډیر
کمزوری یې او نه باید ستړی سی نو ما ځان سره ویل چې د دی دنیا سر څخه تا ویسم
کابل ته و لاکه خدای نکرده نه ته پاتی سی نه کوچنی! نو زه ولاړم معلم صیب او ستا مور
مې راوړل!
په حیرت مي وویل: ادی او بابا راغلل؟
جهان- هو.

- رشتیا وایې؟
جهان- ما تراوسه تاته درواغ ویلی؟
بغیر لدی چې د جهان خبری ته توجه وکړم په تلوار لځایه پاسیدم چې جهان وویل: ای په
کراره سوک دسی نه ولاړیژی.
بیا می هم کوم توجه ورته ونکړل او غوښتل مي لاړشم وګورم چی جهان ربنتیا وایې او
ادی او بابا یې راوړی کنه؟ خو جهان پرینخودم او ویل اول کالی بدل کړه لږ سینګار وکړه
هسی نه پلار دی ما را ونیسی چې زما پر لور ظلم کوی؟!

دومره ډیر یې وویل چې مجبور په تلوار مې کالی بدل کړل او نه پوهیږم سر کم مې
سینګار وکړو او د کوټی دروازی خواته په پرواز شوم، د زینو څخه د راښکته کیدلو وقت
باندی د جهان زاره وچودل هی ویل په کراره په کراره خو ما هیس توجه نکول دهلیز ته
چې ورسیدم د ادی او بابا غږ مې د جهان د مور د کوټی څخه وآورید په تلوار مې دروازه
خلاص کړه، فکر مې کو کلونه، کلونه کیږی چې ادی او بابا مې ندی لیدلی!

نه مې د جهان مور ته نه ارباب ته او نه مې هم په کوټه کی موجود کسانو هیچا ته فکر
ونکړو او خیل ځان مې د ادی غیږ کې واچو! ادی مې کلکه نیولی وه او اوښکې او سلګی
وه زړه تنګون وو چې د ساندو او ژړا په شکل وریدل، د ادی د غیږ څخه جلا شوم او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل د بابا امن غیرہ او مردانه لاسونه وه چې زه يې خپل په حصار کې ونیولم زما د ډیر
ژړا څخه د جهان طاقت تمام شو او ويې ویل: بس دی مه ژاړه.

د هغه په خبره بابا زه خپل د غیږ څخه جلا کړم او په خندا يې وویل: بس دی مه ژاړه کنه
دا خاوند دی مور بیرته کور ته استوی.
جهان- استغفر الله خدای دی نکوی .... یا ه .. هغه د دی دپاره شه نده دونی ژړا...!
په شرم مې سترګی ښکته واچول د ادی او د بابا د خبرو څخه معلومیدل چې جهان دی
هغوی ته ټول حال ویلی وی؟

د ادی څنګ ته ناسته وم دومره مې ځان د هغی شاته پټ کړی و چې د ارباب او د جهان د
ورونو نظر راباندی ونه لګیږی ټول یوه کوټه کی ناست وو! ارباب او بابا په خبرو کې
ګرم راغلی وه جهان هم د جهانګیر سره خبری کول او تندی تروش وو! د جهان
وریندارګیانی کوټې ته رانغلل ځکه د بابا څخه يې مخ نیوی!

د نیم ساعت کیناستلو وروسته ادی په موټر کې سټریا بهانه کړل او زما سره د کوټې
راوتلل، خپل کوټی ته مې ویوړل زما کوټه او شیان ادی نه وه لیدلی! ادی په ځیر ځیر زما
کوټه چک کول د کوټې وروسته زما نمبر و زه يې د لاس څخه ونیولم او مخامخ راته
کیناستل مخامخ د ادی نظر ته می نشو کتلی او شرمیدلم چې ادی خپل لاس زما په سر تیر
کړو او کرار يې وویل: خدای دی ما ستا څخه قربان کړی.

په تلوار مې وویل: خدای دی نکوی.
ادی- جهان زوی چې راته وویل کوچنی لری باور مې نکیدی! تراوسه فکر کوم هسی یو
خبره وه؟
په شرم مې سر لاندی واچوی چې ادی غیږ کې ونیولم او د جهان د مور پشان دعاګانی
شروع کړل ادی او بابا یو هفته کامل زما سره پاتی شول، او هغه یو هفته زما د ژوند
بهترینه یو هفته وه! ادی نه تلل خو د آسما په زیات ټینګار او ګیلو چې ویل يې زه مو
پریخودم هغه لور لپاره مو کندهار ته ولاړی! ادی مجبوره شوه لاړه شي.

د ادی او بابا د تلو وقت کې به زه خپل د ژړا او بد حال او د جهان غوسه به یاده نکړم،
هغه ورځ د جهان په خبرو د هغه ټول وریندارګیانی پوه شول چې زه ماشوم لرم؟! د کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه مې خلاصه کړل او جهان مې د الماری ښنګ ته د حساب کتاب حال کې ولید! زما پر لیدو یې خپل د کار وبار نوټونه او حسابونه را ټول کړل او خپل ښنګ ته یې اشاره وکړل، د اوبو جګ مې کیخود او د جهان ښنګ ته کیناستلم چې هغه هم خپل غیږ خواته کش کړم او په ګیله مند انداز یې وویل:

جهان- ډیره بی وفا یې.
- ولی؟
جهان- یو هفته!
خندا مې راغله پوه شوم چې مطلب یې څه و!؟ یو هفته چې ادی او بابا دلته وه ما کامل خپل بیستره او شیان ټول کړی وه او د ادی سره د بام په سر ویده کیدلم او جهان یو هفته کامل دلته کوټه کی وو!
زما په خندا جهان کرار وویل: خانده خانده مشکل نسته، زما نمبر به هم راسی.
- وای ما څه کړی؟

جهان- چشی دی کړی؟
- خود نو څه می کړی؟
جهان زما مخ خپل خواته وګرځه و او په همغه کرار انداز یې وویل: منم چې مور او پلار دی وه اول وار د واده نه بعد زموږ کورته راغلی وه! خو دا معنا نه درلودل چې ته دی 24 ساعت ورسره اوسیږی... که نور نه وو ماشام خوب وخت کی خو راتلی سوی!
- هغه ادی ن ....
جهان زما خبره پری کړل او په خندا یې وویل: اهاا دورواغ به نه وایې! ځکه خپل مې ستا او ستا د مور ژغ واوریدی چې هغی ویل ولاړسه خپل کوټې کی د میره سره دی بیده سه او تا ویل میره ایله کوه ....

د شرم څخه مې سر ښکته واچوی، چې جهان په همغه لهجه وویل: شه نو شه میره ایله کوه!
- نه ما دسی نه ویل.
جهان- اممم تا دسی نه ویل شه ..
خاموش شوم چې جهان وویل: ستا د دی خبری په ضد پو هیژی چشی کوم؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د شیطنت خپل وریځې پورته واچول او ویې ویل: ځم ایران ته یو دوه کاله دسی یواځی پاتی سی بیا زما په قدر پوهیژی بیا هغه وخت ګورم وایې میره ایله کوه یا نه؟

د جهان په خبره ما په لوړ غږ وخندل او ومي ویل: چیرته ځی؟
جهان هم زما په خندا وخندل او ویې ویل: ایران ته مسافر کیژم ستا د لاسه.
په شیطنت مې وویل: چیرته؟؟؟
زما په شوخ لهجه د جهان په خوله مسکا راغله او ویې ویل: ایـــــران ته.
په شیطنت مې وویل: کله ځی؟
جهان- چیری؟
په شیطنت مې وویل: وی خو ته وایې ځم ایران ته وایم کله ځې چی کالی دی درته سم کړم د سفر بکس دی درته جوړ کړم؟

زما په خبری جهان خپل وریځی د حیرت پورته کړل او ویې ویل: یعنی د رشتیا دونی زړه دی غواړی زه ولاړسم درنه؟
د هغه د غیږ ځخه مې ځان جلا کړو او د ځایونو اچولو وقت کې مې په شیطنت وویل: ما خو څه ندی ویلی! ته وایې روان یم ما هم ویل پخیر ...(په زوره مې ځان کلک کړی و چې له خندا شنه نشم، جهان په یو نامیده نظر نالی زما د لاس واخیستل او د هوار کولو حال کې ماته یو قهرناکه نظر واچوی او ویې ویل:

جهان- هی خدایه یو دغه پاتی و د یو کوچنی(ماته یې اشاره وکړل) د لاس د توکو سم! د دی لځایه چی ووایه مه ځه زړه می درپسی تنګ کیژی وایې کوم کالی درته بکس کې ویژدم!
په هوار شوی نالی څملیدم او خپل مخ مې د هغه څخه وګرځه ویې، د هغه نامیده او حیرت ناکه څهری ته مې چی کتل خندا مې راتلل نو ځکه مې مخ ورنه وګرځه ویې چې جهان زما د غوږ انډی ته وویل: فکر د دی زما حق خوری!

- د څه حق دی؟
جهان- یو هفته خو د غلطی څخه لا زما خواته رانغلی اوسم چی راغلی ما ته دی شا ګرځه ولی؟!
بغیر لدی چې مخ ور وګرځه وم په شیطان لهجه مې وویل: کوم خاوند چی خپل حامله

(c) ketabton.com: The Digital Library

داره ښځه د پلار په کور پریږدی او خپل د لوفری لپاره ایران ته ځی داسی خاوند هیس حق نلری تمام.
جهان په خندا زه خپل خواته کش کړم او ویې ویل: هیس حق نلری؟ تمام؟ ها؟
په همغه شیطنت مې وویل: هو تمام زما او ستا نور کچی(خپل د لاس کوچنی گوته مې جهان ته د کچی مطلب قهر په معنا ونیول چې هغه هم ناځوانی ونکړل او زما گوته یې په غاښ کړل او په خندا یې وویل:

جهان- ته دوه ولیشتی(مطلب ټیټ قد) زما سره کچی کوی؟
- اول خو دوه ولیښته نه زما قد 166 دی دویم هو کچی.
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: څو ... څو .. قد دی سونی دی 66؟
په غوسه مې وویل: 166!
جهان په خندا وویل: هغه سل تا ورپسی کړی کنه ته 66 ته یې.
- خپل به 66 ته یې زه ډیره هم لوړ قدی یم.
جهان په خندا وویل: هو هو ته چنارگله یی.

په گواښ لرونکی انداز مې ورته وویل: کوم شک لری؟
جهان په همغه خندا وویل: یا ... یا زما دی توبه وی ته وواېه 180 قد لرم زه هم وایم په سترگو.
- سترگی دی بی بلا.
جهان- جــار ناز ورکول دی هم زده دی خو نه وایی؟!
په شرم مې خپل نظر ورځخه ونیو چې جهان خپل غیږ خواته ونیولم او په کراره یې وویل: رشتیا وواېه ایران ته ولاړسم خفه کیږی راپسی؟؟

یو دقه مې فکر وکړو چې د جهان څخه لری ژوند کول څنگه دی! او همغه یو دقه فکر زما و جود له ویری و لړزه وی، په کراره می وویل: که ته ایران ته ولاړسی زه هم ځم د بابا کورته.
جهان- ولی؟
- نو ستا څخه بغیر زه دلته څه وکړم؟ ستا کورته زه ستا په نوم راغلی یم ستا په شتون دلته یم که ته یو ورځ ونه اوسیږی زه هم ځم لدی ځای څخه.
جهان- امِمم دغسی توکی مې کول ما خو خپل ځان په غاړه کی ندی ولیدلی هلته ولاړسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوه ورځو کی سکته کوم.

په خندا می وویل: خدای دی نکوی ولی؟
جهان- یعنی دونی ستا ښځه لری هر دقه به فکر کوم دا چشی کوی؟ ډوډی خوړلی؟ سترې سوی خو نده؟ درد خو نلری؟ او خلاصه چې د هغه خو چې ترڅو راځم ستا د لاسه به بوډا یم!
په خندا او شیطنت می وویل: وی خپل بوډا توب پر ما مه اچوه د اول ښځه بوډا وی!!
جهان په خندا خپل د ګیری او سر څو سپین وینتیانو ته اشاره وکړل او ویې ویل: بارو وکه د واده مخکی په شمار باندی دری ویشتیان می د ژیری سپین وه څلور هم د سر! اوس وګوره (د هغه په خبره ما هم په خندا د هغه د ګیری او و وینتیانو سپین شوی وینتیان شمارل شروع کړو هغه هم په خندا راکتل.

- دا يې هم 13.14.14.15.16.17...
زه لا د وینتیانو د شمارلو حال کی وم چې جهان وویل: وه سم يې شمار کړه چی تول ستا د لاسه دسی سوی.
- ځان په ما باندی مه تاوان کوه د اول ښځه هم دست دوم ویی!
(دا خبره می د خولی ښځه بی ارادی ووتل او ژر می چپل به خوله لاس کیخود چې جهان د خندا او حیرت ښځه په لوړ غږ وویل: چشـــی زه دست دوم مال یم؟ زه تا ته چنايې کم کیفیت مال شکارم؟

په تلوار مي وویل: یا .. یا ما دسی مطلب نه وو.
جهان- شه نو شه زه اوس دست دویم مال سوم ..!
- نه ما دسی نه ویل.
جهان په شیطنت وویل: دست دوم مال ډیر کم کیفیت وی نازولی او دومره کار نکوی (جهان خپل د خبری سره سم زما نس ته اشاره وکړل چې د شرم ښځه می مخ تک سور شو او په غوسه مي ورته وویل: ډیر بی ادب یې.
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: وی خو رشتیا وایم.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم میاشت مې تازه شروع شوی وه خو زما نس د عادی حالت څخه بیحده غټ معلومید! ما فکر کو چی د جهان د ډیر توجه څخه چی هی هر خوراک راکوی دسی چاغ شوی یم! خو د جهان مور ویل لاړشی ډاکتر ته اخیر جهان هم په تشویش شو او ډاکتر ته یې ویوړم! او ډاکتری یو داسی خبر راکړو چی هم خوشحاله شوم او هم و ویریدم! زه جمل حامله وم! (دوه ماشوم) د دی خبر په آوریدو ټول کور او کلې کی بد حال جوړ شو جهان خو د خوشحالی څخه نه پوهیدی څه وکړی، خو د جهان مور ماته په تشویش وه ویل یې اول واری ماشوم زیات سخت وی او هغه که جوړه یې وی بیخی زیات.

په هغه ورځ چی جهان خبر شو زه جوړه ماشومان لرم خیرات یې وکړو ارباب هم مولا پسی نفر استولی و ترخو ماته د نظر تعویذ ولیکی! د دوی په ټول کور کی تراوسه هیچا جوړه ماشوم نه وه په نس شوی؟ خو ما د مور لخوا د جوړه یې ماشومانو شانس درلود ځکه زما مور څو ځله جوړه یې هلکان یې پیدا شوی وه خو مړه! دغه خبری زه ډاره ولم

چی هسی نه د ادی چل پر ما وشی؟ ادی چی هم خبره شوه نو زیات په تشویش شوه خو ماته یې دلداری راکول چې خدای به خیر کړی.

ډاکتری زما د وضعیت چک کولو لپاره هر یو میاشت وروسته غوښتم او دری متره د نصیحتونو او خوراکونو لیست یې لیکی جهان هم بغیر د یو زری اشتباه او غلطی څخه ټول هغه شیان اخیستل او په ناز، جان، قربان یا حتا کله ناکله په ګواښ او قهر راباندی ټول هغه شیان خوړل! د ګل بی بی خبره سم راڅخه فارمی چرګه جوړه شوی وو! د جهان هغه دومره لوی اربابی کور کی ما نه لاس تور شی ته وهی نه سپین د سهار څخه به چی لګیا شوم تنها کار می خوراک خوب، خوراک خوب بس نور هیس کار می نه درلود،

په اوه ام میاشت د ګرځیدو نه وم وزن می چې چک کړو زه چی په زوره د 50 کیلو راتلم اوس د 88 کیلو وم! ډاکتری ویلی وه چی لږ لږ دی وګرځم او ډیر استراحت هم بنه ندی! خو د اوه میاشتو مفته خوړلو وروسته ما د دوه قدم وهلو طاقت نه درلود جهان به دلاس څخه ونیولم او په سل جبر،منت او سنت د حویلی د دی سر څخه تر هغه بل سر به ولاړم البته هغه هم د جهان خبره کاش ستا تک وایې! ځان به مې په هغه اچولی وو هغه به ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسی کش کولم.

د ډاکترې په خبره چې ویلې وه په زینو مه پورته کیږه ښه ندی درته، جهان لاندی کوټې ته شیان راوړی وه، د ارباب د کوټې ښنګ کوټه زموږ ووا داسی بد موقعیت یې وو هر دقه که به د ارباب د مخ څخه تیریدم داسی شرمیدم جهان ته مې څو ځله وویل خو هغه ویل د ماشوم تر پیدا کیدو مجبور لاندی کوټه کې واوسیږو ځکه زینو باندې پورته کیدل تاته ښه ندی! ما چی هم ولیدو بله چاره نشته مجبور یا د کوټې څخه نه وتلم زیاد یا هم که بهر تلم اول مې شاوخوا کتل چې ارباب خو نشته! بیا د کوټې څخه بهر کیدلم.

نیمه شپه وه جهان په آرامه خوب ویده وو، خو ما ته خوب نه راتلو! پدی کور کی نه تلویزیون وو نه مې موبایل درلود نه هیس کوم بل شی! درسته ورځ یا می د جهان د الماری د اسلامی بخش کتابونه ویل یا هم همغه یو دانه د رحمان بابا دیوان اشعار مې مطالعه کول! زړه مې بیحده تنګ وو مخ مې د جهان خواته راوګرځه ویې غوښتل مې راویښ یې کړم! خو زړه مې ونشو درسته ورځ ستړی وو یو ماښام بیکاره شو هغه هم اوس زه یې خوب ته پرینږدم ظلم دی!

بغیر لدی چې جهان راویښ کړم په سل مشکل باندی لځایه پاسیدم خپل ټکری مې په سر کړو زړه مې غوښت لږ حویلی کې قدم ووهم! کرار کرار له کوټې څخه ووتلم ټول کور کې یو درنه خاموشی خپره وه، شاید دشپې دوه دری بجو خوا وه په مشکل مې خپل څپلې په پښو کړل پښی مې پړسیدلی وه! او په زحمت باندی څپلو کې ځای کیدل! د دهلیز د دروازې خواته روانه وم یو لاس باندی مې خپل ملا نیولی وه بل مې هم په نس ایخودلی وو بیخی سمه نشوم تللی! د دهلیز دروازی ته رسیدلی نه وم چې د ارباب غږ مې د شالخوا واوریدی!

په ویری او وحشت باندی شاته راوګرځیدم چې ارباب خپل د کوټې د دراوزی څخه زما خواته رانږدی شو زما په لیدو یې کرار وویل: و خو مې نه بیره ولې؟
- ن .... نه ..
ارباب- زه شه دی ... چیری تللی؟
نه پوهیدم څه جواب ورکړم؟ مجبور په شرم مې ورته وویل: هغه لږ زړه مې تنګ و غوښتل مې حویلی کې لږ وګرځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب- درد لری؟
د شرم څخه مې خپل شونډه وچیچل د کوټې څخه په راوتلو پښیمانه شوم، په ښکته سر مې د نه پښان جواب ورکړو چې ارباب کرار وویل:

ارباب- پدی نیمه شپه یو درنې(حامله داره) شزی ته شه ندی په دی تور تیاری کې وګرځې هلته به دی خدای نکرده د پیشو د بچې میاو آوریدلی وی او د ویری به دی کوچنیان نقصان کړی وی؟

په حیرت مې وروکتل چې هغه زما د کوټې خواته اشاره وکړل او ویې ویل: که بیخی خوب نه درځی جهان راویش که د هغه سره ولاړسه.
ارباب دا خبره وکړل او خپل د کوټې خواته بیرته روان شو، رښتیا وایې زه هسی خپل دومره ډارنه شې یم د ارباب خبره د پیشو په میاو دری منه لځایه خیز وهم اوس دومره شجاعت ما د کوم کړو چې د ارباب د کور پدی دومره غټ حویلی کې یواځی قدم ووهم هغه هم دشپې په دری بجو؟

خپل کار ته حیرانه شوم څپلی مې د پښو وباسل او د کوټې خواته روانه کیدم چې جهان مې ورختا ولید چې د کوټې څخه راووت، زما په لیدو څو ثانی راوکتل لکه چې یو څه زړه یې ډاډمن شو په همغه ګنګس انداز له خوبه رامخکی شو او ویې ویل: چیری تللی وی؟
- خوب مې نه راتلو غوښتل مې قدم ووهم...

جهان- پدی نیمه شپه؟
- هوم.
جهان- زه به دی راویش کړی وایې.
- هوم څو ستړی وی زړه مې ونسو.
جهان څپلو وینتیانو کې لاس تیر کړو او ویې ویل: زه راځه اوس څو راویش سوم.
- نه اوس مې نور زړه نغواړی هسی تکه توره شپه هم ده.
بیرته کوټې خواته روان شو، جهان خپل ځای کې څملیدی او زما به لیدو یې وویل: سبا زه درته یو دانه موبایل اخلم هم به دی سات ورسره تیر سی او هم کله چې نه یم کولی سم خبر دی واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوم په ویلو مې جواب ورکړو چې جهان کرار وویل: درد لری؟
- نه
جهان- بیا ولی دسی خفه او نا آرامه یې؟
- نه پوهیږم فکر کوم زړه مې یو چا خپل موټ کې نیولی او نفس مې را قید کوی.
جهان زه خپل غیږ ته نږدی کړم داسی چې زه په تکلیف نشم او کرار یې زما د غوږ څنګ ته خپل په هغه ښایسته غږ د قرآن ویل شروع کړل! دومره ښایسته یې تلاوت کوی چې زه ما ورته بی اختیاره غوږ نیولی و، هر حرف هر لفظ هر آیت هر زبر هر زیر یې داسی ښایسته قرات کو چې زما نفس تنګی لمینځه ویوړل،

همغسی خاموش د جهان تلاوت ته مې غوږ نیولی وو، چې خوب وړی وم، سهار کار ته د تلو مخکی جهان زه راویینه کړم، یو کتاب نصیحت او وصیت یې راته وکړو، بیا پداسی حال کې چې زما لاس کې روپی کیخودل زما تندی ښکل کړو، او خپل د کار خواته روان شو! ما هم کمپل راکش کړو او تر غرمی مې ورته خوبونه وکړل، د غرمی د آذان کولو مخکې روقیه په زر چل او فریب ولاړه کړم ترڅو یو شی وخورم، د ماشومانو پشان اخلاق مې پیدا کړی وه ترڅو چې جهان یا یو چا راته ویلی نه وایې او ډوډی راته راوړی نه وایې ما هم هیس نه خوړل!

د ډوډی خوړلو وروسته بیا مې سترګی د خوب څخه نه خلاصیدی روانه شوم چې کوټی کی ویده شم چې ناساپه مې د حویلی څخه د جونید د ژړا غږ وآوریدی؟! په تلوار د حویلی خواته روانه شوم کله چې ورسیدم نو جونید او بشیر د جهان مشر وراره چې فاطمه یې ورته کړی وه د جنګ په حال کې ولید؟ بشیر جونید د لغتو لاندی نیولی وو د هغه پدی کار په یو تلوار د څو دانو مخکی زینو څخه ښکته شوم داسی چې خپل وضعیت مې یودم لیاده وتي و، هغوی ته په رسیدو بشیر مې د اوږی څخه کش کړو او د جونید څخه مې لری کړو، زموږ په غال ماغال د جهان ورینداړګیانی هم بیرون راوتلل

په تلوار مې جونید له ځمکی څخه را پورته کړو او په ورختای مې وروکتل چې وګورم کوم ځای خو یې ندی خوږ شوی! کله چې ډاډمن شوم ښه دی نو خوله مې په بشیر خلاصه کړه او ومې ویل: ته نه شرمیږی غټ هلک یې ماشومان سره جنګ کوی او وهې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشیر- ته زموږ په جنګ کې کار مه لره د کاکا شزی دا زه نن انسان کوم.
بشیر دا خبره وکړل او غوښتل یې بیا د جونید خواته راشي چی ما جونید خپل شاته کړو او بشیر ته مې وویل: څه یې کړی چی ته یې غواړی انسان کړی؟
بشیر- بس یو شي کړی.
د جونید خواته می مخ را وګرځه و او پوښتنه مې ورڅخه ورکړل:ک په څه باندی مو جنګ دی؟
جونید په ډار شوی انداز راوکتل او ویې ویل: ما ورته پخدای که چشی ویلی وی یواځی مې وویل فاطمه خاله هم انار خوش دی ...
بشیر- درته مې ونه ویل نوم یې مه اخله...
بشیر دا خبره وکړه او بیا د جونید خواته په راتګ شو چی ما په زوره ونیو او ومې ویل: څه خبره ده اوس په دی نوم اخیستو څه کیږی؟

بشیر د قهر او غضب څخه تک سور شو او ویې ویل: زما د شزی نوم یې د دوکان مخکی د سل سړیانو مخ کې واخیست ...(د بشیر په خبره د حیرت او تعجب څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه! یا الله دا څه وایې په ځیر ځیر می بشیر ته وکتل قد او قواره یې لږ غټه وه خو د عمر څخه تازه 14 کالو ماشوم وو! خدایه دغه هم په ښځی پوهیږی! نه پوهیدم د حیرت څخه وخاندم که د داسی ماشوم په حال و ژاړم! جونید ته مې وکتل او ومې ویل:

- که د بشیر بد راځی نو ته یې هم د ښځی نوم مه اخله بده ده.
جونید- خو هغه زما فاطمه خالـ..(جونید لا خبره نه وه پوره کړی چی بشیر ور حمله کړه او کنځل یې شروع کړل، غوښتل مې بشیر ونیسم چې د هغه بوکس زما په خیټه ولګیدی او د درد څخه مې اخ پورته شو .... زموږ په شور ما شور د کرر خلک هم راووتلل زما به لیدو د جهان د مشر ورینداری غږ پورته شو..

ورینداز- وی خدای دی ځواني مرګ که بشیره خپل د کاکا شزه دی خوژ کړل ..
د ډیر درد په ځان نه یم پوهیدلی او هملته ځای پر ځای کیناستم لاس مې خپل په نس نیولی وو او د درد څخه هملته په ځمکی ځان مې راتول کړی وو، د ډیر درد څخه مې نفس نشو اخیستی، غوږونه مې بنګ غږ کو او هیس آواز سم نه راتلو خو دومره پوه شوم چې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غښتلی مردانه لاسونو لځایه پورته کړم زما په نظر ارباب وو! ځکه هغه وخت کور کی د هغه څخه بغير بل هيس سوک نه وه، سترکی مې د درد څخه پټې وه..

د ډير درده مې خولـه په مخ روان وه، فکر مې کو په نس کې مې سوک چاقو ګان وهی دسی درد مې درلود، همغه حال کې مې د ارباب د زور څخه حيرت وکړو! د 70/65 کالو بوډا سړی وو خو زه يې داسی جست له ځمکی پورته کړم او دهليز ته يې ويوړم چې خپل هک حيرانه شوم! د جهان مور په ورختای زما سر خپل غيږ کې ونيو او روقيه ته يې چغی کړل: جر کوه يو پياله وبه ورته راوړه.
روقيه په تلوار د آشپزخانی خانی خواته لاړه.

ارباب په غوسه وويل: دا کم د بی پدر اولاد وار وکی ورباندی؟

ګل بی بی پداسی حال کې چې زما لاسونه يې نيولی وه او په ورختا يې چاپی کول ويې ويل: د جونيد او بشير جنګ و موژ فکر کوی سات تيره وی دواړه خو ناسابه بشير وار وکی ...
ارباب د غوسی څخه تک سور شو او څو کنځل يې بشير ته چې زما په نظر د ويری څخه تختيدلی و ور واچول او بيايی ماته وويل: ناوی شه يی؟

ما غړونه ټول آوريدل خو د درد څخه مې يو لفظ د خولی نه وت! اوبه راغله د جهان مور لږ زما به مخ واچول او يو څو غړپ يې خولی ته راکړل، خو ما تراوسه همغسی درد درلود او غوځيدی نشوم! ارباب چې وليد زما حال بيحده خراب دی په تلوار يې وويل: زه موټر باسم د باندی حجاب مجاب واغوندی ورباندی يو وار ډاکتر ته يې ويسو.

تر موټر او ډاکتره چې رسيدم ما فکر کو د پينو څخه مې نفس ځی، زما د خراب حال په ليدو د جهان مور چې موټر کې زما سره ناسته وه او زما سر يې غيږ کې نيولی وو ژړا ته شروع ورکړل، چې د ارباب ورختا او غوسه ناکه غږ مې لږ لږ آوريدی لکه چې جهان ته يې زنګ وهلی و او ورته ويلی وه د شفخانی خواته راشی، لاس مې خپل په نس کيخودلی و او يو دعا! يو لفظ خپل د ژوند او خپل د صحت څخه مې مخکې د خدای وغوښتل" يا الله ته زما ماشومان وساته راته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(یو کال وروسته)

- جونید ....
زه چغی وهم او جونید په خندا زانګو ټیل وهي، بی حوصله زانګو کلکه نیسم او وایم: مه کوه راویښ کوی بیا ولاکه یې تر ماښام ویده کړی.
جونید په تروش تندی وایې: دا دری ساعت کیږی بیده دی بس دی نو...

غوارم جونید د زانګو د ښنګ ښخه پورته کړم چې اول د مدثر بیا د مزمل دواړو د ژړا غږ یو ځای پورته کیږی، ورختا کیږم او زانګو په کلک زنګوم خو نه لکه چې د جونید خبرو کار وکړو داوړه یې راویښ کړل، مجبور مدثر د جونید غیږ کې ورکوم او مزمل راخلم ترڅو شیدی ورکړم، جونید په خوشحالی د مدثر سره خبری شروع کوی او ساټ تیره وی، او زه هغوی ته په کتلو مزمل ته شیدی ورکوم ..

جونید مدثر داسی نیولی غیږ کې لکه چې یو قیمتی شئ وی او هسی نه ورنه مات شي! د هغه دومره وسواس او احتیاط ته مې خندا راځی، ساعت ته ګورم 1:30 دقې دی نیم ساعت پاتی چې جهان د کار ښخه راشی نن پنجشنبه ده او مورِ نن ماښام روان و کلې ته، خو ما تراوسه د سهار د سبا ناری لوښی لا ندی مینځلی! کالی مې هم ندی اتو کړی، کور هم بی نظمه دی! دا ځل مزمل جونید ته ورکوم او مدثر راخلم هغه ته د شیدو ورکولو حال کې نه پوهیږم سترګی مې د خوب ښخه درنې کیږی...

نه پوهیږم ښومره وقت به تیر شوی وو چې خوځیږم او د یو نازک شې احساس خپل پر اوږو باندی کوم د خوب ښخه نیولی سترګی مې لږ خلاص وم، درنه خاموشی ټول کور نیولی همغه کور چې جهان یې ماته قول راکړی و، شاوخوا ګورم او ناساپه مې سترګی په ساعت لږیږی د ماذدیګر 4 بجې؟ په حیرت او وحشت لځایه مې پاسیږم. مدثر چیرته دی؟ مزمل چیرته دی؟ جونید؟ په تلوار غواړم د کوټی ښخه د باندی لاړشم چې کرار پسپسک غږ د دهلیز ښخه آورم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جونید غږ دی چې وایې: بابا شور یې وخوړو..!
جهان- د شیدو توشک یې خولی ته ونیسه چې راویش نسی.
کرار د کوټې دروازه خلاصه وم او څلور سره په دهلیز کې یوځای مې تر سترګو کیږی؟
جهان مدثر غیږ کې نیولی او جونید هم مزمل خولې ته د شیدو توشک نیولی او کرار یې زنګه وو!

په خوله مې مسکا راځی د مخامخ صحنې په لیدو د کوټی دروازی ته تکیه وهم او دهغوی په ننداره دریږم دا صحنه دا ځای دا موقعیت خپل حافظه کې ساتم زما دری قد او نیم قد ماشومان او خاوند مې... جهان هغوی کرار کړی وه ترڅو زه ویده شم مسکا مې په خوله راغله سومره بدبختیانو وروسته خدای دا خوشبختی راکړل؟ نه پوهیږم د نیلوفر خبره غمونه چې تیر شی بیا د انسان یاد کې دومره نه راځی شکر چې هغه ورځ خدای زما ماشومان وساتل.

کله چې شفخانی ته رسیدلی وو زه د ډیر درد څخه بی هوښه شوی وم، ډاکترانو زما په لیدو ویلی وه چې ماشومانو ته اکسیجن نه رسیږی او مجبور عملیات وکړو ترڅو ماشومانو بهر کړو، د اوه میاشتو دواړه ماشومان یې زما د نس څخه د چاقوګانو او قیچیانو په زور بهر کړل او بښینه کې واچول، د دی لځایه چې زما غیږ کې راکړی دری میاشتی ماشومان د سیروم او دوا ګانو په زور دی دنیا کې تینګ کړل، د دعاګانو برکت و د جهان د خیراتونو برکت و چې دواړه ژوندی پاتی شول، همدا چې د بښینی څخه مو بهر کړل جهان کابل کې کور ونیو او مستقیم راغلو ښار ته.

په همغه مسکا مې خپل دا نوی تازه جوړ شوی کورنی ته کتل چې د جهان موبایل ته زنګ راغلو جهان ورختا کیږی زر خپل د موبایل پسی ګرځی ترڅو غږ یې ورڅخه کرار کړی او ماشومان راوینی نشی، جونید هم په تلوار د جهان د موبایل پسی ګرځی چې زه په خندا وایم: جهان موبایل دی شاته دی.

دواړه په تلوار زما خواته راګوی جهان په خوله مسکا راځی خو جونید وایې: ژر آواز بند که کنی دا دواړه بیا را ولاړیږی.
جهان په خندا موبایل خپل غوږ ته نیس او وایې: سیسسس بابا دی.
تول خاموشه کیږو او جهان موبایل ته جواب ورکوی: سلام علیکم بابا .... شه یاست ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ... هو درځو ... بس دا اوس لخیره حرکت کو ... ادی چشی غواړی؟ ... نور چشی کم دی واخلو؟ .... هو .. هو دلی ده .. یو دقه ورته وایه صبر ....

جهان موبایل زما خواته نیسی او د سر په اشاره وايي چې ادی ده! تکیه د دروازی د لرګی څخه اخلم موبایل د جهان د لاس څخه اخلم او همغه حالت کې د جهان تندی ښکل کوم او کرار وایم: سومره خوند یې وکړو!
جهان په خندا راګوری چې زه موبایل خپل د غوږ ځنګ ته نیسم او د جهان د مور غږ آورم چې وايي: وی تاسو خو لژ جر راسی دا ټول کارونه زما تر غاړی مو کړل ..

د خبرو وقت کې د آشپزخانی خواته روانیږم آشپزخانه پاکه ده د سهار لوښی مینځل شوی، کور د مخکې پشان بی نظم ندی، اتو شوی کالی مخامخ اچول شوی وه! د هغه حال په لیدو که ووایم زه هره ورځ د پرون ورځی څخه زیات په جهان مئین کیږم دروغ به نه وی دا لفظ. د جهان د مور غږ آورم چې وايي: الو زما ژغ درځی؟

بی فکر وایم: هو هو آورم.
جهان مور- جر کوی ترخو چې هوا تیاره سوی نده حرکت وکی، په لاره کې روقیه ته یو جوړه خپل په خوشه کالي واخله دا نور یې ندی خوش سوی شوندان یې بوک نیولی مروره ده.
- صحیح دی په سترګو کوم رنګ کې واخلم؟
جهان مور- هر رنګ وی مشکل نسته تنها یو جوړه ورته واخله.
- سمده .
جهان مور- شه نو پخیر راسی خدای پامان.
- خدای پامان.

موبایل قطع کوم او غواړم د آشپزخانی څخه بهر شم چې د جهان دواړه لاسونه زما د ملا څخه را تاو کیږی او ما خپل غیږ کې نیسی او کرار وايي: شه بیده سوی؟
په ناز او شیطنت وایم: ستا اولادنه مګه ما خوب ته پریږدی؟
جهان زما د سر وینیتیان ښکل کوی او وايي: سهار تا خوب ته نه پریږدی او د شپې ما خپل کار ته. (د جهان په شیطان لهجه د شرم څخه تکه سره کیږم او په خندا وایم: بی شرم.... راځه چې شیان سم کړو ناوخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خوله زما په مغزی ایږدی او کلک غېږ ورڅخه اخلی چې زه یې په ورختای لځان څخه جلا کوم او وایم: ته او خدای .... پدی ګرمی کې زه نشم کولی هر دقه خپل مغزی پټ کړم خلک به څه وایي؟

جهان په خندا او شیطنت وایي:په خلکو باندی زما د شزی د مغزی څه؟؟
په دروغجنه غوسه وایم: یو څه لږ حیا وکړه د دری ماشومانو پلار یې بوډا سړی یې دا کارونه نور درسره خوند نکوی..

جهان په خندا وایې: یوه بله خبره دی وکړه باره زه ضمانت نه درکوم، هرکار چې وسو خپل د سترګو یې وګوره.

که ووایم د ګواښ څخه یې و ډاره شوم بده خبره ده؟ په کراره او نرم لهجه مې لځان څخه لری کړو او د ماشومانو څنګ ته مې واستوی، کلې ته د تلو هیس حوصله او عصاب مې نه وه خو مجبوری وه د روقیه او د جمشید واده و تللی نه وایې د جهان مور او ارباب خفه کیدل...

ځان جوړه وم په ماشومانو هم کالي اغوندم، مدثر ته پیمپر وهم جونید ناری وهل چې بوټان یې چیرته دی؟ مزمل هم کرار کرار چونګ،چونګ وو ژړل یې د جهان غږ هم پورته شوی و چې ویل یې زما د کالو واسکټ چیرته دی؟ او زه لګه د یو کور میرمن، د ماشومانو مور، د یو کامل ښځې پشان مې مدثر او مزمل غیږ کې نیولی وه جونید ته مې د هغه د بوټان آدرس ورکو او کوټه کې جهان ته چې الماری کې خپل د واسکټ پسی لګیا وو وویل: هغه تور واسکټ واچوه د دی سپین جوړه کالو سره سم خوند کوی...

جهان زما خواته راګرځی او ما هغه حال کې په لیدو په مسکا او خندا وایي:

ستا دسترګو وکتو ته مې زړه کیږي
ځان مې وینم ولیدو ته مې زړه کیږي

پریږده ډوب شمه یوځل بیا دژوند تل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودریاب ته غرقیدو ته مې زړه کیږي

دا خمار ژوند چې په بله باندې واوړي
راسه راسه ونشو ته مې زړه کیږي

ستا درُخ پرځمکه سرې سکروټې راغلې
ما بیا وسوځه لمبو ته مې زړه کیږي

جهان واخله د سورکو شونډو اورتون کې
وایرو ایرو ته مې زړه کیږي

شهر جني په کلی کی د کرک آشتی د دویم جلد پای..
لیکوال: خواجه زی.

د نور داسی ښایسته ناولونو ویلو لپاره زموږ چینل جوین او موږ حمایت کړی..
https://t.me/shuhab00

مینه به ښه وی که نفرت به ښه وی
وایه چې کوم ډول حالت به ښه وی

که زړه دی تنګ وی وایه دابه ښه وی

سندره پرېږده عبادت به ښه وی

چی کلیمی به یی ویلی اوس غزلی وایی

هغه صوفی هم مین شوی چاته حال نه وایی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Edit From Bshair Ahmad Shabab

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library